

DE STER

89STE JAARGANG / NUMMER 7 / DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JULI 1989

Verslag van de 159ste aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1989
89ste jaargang
Nummer 7

Erste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott
Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Thomas L. Petersen

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Ann Laemmlen
Assistent-redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Art-director: M. Maoto Kawasaki
Vormgeving: Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden
Assistent: M. P. Jonghees
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 06172710334

© 1989 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Allre rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJlands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year, \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Jaarabonnement:

Nederland: /29,00
Belgie: Bfr. 500,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per zegel):
cheque in tegenwaarde van /32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptieorg ontvangen.

Versucht twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PBMA 8907 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften 'Ensign' 'New Era' en 'Friend'.

Zicht op de tempel vanaf Temple Square. Het hoge gebouw rechts is het kantoorgebouw van de kerk.

Verslag van de 159ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J., 18
Ballard, M. Russell, 72
Benson, Ezra Taft, 3, 76
Busche, F. Enzo, 64
Clarke, J. Richard, 53
Derrick, Royden G., 70
Evans, Joy F., 66
Faust, James E., 27
Groberg, John H., 33
Hinckley, Gordon B., 40, 58
Hunter, Howard W., 13
Maxwell, Neal A., 55

Monson, Thomas S., 15, 37, 47
Nelson, Russell M., 61
Oaks, Dallin H., 24
Pace, Glenn L., 22
Packer, Boyd K., 50
Perry, L. Tom, 11
Pinnock, Hugh W., 9
Poelman, Ronald E., 20
Scott, Richard G., 30
Taylor, Russell C., 35
Wirthlin, Joseph B., 6

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door ouderling Carlos E. Asay en ouderling Alexander B. Morrison; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door ouderling Paul H. Dunn en ouderling L. Aldin Porter; in de priesterschapsbijeenkomst door ouderling Yoshihiko Kikuchi en ouderling Lynn A. Sorensen; in de zondagmorgenbijeenkomst door ouderling H. Burke Peterson en ouderling Hans B. Ringger; in de zondagmiddagbijeenkomst door ouderling Douglas J. Martin en ouderling Waldo P. Call.

Op de omslag: 'Op de top der bergen', olievert op hout, Larry Winborg, 1987.

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 159ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 Pas op voor hoogmoed, *President Ezra Taft Benson*
6 Zaden van vernieuwing, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
9 Nù is het moment, *Ouderling Hugh W. Pinnock*
11 Verkondig mijn evangelie van land tot land, *Ouderling L. Tom Perry*
13 De God die wonderen werkt, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 15 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Thomas S. Monson*
16 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Wilford G. Edling*
17 Statistisch rapport 1988, *F. Michael Watson*
18 Wij kunnen aan de vereisten voldoen, *Ouderling Marvin J. Ashton*
20 Tegenspoed en het goddelijke doel van het sterfelijk leven, *Ouderling Ronald E. Poelman*
22 Volg de Profeet, *Bisschop Glenn L. Pace*
24 Onbevoegde stemmen, *Ouderling Dallin H. Oaks*
27 De gave van de Heilige Geest – een betrouwbaar kompas, *Ouderling James E. Faust*

Priesterschapsbijeenkomst

- 29 President Benson ontvangt scoutingonderscheiding
30 Vertrouw op de Heer, *Ouderling Richard G. Scott*
33 De schoonheid van het avondmaal, *Ouderling John H. Groberg*

- 35 Scoren voor rechtvaardigheid, *Ouderling Russell C. Taylor*
37 Erop af! *President Thomas S. Monson*
40 Onze roeping grootmaken, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 47 God zij dank, *President Thomas S. Monson*
50 Aan de jonge vrouwen en jongemannen, *Ouderling Boyd K. Packer*
53 Onze familie, *Ouderling J. Richard Clarke*
55 Opgewassen zijn tegen de ironie van het leven, *Ouderling Neal A. Maxwell*
58 Laat liefde de poolster van uw leven zijn, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 61 De kanker die twist heet, *Ouderling Russell M. Nelson*
64 De universiteit voor het eeuwige leven, *Ouderling F. Enzo Busche*
66 'Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien'? *Zuster Joy F. Evans*
70 De weg naar volmaking, *Ouderling Royden G. Derrick*
72 De uitwerking van de televisie, *Ouderling M. Russell Ballard*
76 Aan de kinderen van de kerk, *President Ezra Taft Benson*
44 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

- 78 Kernnieuws

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door de afdeling fotografie van Audiovisual Planning and Development: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Craig Moyer en Eldon Linschoten.

Verslag van de 159ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 1 en 2 april 1989 in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Hoogmoed is de algemene zonde, de grote ondeugd', verklaarde president Ezra Taft Benson in zijn toespraak waarmee hij de 159ste oktoberconferentie opende.

'Bij hoogmoed staat vijandschap centraal: vijandschap tegen God en vijandschap tegen onze medemens. *Vijandschap* betekent haat, afkerigheid, verzet. Het is de macht waarmee Satan over ons wil heersen.

'Hoogmoed is concurrerend van aard. Wij verzetten ons tegen de wil van God. Wanneer wij ons hoogmoedig opstellen tegenover God, is het een kwestie van "mijn wil en niet de uwe geschiede"', zei president Benson.

'Het tegengif voor hoogmoed is nederigheid - ootmoed, onderwerpenheid. Het is het gebroken hart en de verslagen geest', aldus de president. (Zie blz. 3.)

President Benson presideerde de twee-

daagse conferentie. De bijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst maakte president Monson een historische bestuurlijke handeling bekend: 'Door de snelle groei van de kerk hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen besloten dat de tijd is aangebroken om verdere stappen te ondernemen voor de uitbreiding en het bestuur van de kerk. Wij kondigen daarom met onmiddellijke ingang de organisatie van het Tweede Quorum der Zeventig aan.

'De eerste leden van het Tweede Quorum der Zeventig zijn de huidige algemene autoriteiten die voor vijf jaar zijn geroepen. Van tijd tot tijd zullen er meerdere broeders aan het Tweede Quorum der Zeventig worden

toegevoegd die tevens voor vijf jaar als zeventigen en algemene autoriteiten zullen fungeren.

'Het Eerste Quorum der Zeventig zal voornamelijk als voorheen blijven functioneren. Nieuwe leden zullen uit het Tweede Quorum der Zeventig of uit de priesterschap in het algemeen worden geroepen', aldus president Monson.

Door deze verandering bestaat het Eerste Quorum der Zeventig nu uit 42 leden - inclusief het huidige presidium van de quorums der zeventig, ouderling John K. Carmack en ouderling Hans B. Ringger, twee broeders die eerder voor vijf jaar waren geroepen, en vier broeders die tijdens de conferentie aan het eerste quorum werden toegevoegd: ouderling Joe J. Christensen, ten tijde van zijn roeping president van Ricks College in Rexburg (Idaho); ouderling W. Eugene Hansen uit Salt Lake City; ouderling Jeffrey R. Holland, ten tijde van zijn roeping president van de Brigham Young University in Provo (Utah); en ouderling Marlin K. Jensen uit Huntsville (Utah).

Door de organisatie van het Tweede Quorum der Zeventig werden achtentwintig broeders uit het Eerste Quorum der Zeventig, die eerder voor vijf jaar waren geroepen, toegewezen aan het nieuwe quorum. Bovendien werden er acht nieuwe broeders toegevoegd aan dit tweede quorum: ouderling Carlos H. Amado uit Guatemala (Guatemala); ouderling Benjamin B. Banks, ten tijde van zijn roeping president van het Zendinggebied Edinburgh Schotland; ouderling Spencer J. Condie uit Provo (Utah); ouderling F. Melvin Hammond uit Rexburg (Idaho); ouderling Malcolm S. Jeppens uit Salt Lake City; ouderling Richard P. Lindsay uit Salt Lake City; ouderling Merlin R. Lybbert uit Salt Lake City; en ouderling Horacio A. Tenorio uit Guadalajara (Mexico). Hierdoor bestaat het Tweede Quorum der Zeventig nu uit 36 leden.

Beide quorums worden gepresideerd door het presidium der zeventig. In totaal zijn er nu 101 algemene autoriteiten, waarvan 78 zeventigen.

De conferentie kon in Noord-Amerika en Hawaï per satelliet in twaalf talen worden ontvangen. Tevens werden er bij wijze van prof bijeenkomsten per satelliet doorgegeven naar Manchester (Engeland); Frankfurt (West-Duitsland) en San José (Costa Rica).

In de meeste andere delen van de wereld zullen er videobanden van de conferentie verspreid worden.

Voorafgaand aan de algemene conferentie werden er op vrijdag 31 maart een bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers en andere leidersvergaderingen gehouden.

De redactie

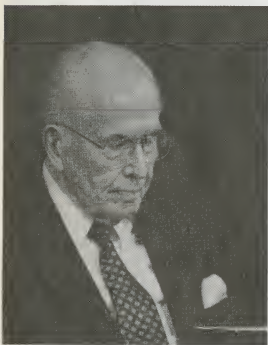

President Ezra Taft Benson (midden) met eerste raadgever president Gordon B. Hinckley (links), en tweede raadgever president Thomas S. Monson (rechts).

Pas op voor hoogmoed

President Ezra Taft Benson

*'Hoogmoed is de algemene zonde, de grote ondeugd
(. . .) Hoogmoed is het grote struikelblok voor Zion.'*

Mijn geliefde broeders en zusters, het verheugt mij weer bij u te kunnen zijn in een heerlijke algemene conferentie van de kerk. Ik ben zo dankbaar voor de liefde, de gebeden en de dienstbaarheid van de toegewijde leden van de kerk in de hele wereld.

Ik wil graag de trouwe heiligen loven die zich erop toelaggen de wereld en hun leven te overspoelen met het Boek van Mormon. Wij moeten er niet alleen voor zorgen gigantische aantallen van het Boek van Mormon te verspreiden, maar tevens om meer van de geweldige boodschappen uit dat boek op krachtige wijze te bevorderen in ons eigen leven en in de hele wereld.

Dit heilige boek werd geschreven voor ons – voor onze tijd. De schriftuur die erin staat moeten wij toepasselijk maken op onszelf (zie 1 Ne. 19:23).

De Leer en Verbonden vertelt ons dat het Boek van Mormon de 'kroniek bevat van een gevallen volk' (zie LV 20:9). Waarom vielen zij? Dat is één van de belangrijkste boodschappen van het Boek van Mormon. In een van de slothoofdstukken van het boek geeft

Mormon het antwoord op die vraag. Hij zegt: 'Zie, de trots van deze natie, het volk der Nephieten, is gebleken hun ondergang te zijn' (zie Moro. 8:27). En verder, voor het geval we zouden voorbijgaan aan die ernstige boodschap van een gevallen volk, waarschuwt de Heer ons in de Leer en Verbonden: 'Hoedt u voor hoogmoed, opdat gij niet wordt als de Nephieten van ouds' (zie LV 38:39).

Ik bid om de steun van uw geloof en gebeden terwijl ik ernaar streef licht te verschaffen over deze boodschap uit het Boek van Mormon: de zonde van de hoogmoed. Deze boodschap drukt al enige tijd zwaar op mijn ziel. Ik weet dat het de wil is van de Heer dat ik daar nu over spreek.

In de grote raadsvergadering in het voorsterfelijk bestaan, werd Lucifer, de 'zoon van de morgen', door hoogmoed geveld (zie 2 Ne. 24:12-15; zie ook LV 76:25-27; Moz. 4:3). Aan het eind van deze wereld, wanneer God de aarde met vuur zal reinigen, zullen de hoogmoedigen als stoppels worden verbrand en zullen de zachtmoedigen het aardrijk beërven (zie 3 Ne. 12:5, 25:1; LV 29:9; JS-G 37; Mal. 4:1).

Drie keer in de Leer en Verbonden gebruikt de Heer de woorden 'hoed u voor hoogmoed', met inbegrip van een waarschuwing aan de tweede ouderling van de kerk, Oliver Cowdery, en aan Emma Smith, de vrouw van de profeet (zie LV 23:1; zie ook 25:14 en 38:39).

Hoogmoed is een zonde die heel verkeerd begrepen wordt, waardoor velen in onwetendheid zondigen (zie Mos. 3:11; 3 Ne. 6:18). In de Schriften bestaat gerechtaardigde trots niet. Trots, of hoogmoed, wordt altijd als zonde beschouwd. Wij moeten dus, ongeacht hoe de wereld het woord ziet, gaan begrijpen hoe God dat woord gebruikt om de taal van de heilige Schrift te kunnen begrijpen en ons voordeel ermee te kunnen doen (zie 2 Ne. 4:15; Mos. 1:3-7; Alma 5:61).

De meesten van ons beschouwen hoog-

moed als een vorm van egoïsme, verwaandheid, eigendunk, aanmatiging of hooghartigheid. Dat zijn inderdaad allemaal bestanddelen van deze zonde, maar de kern ontbreekt nog steeds.

Bij hoogmoed staat vijandschap centraal: vijandschap tegen God en vijandschap tegen onze medemens. *Vijandschap* betekent haat, afkerigheid, verzet. Het is de macht waarmee Satan over ons wil heersen.

Hoogmoed is concurrerend van aard. Wij verzetten ons tegen de wil van God. Wanneer wij ons hoogmoedig opstellen tegenover God, is het een kwestie van 'mijn willen niet de uwe geschiede'. Zoals Paulus zei: 'Want allen zoeken zij hun eigen belang, niet de zaak van Christus Jezus' (zie Fil. 2:21).

Wanneer wij onze wil belangrijker achten dan Gods wil, kunnen verlangens, lusten en hartstochten ongeremd voortwoekeren (zie Alma 38:12; 3 Ne. 12:30).

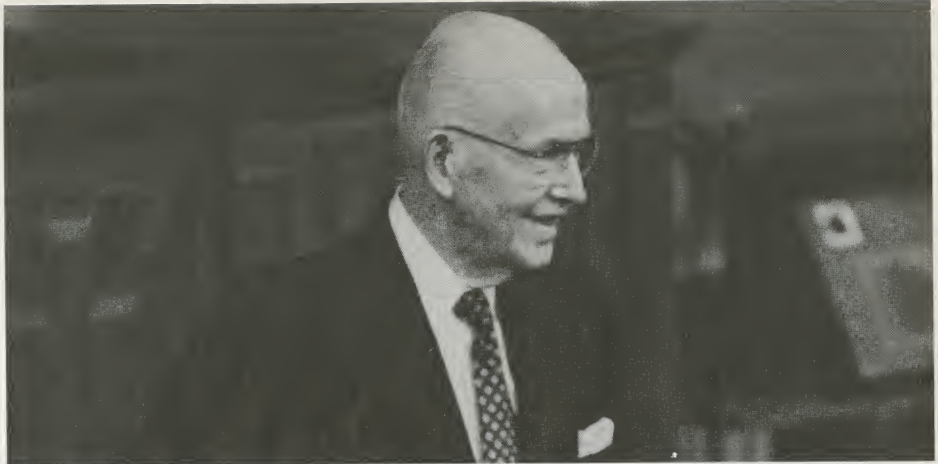
De hoogmoedigen kunnen Gods gezag en leiding niet in hun leven accepteren (zie Hel. 12:6). Zij stellen hun idee van de waarheid tegenover Gods grote kennis, hun vermogens tegenover Gods priesterschapsmacht, hun prestaties tegenover zijn grote werken.

Onze vijandschap tegen God neemt vele verschillende vormen aan, zoals opstandigheid, verstoktheid van hart, halstarrigheid, onbetrouwbaarheid, opgeblazenheid, lichtgeraaktheid en het vragen om tekenen. De hoogmoedigen willen dat God het met hen eens is. Zij voelen er niets voor hun inzichten te veranderen om ze te laten stroken met die van God.

Nog een belangrijk onderdeel van deze zeer veel voorkomende zonde is vijandschap tegen onze medemens. Wij zijn dagelijks in de verleiding om ons boven anderen te verheffen en hun betekenis daardoor te verkleinen (zie Hel. 6:17; LV 58:41).

De hoogmoedigen maken van iedere medemens een tegenstander door hun intellect, meningen, werken, rijkdom, talenten, of welke wereldse maatstaf dan ook, tegenover die van anderen te stellen. Om met de woorden van C. S. Lewis te spreken: 'Hoogmoed schept er geen tegenstand in iets te hebben, maar alleen in het méér hebben dan de ander (. . .) Het is de vergelijking die de mens hoogmoedig maakt: het genee om boven de ander uit te steken. Wanneer het element concurrentie verdwijnt, verdwijnt de hoogmoed' (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, blz. 109-110).

In de grote raadsvergadering in het voorsterfelijk bestaan poneerde Lucifer zijn voorstel in tegenstelling tot het plan van de Vader zoals dat door Jezus Christus werd voorgesteld (zie Moz. 4:1-3). Hij wilde boven alle anderen geëerd worden (zie 2 Ne. 24:13). Kortom, het was zijn hoogmoedige verlan-

President Ezra Taft Benson.

gen God te ontronen (zie LV 29:36; 76:28). De Schriften staan vol bewijzen van de ernstige gevolgen voor de mens, groepen mensen, steden en volken van de zonde die hoogmoed heet. 'Hovaardij gaat vooraf aan het verderf en hoogmoed komt voor de val' (Spr. 16:18). Hoogmoed was de oorzaak van de vernietiging van het Nephitische volk en van de stad Sodom (zie Moro. 8:27; Eze. 16:49-50).

Christus werd wegens de hoogmoed van de mensen gekruisigd. De Farizeeën waren zo verbolgen omdat Jezus beweerde de Zoon van God te zijn, hetgeen bedreigend was voor hun positie, dat zij zijn dood bestraften (zie Joh. 11:53).

Saul werd een vijand van David ten gevolge van hoogmoed. Hij was jaloez omdat de vrouwen van Israël zongen 'Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden' (1 Sam. 18:6-8).

De hoogmoedigen vrezen het oordeel van de mens meer dan het oordeel van God (zie LV 3:6-7; 30:1-2; 60:2). 'Wat zullen de mensen van mij denken?' weegt voor hen zwaarder dan 'Wat zal God van mij denken?'

Koning Noach stond op het punt de profet Abinadi los te laten, maar zodra zijn goddeloze priesters het over de boeg van zijn hoogmoed gooiden, moest Abinadi het met de vuurdood bekopen (zie Mos. 17:11-12). Het verzoek van zijn vrouw om Johannes de Doper te onthoofden, bedroefde Herodes, maar zijn hoogmoedige verlangen om zijn gezicht niet te verliezen ten opzichte

van 'hen die mede aanlagen', kostte Johannes zijn leven (zie Matt. 14:9; zie ook Marc. 6:26).

Vrees voor het oordeel van de mens leidt tot een strijd om andermans goedkeuring. De hoogmoedigen zijn 'gesteld op de eer der mensen, meer dan op de eer van God' (zie Joh. 12:42-43).

De zonde schuilt in onze beweegredenen om iets te doen. Jezus zei: 'Ik doe altijd wat Hem behaagt' (zie Joh. 8:29). Zouden wij er niet goed aan doen ons te laten bewegen door het behagen van God in plaats van ons te willen verheffen boven onze broeder en hem de loef af te steken?

Sommige hoogmoedigen interesseert het niet zozeer of zij voldoende verdienen om in hun behoeften te voorzien, waar het hun om gaat is méér te verdienen dan een ander. Hun beloning is om boven anderen uit te steken. Dat is de vijandschap die veroorzaakt wordt door hoogmoed.

Wanneer hoogmoed ons hart in bezit heeft genomen, verliezen wij onze onafhankelijkheid van de wereld en knechten wij ons aan het oordeel van de mensen. En het roepen van de wereld klinkt luider in onze oren dan de fluisteringen van de Heilige Geest. De rederingen van de mensen schuiven de openbaringen van God terzijde, zodat de hoogmoedigen de ijzeren roede loslaten (zie 1 Ne. 8:19-28; 11:25; 15:23-24).

Hoogmoed is een zonde die we meteen herkennen bij anderen, maar die we zelden erkennen in onszelf. De meesten onder ons

beschouwen hoogmoed als een zonde van de elite, zoals de welgestelden en de geleerden die neerkijken op de rest van de mensheid (zie 2 Ne. 9:42). Er bestaat echter een kwaal die veel vaker onder ons voorkomt – hoogmoed van anderen af naar boven toe – die zich op legio manieren manifesteert, zoals vitten, roddelen, kritiseren, morren, de tering niet naar de nering willen zetten, afgunstig zijn, begeren, het onthouden van dankbaarheid en lof die een ander zouden kunnen opbreuren, niet willen vergeven en jaloez zijn.

Ongehoorzaamheid is in wezen een hoogmoedige machtsstrijd tegen iemand die ten opzichte van ons een gezagspositie inneemt. Dat kan een ouder, een priester, schapsleider, een leerkracht of uiteindelijk God zijn. Een hoogmoedig mens haat het feit dat er iemand boven hem staat. Hij is van mening dat zijn positie daardoor geschaad wordt.

Zelfzucht is één van de veel voorkomende facetten van de hoogmoed. 'Welke uitwerking alles op mij heeft' is het enige wat belangrijk is, met als gevolg eigendunk, zelfmedelijden, wereldse zelfvervulling, zelfvoldoening en het uit zijn op eigen voordeel.

Hoogmoed voert tot geheime verenigingen die in het leven worden genoemd om macht, geld en de lof van de wereld te verkrijgen (zie Hel. 7:5; Ether 8:9, 16, 22-23; Moz. 5:31).

Deze uitwas van de zonde die hoogmoed heet, namelijk geheime verenigingen, heeft

zowel de Jareditische als de Nephitische beschaving onderuit gehaald en heeft de val veroorzaakt van menig volk – en zal dat ook nog doen (zie Ether 8:18-25).

Nog een facet van hoogmoed is twist. Woordenwisselingen, ruzies, onrechtvaardige heerschappij, generatiekloeven, echtscheidingen, mishandeling, relletjes en alle onlusten horen in deze categorie van de hoogmoed thuis.

Ruzie in ons gezin verjaagt de Geest van de Heer. Het verjaagt ook veel van onze gezinsleden. Twist varieert van een onvriendelijk woord tot wereldomvattende conflicten. In de Schriften staat: 'Door overmoed ontstaat slechts twist' (zie Spr. 13:10; zie ook 28:25).

De Schriften getuigen dat de hoogmoedigen snel gekrenkt en rancuneus zijn (zie 1 Ne. 16:1-3). Zij onthouden hun vergeving om een ander bij hen in de schuld te houden en om hun gekrenkte gevoelens te rechtvaardigen.

De hoogmoedigen laten zich niet gemakkelijk raden of verbeteren (zie Spr. 15:10; Amos 5:10). Zij nemen een defensieve houding aan om hun zwaakheden en mislukkingen te rechtvaardigen en aanmerklijk te maken (zie Matt. 3:9; Joh. 6:30-59).

De hoogmoedigen hebben de wereld nodig om hun te vertellen welke waarde zij al dan niet hebben. Hun eigenwaarde wordt bepaald door de plaats die hun door anderen wordt toegekend op de ladder van het wereldse welslagen. Zij voelen zich waardevol als mens wanneer onder hen de aantallen qua prestatie, talent, schoonheid of intellect maar groot genoeg zijn. Hoogmoed is afstotelijk. Hoogmoed zegt: 'Als jij slaagt, ben ik een mislukkeling.'

Als wij God liefhebben, zijn wij doen en zijn oordeel meer vrezen dan dat van de mensen, zullen wij zelfachtig hebben.

Hoogmoed is een vernietigende zonde omdat zij de vooruitgang beperkt of verhindert (zie Alma 12:10-11). De hoogmoedigen zijn niet onderwijsbaar (zie 1 Ne. 15:3, 7-11). Zij zijn niet bereid van mening te veranderen en waarheid te aanvaarden, omdat dit zou betekenen dat zij het aanknelijk bij het verkeerde eind hadden.

Hoogmoed heeft een nadelige uitwerking op al onze betrekkingen: onze betrekkingen met God en zijn dienstknechten, de betrekking tussen man en vrouw, tussen ouder en kind, tussen werkgever en werknemer, tussen leerkracht en leerling, tussen ons en de hele mensheid. De mate van onze hoogmoed bepaalt hoe wij onze God en onze broeders en zusters behandelen. Christus wil ons verheffen tot zijn niveau. Willen wij hetzelfde doen voor anderen?

Hoogmoed vermindert ons besef dat wij

kinderen zijn van God en dat alle mensen onze broeders en zusters zijn. Hoogmoed scheidt de mensen en deelt ons in naar onze 'stand', onze 'rijkdommen' en onze 'gelegenheden om onderwijs te volgen' (zie 3 Ne. 6:12). Eenheid is onmogelijk voor hoogmoedige mensen, maar tenzij wij één zijn, zijn wij niet van de Heer (zie Mos. 18:21; LV 38:27; 105:2-4; Moz. 7:18).

Denk eens goed na over wat hoogmoed ons in het verleden heeft gekost, en wat het ons nu kost in ons eigen leven, in ons gezin en in de kerk.

Denk eens na over de bekering die plaats zou kunnen vinden waardoor levens veranderd, huwelijken behouden en gezinnen versterkt zouden worden als de hoogmoed ons er niet van weerhield onze zonden te belijden en te verzaken (zie LV 58:43).

Denk eens aan de velen die minder-actief zijn omdat zij zich beledigd voelen en hun hoogmoed hen niet toelaat om te vergeven of om deel te nemen aan het avondmaal.

Denk eens aan de tienduizenden jongemannen en echtparen die ook op zending zouden kunnen gaan, ware het niet dat de hoogmoed hen ervan weerhield hun hart aan God te wijden (zie Alma 10:6; Hel. 3:34-35).

Denk er eens aan hoe het tempelwerk toe zou nemen als de tijd die aan dit goddelijk dienstbetoon werd besteed belangrijker was dan de vele hoogmoedige activiteiten die wedijveren om onze tijd.

Wij hebben allemaal op verschillende momenten en in verschillende maten met hoogmoed te maken. Nu kunt u begrijpen waarom het gebouwen in de droom van Lehi, dat de hoogmoed van de wereld voorstelde, groot en ruim was en waarom de menigte die er binnenging groot was (zie 1 Ne. 8:26, 33; 11:35-36).

Hoogmoed is de algemene zonde, de grote ondeugd. Ja, hoogmoed is *werkelijk* de algemene zonde, de grote ondeugd.

Het tegengif voor hoogmoed is nederigheid – ootmoed, onderworpenheid (zie Alma 7:23). Het is het gebroken hart en de verslagen geest (zie 3 Ne. 9:20, 12:19; LV 20:37; 59:8; Ps. 34:18; Jes. 57:15, 66:2). Zoals Rudyard Kipling het zo treffend verwoordde:

*Het tumult en het geschreeuw sterft weg;
De kapiteins en koningen gaan heen.
Maar uw aloude offer houdt stand,
Een nederig en gebroken hart.
Heer der heerscharen, blijf bij ons,
Opdat wij niet zullen vergeten.)*
(Hymns 76.0)

God zal een nederig volk hebben. Wij hebben de keus: uit onszelf nederig zijn of ertoe gedwongen worden. Alma zei: 'Daarom

zijn zij gezegend, die zich vernederen zonder daartoe te worden gedrongen' (zie Alma 32:16).

Laten wij ervoor kiezen nederig zijn.

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door onze vijandschap tegen onze broeders en zusters te overwinnen, door hen evenzeer te achten als onszelf en door hen te verheffen tot hetzelfde of zelfs een hoger niveau dan het onze (zie LV 38:24; 81:5; 84:106).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door raad en kastijding te ontvangen (zie Jakob 4:10; Hel. 15:3; LV 63:55; 101:4-5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Spr. 9:8).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door hen te vergeven die ons hebben gekrenkt (zie 3 Ne. 13:11, 14; LV 64:10).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door onbaatzuchtige diensten te verlenen (zie Mos. 2:16-17).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door op zending te gaan en het woord te verkondigen dat anderen ertoe kan brengen zich te vernederen (zie Alma 4:19; 31:5; 48:20).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door vaker naar de tempel te gaan.

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door onze zonden te belijden en te verzaken en uit God geboren te worden (zie LV 58:43; Mos. 27:25-26; Alma 5:7-14, 49).

Wij kunnen ervoor kiezen onszelf te vernederen door God lief te hebben, onze wil ondergeschikt te maken aan de zijne en Hem op de eerste plaats te stellen in ons leven (zie 3 Ne. 11:11; 13:33; Moro. 10:32).

Laten wij ervoor kiezen nederig te zijn. Wij kunnen het. Ik weet dat wij het kunnen.

Mijn geliefde broeders en zusters, wij moeten ons opmaken om Zion te verlossen. Het was in wezen de hoogmoed die ons bellette Zion te vestigen in de tijd van de profeet Joseph Smith. Het was diezelfde zonde die een eind maakte aan de toewijding onder de Nephieten (zie 4 Ne. 1:24-25).

Hoogmoed is het grote struikelblok voor Zion. Ik herhaal: hoogmoed is *werkelijk* het grote struikelblok voor Zion.

Wij moeten de binnenste schotel reinigen door hoogmoed te overwinnen (zie Alma 6:2-4; Matt. 23:25-26).

Wij moeten ons 'overgeven aan de ingevingen van de Heilige Geest', de hoogmoedige 'natuurlijke mens' afleggen, 'een heilige worden door de verzoening van Christus, de Here', en worden 'gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig' (zie Mos. 3:19; zie ook Alma 13:28).

Dat wij dat zullen doen en zullen voortgaan om onze goddelijke bestemming te bereiken, is mijn vurig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zaden van vernieuwing

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Wij behoren onze wortels tot diep in de bodem van het evangelie te laten groeien. Wij behoren (. . .) ondanks het kwaad, de verleidingen of de kritiek waarop wij kunnen stuiten, veel goede vruchten voort te brengen. Wij behoren te leren gedijen in de hitte van de tegenspoed.'

Paul Nabhan, 'Seeds of Renewal', *World Monitor*, januari 1989, blz. 17-20.)

Misschien zouden de leden van de kerk het voorbeeld van deze sterke, stugge planten kunnen volgen. Wij behoren onze wortels tot diep in de bodem van het evangelie te laten groeien. Wij behoren te groeien, te bloeien en ondanks het kwaad, de verleidingen of de kritiek waarop wij kunnen stuiten, veel goede vruchten voort te brengen. Wij behoren te leren gedijen in de hitte van de tegenspoed.

Onze voorouders, de pioniers, overleefden de zware beproevingen en bezoeken, werden er sterker door en lieten de woestijn bloeien als een narcis. Mijn eigen overgrootvader had zoveel last van zijn astma dat hij ruim drie kilometer achter de huifkarren aan moest lopen om het stof te mijden. Maar hij kwam altijd op zijn bestemming aan en deed zijn deel van het werk.

Tegenwoordig hebben wij andere moeilijkheden dan onze voorouders. Velen van hen leefden in armoede en onder barre omstandigheden; sommigen van ons zijn welvarend en zelfgenoegzaam. Rijkdom, overvloed en een makkelijk leven helpen ons niet het vermogen te ontwikkelen om ondanks de ontberingen en tegenslagen van het leven te gedijen. In plaats van ons gemak ervan te nemen, moeten we in onszelf de zaden zaaien, kweken en verzorgen die ons in staat zullen stellen de wind en de hitte van verleiding, zonde en kwaad te doorstaan en in ons leven succes, geluk en reinheid te hebben. Laten we eens enkele van die zaden onder de loep nemen.

Allereerst moeten we het zaad van geloof in de Heer Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, zaaien en verzorgen. Wij behoren net als Nephi het geloof te ontwikkelen om te doen wat de Heer geboden heeft (zie 1 Ne. 3:7) omdat wij weten dat alle geboden voor ons welzijn gegeven zijn. Nephi uitte zijn geloof met de volgende woorden: 'Indien de

kinderen der mensen de geboden van God onderhouden, voedt en sterkt Hij hen en verschaft Hij de middelen, waardoor zij kunnen volbrengen, wat Hij hun heeft geboden' (1 Ne. 17:3). Toen de Heer hem gebood een schip te bouwen, noemden zijn broers hem een dwaas omdat hij dacht dat hij dat kon. Hij zei tegen hen: 'Indien God mij had geboden alle dingen te doen, zou ik ze kunnen doen. Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen: Word aarde, dan zou het aarde worden' (1 Ne. 17:50).

Vervolgens moeten we het zaad van het geloof kweken dat ons de moed geeft de profeten te volgen. De huidige profet, president Ezra Taft Benson, is momenteel de spreekbuis van de Heer voor de mensen. Wij hebben de wijsheid en de moed nodig om in dankbaarheid zijn geïnspireerde raad te aanvaarden en ernaar te leven, want: 'door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38). De openbaring die aan de eerste voorganger van president Benson, Joseph Smith, werd gegeven op de dag dat de kerk georganiseerd werd, geldt ook nog voor de tegenwoordige leden van de kerk: 'Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt (. . .)

'Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam' (LV 21:4-5). Ik ben er zeker van dat de Heer tevreden is met de reactie van de leden op de nadruk die president Benson legt op het lezen en het verspreiden van het Boek van Mormon. In 1988 werden er meer dan drie en een half miljoen exemplaren van gekocht, verreweg het grootste aantal dat ooit in een jaar is verkocht. Maar belangrijker is waarschijnlijk dat tienduizenden leden meer dan ooit in het boek leezen!

Verder moeten we in ons hart ook het zaad van naastenliefde, de reine liefde van Christus, zaaien. Zijn hele leven en vooral zijn zoenoffer is een les in naastenliefde. Al zijn handelingen getuigen van een onvoorwaardelijke en onmiskenbare liefde voor alle mensen, en dus ook voor ieder van ons. Door zijn voorbeeld leren wij dat naastenliefde inhoudt voor het welzijn van anderen bereidwillig en blijmoedig persoonlijke behoeften opzij te zetten. Ik geloof dat de mate van vooruitgang die wij maken op de weg naar verhoging en het eeuwige leven afhangt van hoe goed wij het beginsel van naastenliefde leren en naleven. Naastenliefde moet een fundamentele denkwijze worden. Wij moeten ons in al onze handelingen door ons hart laten leiden.

Bij de huisonderwijzers en huisbezoeksters dringen wij erop aan in een geest van naastenliefde voor uw gezinnen te zor-

Mijn geliefde broeders en zusters, de boodschap van onze profet, ziener en openbaarder was van buitengewoon groot belang en heeft ons zeer geïnspireerd. Wij hebben ook allen genoten van het gezang van onze jeugd.

In een heet en droog woestijngebied in het noordwesten van Mexico zaaien de boeren zaden en kweken ze mais- en bonensoorten die onder ongunstig extreme en droge omstandigheden nog gedijen. Deze soorten overleven en groeien in een hard klimaat waarin andere planten zouden verwelken en doodgaan. Eén van die planten is een peulvrucht die in de VS 'teparty bean' heet. Het zaad spruit en de plant groeit zelfs wanneer er erg weinig regen valt. De wortels groeien tot op een diepte van twee meter in de rotsige, zandige grond om daar het benodigde vocht te vinden. De plant kan bloeien en vruchten voortbrengen in een woestijn-temperatuur van 45 graden Celsius en met slechts één regenperiode per jaar. Ook met beperkte irrigatie blijven de bladeren zelfs in de juli-hitte opmerkelijk groen. (Zie Gary

gen. Wanneer we op de juiste manier en met de juiste bedoeling op huisonderwijs of huisbezoek gaan, worden het manieren om zielen te redden.

Ik geloof ook dat we de zaden van geloof, harmonie en eenheid voortdurend moeten voeden in ons gezin. De vader moet op een liefderijke wijze zijn gezin presideren en moet onthouden dat 'geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (LV 121:41). Echtgenoten moeten elkaar liefhebben op een wijze die uitstijgt boven zelfzuchtigheid. In een éénoudergezin presideert de ouder. Ouders moeten hun kinderen opvoeden en hun de beginselen van een rechtvaardig leven bijbrengen. De Heer heeft de uiteindelijke verantwoordelijkheid hiervoor aan de ouders gegeven, ongeacht hoeveel hulp ze daarbij van derden ontvangen. De kinderen moeten hun ouders eren (zie Ex. 20:12) door hen te gehoorzamen, te leven zoals hun onderwezen wordt en door de vrede thuis te bevorderen.

Ouders moeten diep in het hart en de gewoonten van hun kinderen het zaad van de wil om te werken, zaaien. Sinds de structuur van de maatschappij niet meer agrarisch, maar stedelijk is, zijn de vreugde en de noodzaak van hard werken veronachtzaamd. Als onze jongeren niet nog thuis leren hard te werken, zullen ze dat later moeten leren onder omstandigheden waarin dat een pijnlijke les zou kunnen zijn.

Wat president J. Reuben Clark hier 56 jaar geleden over zei, is ook tegenwoordig nog leerzaam: 'Het is een eeuwige, onontkoombare wet dat alleen door werk en voorbereiding vooruitgang kan worden gemaakt, of die vooruitgang nu op het stoffelijke, mentale of geestelijke vlak ligt. Er bestaat geen vervangning voor werken' (Algemene conferentie, april 1933). Niet zo lang geleden leerde ouderling Howard W. Hunter ons: 'De eerste opdracht die aan Adam werd gegeven, die wij op schrift hebben, betreft het eeuwige beginsel van werken. De Heer zei: 'In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten' (Gen. 3:19). Onze Hemelse Vader heeft ons zo lief dat Hij ons heeft geboden te werken. Dit is één van de sleutels tot het eeuwige leven. Hij weet dat we meer zullen leren, meer vooruitgang zullen maken, meer zullen bereiken, meer zullen dienen en meer zullen hebben aan een nijver leven dan aan een gemakkelijk leven' (Algemene conferentie, oktober 1975).

Ouders kunnen alleen zaden zaaien in het hart en de gedachten van hun kinderen als ze weten waar hun kinderen zijn en wat zij doen. Ouders moeten de vorming van hun

kinderen niet aan het toeval overlaten. De kinderen behoren beschermd te worden door hun gezin en moeten onthouden dat 'bestrapping (. . .) wijsheid [geeft], maar een aan zichzelf overgelaten knaap maakt zijn moeder tot schande' (Spr. 29:15). Ik weet dat er ouders zijn die veel reizen voor hun ple-

zier en hun kinderen lang alleen laten, zonder ouderlijke bescherming. Onbeschermd tieners kunnen zich te buiten gaan aan kleine zonden zonder te beseffen dat dat verdriet en teleurstelling tot gevolg kan hebben.

Teveel van onze jongeren denken dat een

beetje zondigen niet echt verkeerd is omdat het makkelijk en zonder nare gevolgen vergeven kan worden. We zien vaak dat jonge mensen die zich schuldig hebben gemaakt aan overtredingen van de wet van kuisheid, zich daar niet veel zorgen over maken omdat zij denken zich daar snel van te kunnen bekenen en dat dus alles in orde is. Het denkbeeld dat welke zonde dan ook onbelangrijk is, is verkeerd; het is van de duivel afkomstig.

'De Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen' (LV 1:31). We behoren de volgende raad van Nephi ter harte te nemen:

'Velen [zullen] zeggen: Eet, drinkt en weest vrolijk; vrees nachts Gods – Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; (...) daar steekt geen kwaad in; (...) En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods. (...)

'En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle' (2 Ne. 28:8, 21).

Wij vragen onze jonge mensen die binnen enkele jaren zullen trouwen, te denken aan hun ongeboren kinderen. Vraag je eens af wat deze geesten je zouden vragen in je leven te doen, als ze nu wat tegen je zouden kunnen zeggen.

Ouders moeten weten wat hun kinderen op de t. v. zien en moeten hen tegen de kwade invloed ervan beschermen. Ze behoren een goed voorbeeld te geven door zelf alleen naar programma's te kijken die opbouwend en de moeite waard zijn en ze moeten tegen het kijken naar slechte en verlagende programma's zijn. Veel mensen praten televisieprogramma's goed waarin zonde en kwaad als gewoon en aanvaardbaar worden voorgesteld en zelfs te verkiesen boven een rechtschapen leven. Maar de kijkers bepalen de normen voor de televisieprogramma's. De omroepen zenden de soort programma's uit die de meerderheid van de mensen wil zien. Frank Stanton, emeritus president van Columbia Broadcast System, zei aan de Brigham Young University tegen zijn toehoorders dat de normen van de televisieprogramma's nog meer omlaag zullen gaan omdat ze gebaseerd zijn op de normen van de samenleving. In zijn woorden: 'De normen zijn van het publiek afkomstig (...); de kijkers bepalen het programma en de inhoud ervan.' Verder zei hij: 'Ik denk dat het vanwege de veranderende normen van onze samenleving wat de [seksuele moraal] en het geweld betreft nog erger zal worden voordat het weer verbeterd' (*The Daily Universe*, 2 februari 1989, blz. 1).

Wat een droevige opmerking over onze

samenleving! Weer kunnen we uit het Boek van Mormon een belangrijk beginsel leren.

Toen koning Mosiah voorstelde in plaats van een koning rechters te laten regeren, zei hij: 'Nu is het ongewoon, dat de stem van het volk iets verlangt, dat strijdt met wat rechtvaardig is; (...)

'En indien de tijd komt, dat de stem des volks de ongerechtigheid verkliest, dan is de tijd daar, dat de oordelen Gods over u zullen komen' (Mos. 29:26-27). Die tijd van goddeloosheid kwam ongeveer zestig jaar later en nog verscheidene malen daarna. In het boek Helaman lezen we dat 'zij, die het kwade verkozen, talrijker waren dan zij, die het goede verkozen' (Hel. 5:12). Als de keuze van televisieprogramma's een goede maatstaf is voor de samenstelling van de maatschappij, zijn degenen die voor het kwade kiezen beslist talrijker dan zij die voor het goede kiezen.

Als laatste stel ik voor om in ons hart het zaad van een getuigenis te zaaien, een vaste, onwrikbare overtuiging van de waarheid en de goddelijkheid van het evangelie, waar we anderen met macht en overredingskracht in kunnen laten delen. Een nederig, krachtig getuigenis dat na een ingeving van de Geest gegeven is, kan versterkende gevolgen hebben.

President Benson gaf in oktober 1959 zo'n getuigenis toen hij in Moskou de Centrale Baptistenkerk bezocht en daar verzocht werd te spreken. Die gebeurtenis beschreef hij later als een van de meest ontroerende belevissen die hij ooit had gehad. De kerk zat vol met ongeveer vijftienhonderd mensen die, ondanks het feit dat de regering tegen godsdienst ageerde, gekomen waren om hun geestelijke honger en dorst te stillen, respectievelijk te lessen. Hij getuigde: 'God leeft, ik weet dat Hij leeft. Hij is onze Vader. Jezus Christus, de Verlosser van de wereld, waakt over deze aarde. (...) Wees niet bang, onderhoud zijn geboden, heb elken ander lief en bid om vrede, dan zal het goed met u gaan.'

Tot slot zei hij: 'Ik getuig tot u, als iemand die al vele jaren de kerk dient, dat de waarheid alles zal doorstaan. De tijd staat aan de zijde van de waarheid. God zegene u en bescherm u al de dagen van uw leven.' Vele aanwezigen waren diep geroerd. Velen, inclusief een cynische journalist en een jonge Russische tolk, weenden openlijk. De aanwezigen begonnen 'God zij met u tot we u wederzien' te zingen. Toen hij en zijn metgezellen de dienst verlieten, zwaaiden de aanwezigen als vaarwel en in vreugdevolle dankbaarheid met hun zakdoek. (Zie Ezra Taft Benson, *Cross Fire: the Eight Years with Eisenhower*, blz. 485-488.)

Het getuigenis van president Benson

maakte een diepe en blijvende indruk op de predikant van die kerk, dominee Alexander. Enkele jaren later vertelde deze predikant een Fins lid van onze kerk, zuster Irma Aitto, dat Ezra Taft Benson de grootste van alle vooraanstaande mensen was die de Baptistenkerk bezocht en het gastenboek getekend hadden. Hoewel president Benson Rusland bezocht als hoge regeringsfunctionaris van de Verenigde Staten, herkende dominee Alexander in hem een groot geestelijk leider. Hij vertelde zuster Aitto: 'Wanneer u meneer Benson spreekt, vertel hem dan (...) dat ik weet dat hij een man van God is en dat ik voor hem bid.' Hoewel zuster Aitto niet verwacht had president Benson ooit persoonlijk te ontmoeten om deze boodschap over te brengen, was zij hiertoe in staat toen hij in oktober 1977 Finland bezocht om de Ring Helsinki Finland te organiseren. Het versterkte haar getuigenis dat de Heer ons leidt.

Een ander voorbeeld van de versterkende gevolgen van een geïnspireerd getuigenis is dat van de profeet Abinadi. Het getuigenis dat hij aflegde toen hij de afvallige koning Noah en zijn priesters tot bekering riep, is leerstellig één van de belangrijkste verhandelingen in het Boek van Mormon. Op één na verwierpen de koning en zijn priesters de leringen van Abinadi en lieten hem ter dood brengen. Maar Alma, die ene bekeerling, en zijn nakomelingen waren ongeveer driehonderd jaar lang geestelijke leiders onder de Nephieten en de Lamanieten. Zijn zoon, Alma, werd de eerste hoofdrecht van de Nephieten en de eerste hogepriester die de kerk pieerdeerde. Alma's andere nakomelingen werden vooraanstaande geestelijke leiders, waaronder zijn kleinzoon, Helaman; zijn achterkleinzoon, Helaman; zijn achter-achterkleinzoon, Nephi; en zijn achter-achter-achterkleinzoon, Nephi, die de eerste discipel was van de herzen Jezus Christus. Dit alles was het gevolg van die ene bekeerling van Abinadi. (Zie Mos. 18; en Daniel H. Ludlow, *A Companion to Your Study of the Book of Mormon*, blz. 187.)

Broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis dat we in ons hart en onze gedachten de zaden kunnen zaaien die ik heb genoemd, en nog andere. Als we ze zaaien en verzorgen, kunnen we, ondanks tegenwoordig en de slagen van Satan, getrouw en gelukkig zijn.

Verder getuig ik tot u dat ik weet dat onze Hemelse Vader van al zijn kinderen houdt, dat Jezus Christus onze Heer, Heiland en Verlosser is, dat Joseph Smith de profeet van de herstelling is en dat president Ezra Taft Benson tegenwoordig de profeet is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Nù is het moment

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het presidium der zeventig

'Nù is het moment om op te houden om anderen, de overheid, de kerk of onze omstandigheden de schuld te geven van wat ons niet zint. Nù is het moment om de verantwoordelijkheid voor onszelf op ons te nemen.'

Broeders en zusters, we leven in een vreemde tijd. Het wordt soms het ruimtevaarttijdperk of het informatietijdperk genoemd. Maar het lijkt wel het tijdperk te zijn waarin er voor elke narigheid een zondebok wordt gezocht. De schuld van onze problemen wordt afgeschoven op kennissen, ouders, de kerk, huwelijkspartners, leerkrachten, burens, de buurt waarin we wonen, of zelfs het weer.

Dat is verkeerd. Zo wil God het niet. Zo werkt zijn grote plan niet. Ieder van ons moet *alleen* voor zijn Heiland staan om reenschap te geven van wat hij gedaan heeft. Jakob heeft geschreven: 'Nu, mijn geliefde broeders, ik, Jakob, kom (. . .) u het woord Gods (. . .) verkondigen volgens de *verantwoordelijkheid*, die ik voor God draag, om met gezond verstand mijn ambt hoog te houden' (Jakob 2:2, cursivering toegevoegd).

Natuurlijk kunnen oneerlijke, berekenende of gemene mensen ons hartzeer en ellende bezorgen. Er gebeuren ongelukken die enorme pijn veroorzaken en soms levenslange invaliditeit. Maar veroordelen,

verwijten en niet vergeven maakt de zaak alleen maar erger. De genezing wordt erdoor vertraagd. Zo'n houding getuigt niet van verantwoordelijkheidszin.

Waarom zouden we van iemand eisen of zelfs verlangen om in onze behoeften te voorzien als we dat zelf kunnen? Vader Lehi heeft onderwezen: 'Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen' (2 Ne. 2:16).

Maar teveel mensen willen door de overheid, de kerk of andere instellingen gedragen worden. Waarom besluiten we niet om de verantwoordelijkheid voor onze daden en gedachten op ons te nemen? 'Kiest u heden, wie gij zult dienen' (Alma 30:8; zie ook Jozua 24:15).

Voor sommige zaken is afhankelijkheid van anderen heel normaal. Niets kan de plaats innemen van liefdevolle en behulpzame ouders, leiders van priesterschaps- en hulporganisaties, bekwame doktoren, toegewijde leerkrachten en goede automonteurs. Deze mensen om hulp vragen is niet verkeerd. Het is verkeerd om van anderen te verwachten dat zij doen wat we zelf kunnen en moeten doen.

Wij zijn blij als mensen die afgedwaald waren, weer actief worden in de kerk. Misschien denken we dat het ook dank zij ons gekomen is – en hopelijk hebben onze liefde en aanmoediging ook een positieve uitwerking gehad. Maar het zijn de mensen zelf die de verantwoordelijkheid voor hun heil op zich hebben genomen.

Een zending kan zeggen: 'Ik heb vijftien mensen tot de kerk gebracht.' Nee, vijftien broeders en zusters hebben besloten om tot Christus te komen en, door zich te laten doppen, de *verantwoordelijkheid* voor hun geestelijke groei op zich te nemen. Dit feit moet duidelijk aan onze bekeerlingen onderwezen worden. Ze zullen er sterker door worden. Ik zal het beginsel 'verantwoordelijkheid op zich nemen' illustreren met een paar voorbeelden:

Velen van ons hier hebben een bijzondere held. Hij heet Chuck Anderson. Broeder Anderson is veertien maanden geleden overleden. Hij had een zeer zeldzame ziekte, *epidermolysis bullosa*. Al in zijn jeugd bloedde hij bij de minste aanraking; na een tijdje kwam er dan een korst op de wond. Met katoen kon hij zijn handen, voeten en andere lichaamsdelen een beetje beschermen, maar niet genoeg om de pijn en de korsten te voorkomen. Zijn huid werd een en al taai weefsel. Zijn hoofdhaar verdroeg ook geen enkele aanraking, dus het was erg moeilijk om zijn haar te kammen. Hij is 26 jaar oud geworden, maar in al die 312 maanden heeft hij geen dag gehad dat hij geen pijn, korsten en verbanden had, of dat hij kon rennen en spelen als de andere kinderen.

Maar hij besloot om positief en zo productief mogelijk te zijn. Hij had een heerlijk gevoel voor humor. Zijn voorbeeld van moed en zelfredzaamheid is een zegen geweest voor iedereen die hem kende. Natuurlijk deden zijn geweldige ouders, vrienden, kerkleiders en leerkrachten wat ze konden, maar Chuck Anderson besloot dat hij zo zelfredzaam mogelijk zou zijn.

Hij wilde dolgraag op zending, maar een zending in de gewone betekenis van het woord zat er voor hem niet in. Dus wat deed hij? Hij vervulde een zending door iedereen die hij kende te laten weten dat hij mormoon was en dat hij van de Heer hield. Hij besloot zichzelf te vergeten en al het mogelijke te doen om moedig en behulpzaam te zijn en anderen op te bouwen.

Nog een voorbeeld. Vorig jaar zat er een groepje seminariecuristen op hun horloge te kijken, in de hoop dat de les gauw voorbij zou zijn. Ze letten niet op. Ze zaten te lachen, te plagen en briefjes door te geven.

President Bensons gezicht verscheen op het scherm waarnaar ze hadden moeten kijken. Hij sprak over het Boek van Mormon. Het bleef rumoerig. Plotseling stond er een meisje op, ze liep naar voren, drukte op de pauze-knop en zei zenuwachtig: 'Hij is onze profeet. Hij praat met onze Hemelse Vader. Hij vertelt ons over het Boek van Mormon en wij moeten luisteren.'

Plotseling waren alle ogen naar voren gericht; dat lieve jongmeisje liet de band verder lopen en ging stilletjes weer zitten.

Een week of twee later zei de leerkracht: 'In al die jaren dat ik lesgeef, heb ik nog nooit zo'n eerbiedige klas gehad, met zoveel aandacht voor de belangrijke dingen in het leven, als de dag waarop dat meisje naar voren kwam en zei: "Luister naar onze profeet." Ze deed het uit zichzelf. Ze wachtte niet op een ander.'

Een paar maanden geleden stapte ik op

een vliegtuig naar Phoenix (Arizona), maar door de mist konden we niet opstegen. Terwijl we wachtten, ging de cabine-deur een paar keer open om andere passagiers binnen te laten, hoewel we al ruim een half uur geleden hadden moeten vertrekken.

Een tiener kwam naast me zitten. Na een tijdje keek hij naar me en zei: 'Hé meneer, bent u mormoon?'

Ik antwoordde bevestigend en vroeg: 'Hoezo?'

'Ik ben een paar maanden geleden lid van de kerk geworden, maar ik weet niet of ik het allemaal nog wel geloof.'

We praatten over het evangelie. Ik gaf mijn getuigenis. We praatten uitvoerig over de kerk en het leven. Intussen was het vliegtuig opgestegen en op weg naar het zuiden.

Deze aardige jongeman, die zijn getuigenis bevestigd en gesterkt wilde zien, was ook bereid er wat aan te doen. Cody en ik schrijven elkaar nu regelmatig. Als ik aan hem denk, dan zie ik een fijne jongeman op zoek naar de waarheid, die wat geruststelling nodig had en het zelf wilde zoeken. Hij nam de verantwoordelijkheid op zich.

In elke wijk en gemeente over de hele wereld zijn er mensen die vragen: 'Is het waar?' of 'Hoe kan ik mijn leven ten goede veranderen?' Wij moeten helpen, maar het is aan hen om het pad te bewandelen dat hun getuigenis versterkt en hun leven op orde brengt.

Ik wil met u praten over hoe dit gebeurt. Wat zijn de benodigde stappen? Wat moet ik doen om mijn getuigenis van het evangelie van Jezus Christus te versterken en mijn leven ten goede te veranderen?

Ten eerste moet u met heel uw hart *willen* veranderen. U moet de verantwoordelijkheid op u nemen om te doen wat nodig is om anders te zijn.

Ten tweede moet u doen wat de profeet zegt en de Schriften lezen. Denk na over de woorden van de Meester die uit de geschriften van Nephi, Mozes, Paulus, Lucas, Joseph Smith en andere profeten spreken. Vaak, als de dagen donker en de tijden zwaar zijn, kunnen we uit de Schriften een kracht en een zekerheid putten die we over het algemeen op geen enkele andere wijze kunnen verkrijgen. Als iemand zijn getuigenis en zijn persoonlijkheid wil versterken, dan moet hij dat *alleen* doen.

Ten derde moet u de geboden onderhouden. Als we niet leven zoals Hij het van ons gevraagd heeft, zal ons getuigenis gaan wankelen en onze overtuiging van de werkelijkheid van Gods plan afbrokkelen. Iemand anders kan zich niet voor ons bekeren. *Dat is iets wat we alleen moeten doen.*

Natuurlijk maakt iedereen fouten. Maar laat me u vertellen over een fijne jonge

vrouw die bij mij op kantoor kwam. Ze was moedeloos, bijna depressief. Ze had plezier in haar beroep als leerkracht, maar ze vond dat haar leven weinig zinvol was. Om de zaak erger te maken had ze het idee dat haar getuigenis aan het afzakken was, en ze miste de sprankel die iedereen als een deel van haar levendige persoonlijkheid had beschouwd.

'Ik ga je een vraag stellen,' zei ik, 'maar ik hoef geen details te horen. Onderhoud je de geboden?' 'Nee,' fluisterde ze.

We spraken erover of ze naar de bisschop moest gaan. We spraken ook over het getuigenis en over hoe iemand die de geboden onderhoudt, zegeningen van de Geest ontvangt die hij op geen andere manier kan verkrijgen.

Ze vertrok, schijnbaar even moedeloos als ze binnen was gekomen. Maar na een tijdje, misschien een maand, ging de telefoon. Ze zei dat alles in orde was.

'Hoe bedoel je?' vroeg ik.

'Nou, ik ben naar mijn bisschop gegaan. Ik onderhoud nu de geboden, en ja, ik weet dat het evangelie waar is. Ik heb het alleen gedaan,' zei ze.

'Niemand anders had het voor je kunnen doen,' antwoordde ik.

Denk eens aan de dagen, weken, zelfs maanden en jaren die verloren gaan omdat mensen wachtten op iemand die de verantwoordelijkheid voor hun behoeften op zich neemt. Het kan gewoon niet. God zal niet voor ons doen wat we zelf kunnen doen.

Ten vierde moeten we anderen helpen als zij werkelijk behoefte hebben aan een helpende hand. Dit is de essentie van christelijk dienstbetoon. Maar bedenk: als we voor anderen doen wat ze zelf moeten doen, schaden we hen en dragen we bij tot hun verval.

Door deze vier stappen zullen wij ons één gaan voelen met de Heiland. Beseffen wij wel ten volle dat Jezus in het middelpunt van ons leven moet staan? Alleen de Heiland kan onze Heiland zijn, en die relatie is altijd persoonlijk. Als we ons tot Hem willen wenden, moeten we dat *alleen* doen. Alleen dan aanvaardt Hij ons.

Er is geen andere manier.

Onze tijdschriften, lesboeken en videobanden bieden nooit alles wat iemand nodig heeft om een probleem op te lossen, een les voor te bereiden, of zijn bestaan nieuw leven

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf met een kleinzoon, L. Tom Perry IV.

in te blazen. Dit materiaal is altijd nuttig, maar samen zijn ze nooit zo compleet of krachtig als de Schriften. En tussen haakjes, laten we niet teveel afgaan op wat de Heer volgens anderen in de standaardwerken zegt. Laten we het zelf uitzoeken door die heilige bladzijden te lezen.

We zijn gesteld op onze kerkgebouwen waar we op zondag aanbidden, op woensdag volleyballen en op andere dagen vergaderen waar onze taken dat nodig maken. Ze worden goed ontworpen en bijna altijd goed onderhouden, maar ze kunnen en zullen nooit de plaats innemen van ons gezin. Zelfs waar er geen kerkgebouwen zijn of mogen zijn, zullen er altijd plaatsen zijn waar goede mensen kunnen samenkomen, deelnemen aan het avondmaal en waar zij hun Hemelse Vader kunnen aanbidden.

Minder blijkt vaak meer te zijn en ook vaak beter. Zelf gefabriceerde hulpmiddelen bij presentaties, gezinsavondlessen en -activiteiten voor en door ouders en kinderen, en voorbeelden die in overeenstemming zijn met de Schriften, de woorden van de algemene autoriteiten en de eigen cultuur, zijn vaak heilzamer dan dingen die we kunnen kopen.

Vertrouw op het gezonde verstand, en vergeet niet dat u inspiratie kunt krijgen om inhoud te geven aan uw aanbidding als gezin, uw les evangelieleer, of andere kerktaken.

Hoe vaak zegt een kind niet: 'Nee, ik wil het zelf doen', als een goedbedoelende ouder iets te veel hulp wil geven.

Weet u nog dat u uit een wilgetak een fluitje maakte, en dat het beter klonk dan een uit de winkel?

Wat gaat er niet verloren als we ons beperken tot een gehuurde video, een tv-programma, of een andere vorm van kant-en-klaar vermaak. We kunnen de groet en het genot missen van tikkertje spelen met een kind, wandelen met een buur, een eenvoudige tekening maken, zingen met een vriend, of zoeken naar zuivere waarheid in een versleten exemplaar van het Boek van Mormon.

Wat gebeurt er met ons? Waarom hebben we anderen nodig voor onze mening, onze leiding, onze activiteiten, en zelfs onze woordenschat?

Het is tijd om te zeggen: 'Ho, stop. Ik wil zelf voor mijn daden verantwoordelijk zijn.' Nù is het moment om op te houden om anderen, de overheid, de kerk of onze omstandigheden de schuld te geven van wat ons niet zint.

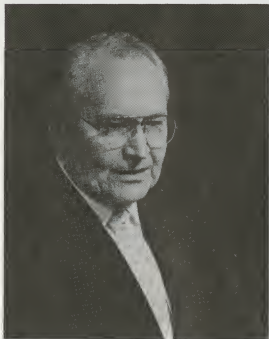
Nù is het moment om de verantwoordelijkheid voor onszelf op ons te nemen.

Hiervan getuig ik, in de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. □

Verkondig mijn evangelie van land tot land

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De drie boodschappen die de grootste aantrekkingskracht uitoefenen op hen die belangstelling zouden kunnen hebben voor het evangelie, zijn: het doel van het leven, het eeuwige gezin, en het getuigenis dat we van onze Heer en Heiland hebben.'

In de eerste brief van Petrus staat de volgende raad:

'Maar heiligt de Christus in uw harten als Here, altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is' (1 Petr. 3:15).

We leven in de opwindendste tijd van de menselijke geschiedenis. De mogelijkheden om het evangelie aan de volken van de wereld te verkondigen zijn nog nooit zo groot geweest. In vele landen hebben we ringen van Zion gevestigd. Nieuwe en goed onderhouden kerkgebouwen nodigen alle aanwezigen uit tot aanbidding. De priesterschapsleiders wordt onderwezen hoe zij hun kudde moeten hoeden en sterken in het evangelie van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Het Boek van Mormon is in vele talen vertaald, waardoor nu veel kinderen van onze Hemelse Vader dit geweldige leerstellige fundament tot hun beschikking hebben. Het opent hun ogen voor de zegeningen die

voortvloeien uit gehoorzaamheid aan de wet van de Heer.

Dankzij de techniek heeft de mensheid de middelen om te onderwijzen en te communiceren. Over de hele wereld staan er tempels, waardoor de verlossende verordeningen binnen het bereik komen van nog eens miljoenen kinderen van onze Hemelse Vader. Wat een uitdaging om in deze geweldige tijd te leven en geroepen te zijn om te arbeiden en te getuigen van dit grote werk!

Toch moet er nog zoveel gedaan worden. Het grootste deel van de wereldbevolking wacht nog op de evangelieboodschap. Gezegd met een sterk fundament en een wereld die nog nooit zo klaar was voor deze boodschap, is dit zeer zeker de tijd om te luisteren naar de woorden van onze profeet, president Benson:

'God heeft ons geboden om dit evangelie over de wereld te verbreiden. Dat is de zaak die ons nu moet verenigen. Alleen het evangelie zal de wereld behoeden voor haar zelfvernietiging. Alleen het evangelie zal de mensen van alle rassen en nationaliteiten in vrede verenigen. Alleen het evangelie zal vreugde en geluk brengen, en heil voor de mensheid.' (Teachings of Ezra Taft Benson, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 167.)

Gods koninkrijk groeit evenredig aan het aantal boodschappers die het blijde bericht verkondigen. Vorig jaar hadden we het hoogste aantal voltijdzendingen ooit, werkzaam in vele landen. Vorig jaar hadden we ook het hoogste aantal opdelingen ooit. Dat schenkt voldoening, maar we werken nog bijzonder ver beneden ons kunnen. Nog steeds hebben veel van onze jongemannen, jonge vrouwen en echtparen geen gehoor gegeven aan de oproep van de profeet om op zending te gaan.

Hoewel de profeten al tientallen jaren ver-

kondigen 'ieder lid een zending', zijn nog maar weinig leden actief betrokken bij het verkondigen van het evangelie door de ring- en voltijdzendingen te helpen.

Waarom worden wij toch niet gegrepen door de geest van dit werk? Volgens mij zijn er twee fundamentele redenen.

Ten eerste, we zijn bang om af te schrikken. Maar deze angst is ongegrond. In de praktijk blijkt zelfs dat de band tussen ons en onze vrienden beter wordt door zendingswerk.

Ten tweede, volgens mij hebben we niet gedaan wat nodig is om goede boodschappers te zijn. Het lijkt wel alsof de leden zich in het algemeen in dezelfde positie bevinden als ik toen ik jaren geleden op voltijdzending ging. In die tijd werden we nauwelijks opgeleid. Toen ik in het zendingsveld aankwam, kreeg ik een collega die ook nieuw was. Hij stond te popelen om aan zijn opdracht te beginnen en wilde bijna meteen langs de deuren gaan. Ik zal nooit die eerste benadering aan de deur vergeten. We liepen naar een huis en ik vroeg aan hem: 'Wat moet ik doen?' Zijn antwoord onthuste mij: 'Geen idee. Ik heb dit nog nooit gedaan.' Tegenwoordig is de voorbereiding van onze voltijdzendingen wel anders! We moeten meer op één lijn met hen komen te staan, willen we onze zendingstaken vervullen.

De ervaring heeft geleerd welke drie boodschappen de grootste aantrekkingskracht uitoefenen op hen die belangstelling zouden kunnen hebben voor het evangelie. Ze kunnen een beginpunt zijn in ons streven om betere boodschappers te worden.

De eerste boodschap gaat over het doel van het leven. Als we alleen op deze aarde leefden, en als de dood ons bestaan eindigde, zouden we ons weinig zorgen hoeven maken. Maar als we de geschriften bestuderen van de heilige profeten die sinds het begin geleefd hebben, ontdekken we al gauw dat de mens een tweeledig wezen is, met een lichaam en een geest. Het voornaamste doel van het aardse leven is onze geest, die al bestond voor de aarde geschapen was, de kans te geven zich te verenigen met ons lichaam, om dan een proeftijd met enorme mogelijkheden door te maken. Door het samsenspel van die twee kunnen wij groeien, ons ontwikkelen en tot rijkheid komen op een manier die alleen mogelijk is als geest en lichaam verenigd zijn. In deze fase van ons bestaan maken wij met ons lichaam een zogenaamde proeftijd door en ondervinden een zekere mate van tegenslag. In deze periode leren wij en worden wij beproefd om te zien of wij eeuwige zegeningen waardig zijn. Het zijn allemaal facetten van een goddelijk plan, gemaakt door onze Vader voor zijn kinderen.

Ja, we willen allemaal graag weten waar-

om we geschapen zijn en welke mogelijkheden en beperkingen er voortvloeien uit onze sterfelijke proeftijd. De antwoorden op al die vragen worden gevonden in het evangelie van Jezus Christus. We moeten in staat zijn om deze geweldige boodschap te verkondigen aan hen die naar de waarheid zoeken.

U zou als gezin de Schriften gericht kunnen bestuderen om uw kennis over het doel van het leven te vergroten. Misschien kunt u de video of het cassettebandje *Our Heavenly Father's Plan* uit de mediatheek lenen; speel hem af op een gezinsavond. Als de gezinsleden beter begrijpen waar ze vandaan komen, waarom ze hier zijn, en waar ze naartoe gaan, zijn ze beter in staat om deze fundamentele levensles te onderwijzen aan hen die oprecht naar de antwoorden zoeken.

De tweede boodschap aan hen die meer over het evangelie zouden willen weten, gaat over het eeuwige gezin. In het begin onderwees de Heer Adam en Eva hoe belangrijk het gezin is. We lezen: 'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn' (Gen. 2:24).

God wil zijn eeuwige gezin samsensmeden door een heilige vereniging van man en vrouw die ook na de dood in stand blijft. Man en vrouw krijgen de taak om hun kinderen ter wereld te brengen en hun te leren wie ze zijn en welke rol zij zullen spelen in dit goddelijke plan van onze Hemelse Vader.

Ouders hebben de glorieuze kans om de krachtigste invloed te zijn op het nieuwe leven waarmee hun gezin gezegend wordt. Kijk om u heen en u zult gauw ontdekken dat de grootste vreugde in dit leven, en de meest troostrijke hoop voor de eeuwigheid na dit leven, gevonden wordt in de vorming van eeuwige gezinnen. Of we nu getrouwd zijn of niet, we maken deel uit van een gezin dat eeuwig kan zijn.

We kunnen ook zien hoeveel pijn de samenleving wordt aangedaan als er in de gezinnen geen goede zorg en opvoeding gegeven wordt door eerzame vaders en moeders.

Nogmaals moedigen we u aan om als gezin in de Schriften te zoeken naar teksten over de eeuwige aard van het gezin, om een levend voorbeeld te zijn van de vreugde die in de wereld kan komen door uw toewijding aan dit eeuwige beginsel. Er is nog een video of cassettebandje, getiteld *Together Forever*, die u tijdens een gezinsavond kunt afspeelen. Ze moeten in uw mediatheek verkrijgbaar zijn.

De derde boodschap is het getuigenis dat wij van onze Heer en Heiland hebben. We verkondigen dat de wereld dat Jezus de Christus is. Wij verafschuwen de leer dat Hij

een mythe is, of een verzinsel van complotterende mensen. Wij verwerpen de gedachte dat Hij niet meer dan een grote leermeester was. Wij getuigen van de goddelijkheid van Jezus van Nazaret, dat Hij de Zoon van God is, de Heiland van de wereld. Wij verkondigen dat wij nog een getuige van deze goddelijke waarheid hebben, het Boek van Mormon.

We moeten leren om het Boek van Mormon goed te presenteren; het is een betrouwbare, deugdelijke getuige van de zending van onze Heer en Heiland. We moeten de oorsprong en de inhoud ervan kennen. Laten we bijvoorbeeld eens kijken naar de wonderbaarlijke toedracht van de vertaling van het Boek van Mormon door de profet Joseph Smith, met Oliver Cowdery als schrijver.

Nadat Martin Harris de 116 bladzijden die aan hem toevertrouwd waren, verloren had, werden de vertaalwerkzaamheden hervat op 7 april 1829, twee dagen nadat Oliver Cowdery in Harmony (Pennsylvania) was aangekomen om als schrijver van de profet te fungeren. Op 15 mei, vijf weken later, waren ze bij de bediening van de Heiland onder de Nephtien, opgetekend in 3 Nephi, hoofdstuk 11.

Op 11 juni werden de laatste platen van Mormon vertaald, en op diezelfde dag vroeg de profet het auteursrecht aan. Op 30 juni was het boek af – 85 dagen nadat de vertaling was hervat. Maar met alle andere gebeurtenissen die zich in die periode hebben afgespeeld, moet de vertaling in 60 of 65 dagen gemaakt zijn.

Bedenk dat de profet in die tijd van Harmony naar Fayette verhuisde, er verschillende keren op uit moest om levensmiddelen te kopen, dertien afdelingen van de Leer en Verbonden ontving en vastlegde, het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap ont-

ving, verscheidene mensen bekeerde en doopte, en ga zo maar door. Ze hadden geen tijd om aan de hand van naslagwerken de inhoud te bestuderen. Er was geen tijd om te reviseren of bij te schaven, geen tijd om verbanden te leggen tussen datums of tijdvakken of details. Nee, de tekst werd, zo zegt Oliver Cowdery, dag aan dag, zonder onderbreking, door de profeet gedictreed.

Dit was een verbijsterende prestatie! De toen gedictreerde tekst is, op enkele kleine, stylistische aanpassingen na, tot op de dag van vandaag onveranderd gebleven. Het is geen simpel boek dat door een jongeman uit z'n duim gezogen is, maar het weerspiegelt het beste van duizend jaar kolonisatie en inspiratie. Naast de snelheid waarmee de vertaling plaatsvond, is er nog het wonderbaarlijke feit dat de profeet Joseph Smith uit een onbekende taal vertaalde, een taal waarin hij totaal geen opleiding had genoten en waar bij niemand hem kon helpen.

Het Boek van Mormon is een heilige geschiedenis van de inwoners van het oude Amerika. In het boek wordt gesproken over geloof in Christus en wordt de lezer aangespoord Hem te gehoorzamen; het bevat ook getuigenissen van de goddelijkheid van Jezus van Nazaret, dat Hij de Zoon van God is, de Heiland van de wereld. Ja, wij, de leden van de kerk, kunnen leren om deze tweede getuige, het Boek van Mormon, goed te presenteren; wij kunnen laten zien wat het de wereld te zeggen heeft over de zending van onze Heer en Heiland.

Hoe benaderen we een vriend die het licht en het leven van het evangelie nodig heeft? Wees een goed voorbeeld! Kweek een oprechte vriendschapsband aan waarin u om elkaar geeft. Toon gemeente belangstelling voor wat u vriend vindt, denkt en voelt over onze Hemelse Vader, de zin van het leven, het gezin, en de zending van onze Heiland. Maak van het luisteren naar uw vrienden een fijne, opbouwende ervaring. En dan, heeft president Kimball gezegd, hebben we een dubbele taak: 'We moeten getuigen van de dingen die we weten, voelen en hebben gevoeld, en we moeten zo leven dat de Heilige Geest bij ons kan zijn en onze woorden met kracht tot het hart van de onderzoeker kan voeren.' (*De Ster*, november 1977.)

Het enige redmiddel dat ik voor deze gekwelde wereld zie, is kennis van de normen die ons leven verankeren in het evangelie van onze Heer en Heiland.

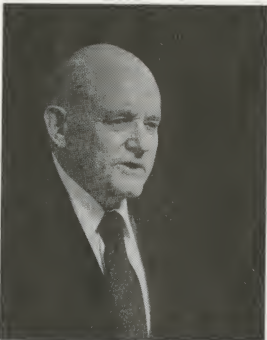
Mogen wij in staat zijn en de moed hebben om deze grootste gave die de Heer aan zijn kinderen heeft gegeven, te delen. Ik getuig van de waarheid van zijn broederschap, in de naam van Jezus Christus, onze Heer en Heiland. Amen. □

De God die wonderen werkt

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De opgestane Zoon van God is het allergrootste wonder. Hij is et wonder der wonderen, en Hij bewees dat elke dag van zijn leven. Wij moeten proberen zijn voorbeeld na te volgen.'

Op ons noordelijk halfrond ervaren wij in dit mooie, ontluikende jaargetijde één van de grote, terugkerende wonderen van de natuur – de hernieuwing en bloei van de aarde die wij de lente noemen. Er kunnen nog een paar gure dagen komen, maar de zon komt weer hogerop aan de hemel te staan, er komen knoppen aan de planten en bomen, en welig groen komt op uit de grond.

Hoe passend is het dat het hele christendom slechts een week geleden op Pasen de grond herstellende en hernieuwende opstanding van de Heer Jezus Christus vierde en verklaarde welk een blijdschap en eeuwige belofte die gebeurtenis inhoudt voor het mensdom. Met u verwelkom ik dit jaargetijde dat ons eraan herinnert dat God een God van wonderen is, dat zijn Eniggeborenen Zoon 'de opstanding en het leven [is]; wie in [Hem] gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven' (Joh. 11:25).

In deze mooie tijd van het jaar worden wij eraan herinnerd dat de dood geen prikkel heeft en het graf geen overwinning. Ik getuig dat elke winter gevolgd wordt door het wonder van de lente – zowel op onze levens-

reis als in de natuur. Deze herstellingen en hernieuwingen zijn een geschenk van de Heer Jezus Christus, de 'man voor alle jaargetijden'. Ik wil graag kort spreken over de goddelijke momenten in ons leven, die momenten dat de Heiland ons verlost, gezond maakt en sterkt.

De psalmist heeft geschreven: 'Mijn stem is tot God, en ik roep; (. . .) opdat Hij zijn oor tot mij neige. (. . .)

'Daarom zeg ik: Dit is mijn zwakheid; maar ik zal de jaren van de rechterhand des Allerhoogsten gedenken. (. . .)

'Gij zijt de God, die wonderen werkt, Gij hebt onder de volken uw macht doen kennen.' (Ps. 77:1, 11, 15; naar de King James-vertaling.)

Onder de tekenen van de ware kerk, en vervat in de bewijzen van Gods werk in de wereld, bevinden zich de manifestaties van zijn macht die we onmogelijk kunnen verklaren of volledig begrijpen. In de Schriften worden deze goddelijke handelingen en bijzondere zegeningen wonderen of tekenen genoemd.

Het verbaast ons niet dat deze tekenen en wonderen het duidelijkst tot uitdrukking kwamen in het leven en de bediening van Jezus Christus, de Zoon van God zelf. Maar hoe opzienbarend en wonderlijk ook, Christus' vele wonderen waren slechts afspiegelingen van de grotere wonderen die zijn Vader vóór Hem had verricht en om ons heen blijft verrichten. Deze nederige doch duidelijk goddelijke handelingen van de Heiland, belichten wellicht slechts één aspect van zijn verklaring:

'... de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet de Zoon evenzo' (Joh. 5:19) en '... Ik [doe] niets uit Mijzelf, doch (. . .) gelijk de Vader mij geleerd heeft' (Joh. 8:28).

Het eerste wonder van Jezus, bijvoorbeeld, dat opgetekend staat in het Nieuwe Testament, was de verandering van water in wijn op de bruiloft te Kana (zie Joh. 2:1-11).

Maar het maken van wijn in stenen watervaten was met recht pover, vergeleken met de oorspronkelijke schepping van de wijnrak en de overvloed van de volle druiven. Niemand had een verklaring voor het eenmalige wonder op het bruiloftsfeest, maar er was ook niemand die het alledaagse wonder van de pranch van de wijngaard zelf kon verklaren.

Het is zeer opmerkelijk om mee te maken dat een dove zijn gehoor terugkrijgt. Maar die grote zegen is zeker niet opzienbarend dan de wonderbaarlijke combinatie van beenderen, zenuwen en huid, waardoor onze oren de wonderde wereld van het geluid ontsluiten. Behoren wij de zegen van het gehoor niet met ontzag te beschouwen en God te prijzen voor dat wonder, zoals wij dat doen als iemand zijn gehoor terugkrijgt?

Geldt dit ook niet als iemand het licht in zijn ogen terugkrijgt of zijn spraakvermogen, dat grootste van alle wonderen: zijn leven. De oorspronkelijke scheppingen van de Vader vormen een waarlijk wonderbare wereld. Zijn in de eerste plaats ons leven, ons gezicht, onze spraak, onze ledematen niet de *grootste* wonderen? Ja, er zullen altijd voldoende wonderen zijn als we ogen hebben om te zien en oren om te horen.

Bedenk wel: als we ons de vele wonderbaarlijke en zegenrijke manifestaties van God en Christus gewaar worden in ons leven – de alledaagse verscheidenheid alsook de blinde die weer ziet en de dove die weer hoort – zouden wij wel eens verbijsterd kunnen zijn door de onverklaarbare beginselen en gebeurtenissen die deze wonderen tot stand brengen.

Bij onze beschouwing van wonderen 'moeten wij noodzakelijkerwijs de werking van een macht erkennen die ons huidige menselijk verstand te boven gaat', schreef dr. James E. Talmage, die als wetenschapper en apostel des Heren kon bogen op de unieke, uitzonderlijke kwaliteiten om dit fenomeen te onderzoeken. (*Zie Jezus de Christus*, blz. 111.) De wetenschap en het menselijk verstand,' zei hij, 'zijn nog niet ver genoeg gevorderd om deze wonderen te analyseren en te verklaren. Maar,' waarschuwde hij, 'de realiteit van wonderen ontkennen en zeggen dat de resultaten en manifestaties wel verzonnen moeten zijn, omdat wij niet kunnen begrijpen hoe ze tot stand gekomen zijn, is op het eerste gezicht arrogant' (*zie Jezus de Christus*, blz. 149). Zij die baat hebben gehad bij zulke wonderen zijn de meest dwingende getuigen. Het is moeilijk om de resultaten tegen te spreken.

Overweg dit eenvoudige maar veelzeggende verslag uit de bediening van de Heiland om de werken van God in het leven van de mens te openbaren.

Op zekere sabbat zalde Jezus de ogen van een man die vanaf zijn geboorte blind was geweest, waarna de man weer kon zien. Het was een opzienbarende en inspirerende manifestatie. Jammer genoeg waren er die helemaalt niet wilde delen in de vreugde van de zegenen staden.

'Sommige dan van de Farizeeën zeiden: Deze mens [dat wil zeggen: Jezus] komt niet van God, want Hij houdt de sabbat niet. Anderen zeiden: Hoe kan een zondig mens zulke tekenen doen? En er was verdeeldheid onder hen', lezen wij in de Schriften (Joh. 9:16).

Met zo'n twistpunt in haar geleerden deed deze groep iets heel intelligents: zij vroegen de mening van de man die zegenen was. 'Wat zeg jij van Hem, daar Hij uw ogen geopend heeft?' (Joh. 9:17.) Zij stelden de vraag en wachtten op zijn antwoord.

De man, die hen bij zijn antwoord ongetwijfeld recht in de ogen keek (een nieuw en kostbaar voorrecht), zei ronduit: 'Hij is een profeet.' (Joh. 9:17.)

Maar dat antwoord beviel hen niet. Na veel heen en weer gepraat, waarbij zelfs de ouders van de man betrokken werden, erkenden de Farizeeën dat er inderdaad een wonder had plaatsgevonden dat misschien van God was gekomen, maar stonden er evenwel op dat de man de rol die Christus erin had gespeeld, moest ontkennen:

'Zij riepen dan ten tweeden male de man, die blind geweest was, en zeiden tot hem: Geef Gode de eer; wij weten, dat deze mens een zondaar is' (Joh. 9:24).

De man, onbelemmerd door theorie of wet, zei duidelijk, zodat iedereen het kon horen: 'Of Hij [Jezus] een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan' (Joh. 9:25).

De Farizeeën, die totaal gefrustreerd waren en niet bij machte in te gaan tegen het belangrijkste en onbetwistbare feit, wierpen hem uit. En dan krijgt dit verhaal over herkennen zicht en groter licht dit bevredigende slot:

'Jezus hoorde, dat zij hem uitgeworpen hadden, en Hij zeide, toen Hij hem aantroef: Gelooft gij in de Zoon des mensen?'

'Hij antwoordde en zeide: En wie is Hij, Here, dat ik in Hem moge geloven?'

'Jezus zeide tot hem: Gij hebt Hem niet slechts gezien, maar die met u spreekt, die is het.'

'Hij zeide: Ik geloof, Here, en hij wierp zich voor hem neder.' (Joh. 9:35-38.)

Nu was er *tweemaal* zicht gegeven – eenmaal om een aangeboren afwijking te genezen en eenmaal om de Koning der koningen te kunnen aanschouwen, voordat hij zou opvaren naar zijn eeuwige troon. Jezus schonk stoffelijk en geestelijk zicht. Hij had

zijn licht in een donkere plaats laten schijnen, en deze man, zoals zoveel mensen in die tijd alsook in de onze, had het licht aanvaard en gezien.

President Spencer W. Kimball heeft een boek geschreven met de titel *Faith Precedes the Miracle* [Geloof gaat aan het wonder vooraf]. Maar natuurlijk moet er ook een toename van geloof *na* het wonder zijn. Als gevolg van de vele wonderen in ons leven zouden we nederiger en dankbaarder, vriendelijker en geloviger moeten zijn. Als we persoonlijk getuigen zijn van deze wonderen die God werkt, zou dat onze eerbied en liefde voor Hem moeten vergroten; dan moet dat zijn weerslag hebben op ons gedrag. We zullen beter leven en meer liefhebben als we dat in gedachten houden. Wij zijn een wonder op zich, een ieder van ons, en de opgestane Zoon van God is het allergrootste wonder. Hij is het wonder der wonderen, en Hij bewees dat elke dag van zijn leven. Wij moeten proberen zijn voorbeeld na te volgen.

In het Boek van Mormon citeert Moroni zijn vader:

'Daarom, mijn geliefde broeders, hebben wonderen opgehouden, omdat Christus ten hemel is gevaren (. . .) (. . .) heeft de dag van wonderen dan opgehouden?'

'Ziet, ik zeg u; Neen; evenmin hebben engelen opgehouden de mensenkinderen te dienen. (. . .) [noch zullen ze dat], zolang de tijd zal duren, of de aarde zal bestaan, of zolang er één mens op aarde zal zijn om te worden gered' (Moro. 7:29, 36.)

Ik getuig van Gods goedheid en Christus' macht, en van het voorrecht dat de apostelen is gegeven. Ik weet dat Petrus en Johannes een verlamde man bij de rechterhand namen en hem in de naam van Jezus Christus, de Nazoreër, geboden op te staan en te wandelen – en hij wandelde (zie Hand. 3:1-11). Ik getuig van de herstelling van het evangelie in deze laatste dagen en van de machten van het priesterschap, die in deze bedelende vele wonderen mogelijk maken.

Met de psalmist zeg ik van onze Vader: 'Gij zijt die God, die wonderen werkt. Gij hebt onder de volken uw macht doen kennen' (Ps. 77:15). In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Door de snelle groei van de kerk hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen besloten dat de tijd is aangebroken om verdere stappen te ondernemen voor de uitbreiding en het bestuur van de kerk. Wij kondigen daarom met onmiddellijke ingang de organisatie van het Tweede Quorum der Zeventig aan.

De eerste leden van het Tweede Quorum der Zeventig zijn de huidige algemene autoriteiten die voor vijf jaar zijn geroepen. Van tijd tot tijd zullen er meerdere broeders aan het Tweede Quorum der Zeventig worden toegevoegd die tevens voor vijf jaar als zeventigen en algemene autoriteiten zullen fungeren.

Het Eerste Quorum der Zeventig zal voortaan ook als voorheen blijven functioneren. Nieuwe leden zullen uit het Tweede Quorum der Zeventig of uit de priesterschap in het algemeen worden geroepen.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als de presidenten der zeventig: Dean L. Larsen, Marion D. Hanks, Wm. Grant Bangerter, Robert L. Backman, Hugh W. Pinnock, James M. Paramore, en J. Richard Clarke.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartman Rector, jr., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinear, J.

Thomas Fyans, Adney Y. Komatsu, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, F. Enzo Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Rex C. Reeve, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H. Goaslind, Angel Abrea, John K. Carmack, Victor L. Brown, H. Burke Peterson en Hans B. Ringger.

Als nieuw geroepen leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Joe J. Christensen, W. Eugene Hansen, Jeffrey R. Holland en Marlin K. Jensen.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als leden van het Tweede Quorum der Zeventig, die vanaf de tijd van hun aanvankelijke roeping voor vijf jaar zullen fungeren: Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Philip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox, Waldo P. Call, Helio da Rocha Camargo, H. Verlan Andersen, George I. Cannon, Francis M. Gibbons, Gardner H. Russell, George R. Hill, III, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith, Lynn A. Sorenson, Robert E. Sackley, L. Lionel Kendrick, Monte J. Brough, Albert Choules, jr., Lloyd P. George en Gerald E. Melchin.

Als nieuw geroepen leden van het Tweede Quorum der Zeventig: Carlos H. Amado, Benjamin B. Banks, Spencer J. Condie, F. Melvin Hammond, Malcolm S. Jeppesen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert en Horacio A. Tenorio.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals deze momenteel in functie zijn.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij nodigen de nieuw geroepen leden der zeventig uit plaats te nemen op het podium.

□

Broeders en zusters, op verzoek van president Benson, zal ik nu de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorstellen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor president Howard W. Hunter steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard G. Scott.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Vorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen*

Ter vaststelling van de doelmatigheid van het beheer van de ontvangsten en uitgaven van de algemene middelen van de kerk en de door haar bestuurd organisaties, hebben we het systeem doorgenomen van begroting, boekhouding en verificatie, en de daarmee verband houdende financiële overzichten van de kerk voor het jaar dat op 31 december 1988 eindigde, evenals de manier waarop de ontvangsten en uitgaven van de gelden werden beheerd.

Alle uitgaven van algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De algemene gelden van de kerk worden door de afdeling financiën en verslagen beheerd met gebruikmaking van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding en de verschildende activiteiten van de kerk.

De afdeling verificatie, die bestaat uit gediplomeerde accountants en verificateurs en onafhankelijk opereert van alle andere afdelingen, verricht financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden doorlopend plaats voor de afdelingen van de kerk en andere door de kerk geleide organisaties betrokken bij de wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, scholen, administratiekantoren en afdelingsactiviteiten.

De verificatie van de financiële administratie van ringen en wijken is in handen

van ringverificateurs. De richtlijnen voor de verificatie zijn vastgesteld door de afdeling verificatie, terwijl deze afdeling ook de verificatierapporten doorneemt. De boekhouding van naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt, voor zover die niet door de afdeling financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk, tezamen met voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling financiën en verslagen en de afdeling verificatie, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan het doel en de behoeften van de kerk, en dat in alle materiële opzichten de algemene gelden van de kerk, in het jaar dat op 31 december 1988 afliep, werden ontvangen, uitgegeven en verantwoord in overeenstemming met de hiervoor door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,

KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

De Assembly Hall op Temple Square.

Statistisch rapport 1988

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden, heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven over de ontwikkeling en status van de kerk per 31 december 1988. (Onderstaande gegevens over het ledental zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over 1988 die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1707
Districten	402
Zendingsgebieden	222
Wijken	11196
Gemeenten in ringen	2899
Gemeenten in zendingsgebieden ..	2463

Soevereine staten met georganiseerde wijken of gemeenten

100	
Afhankelijke gebiedsdelen met georganiseerde wijken of gemeenten	25

(Deze statistieken tonen een toename van

41 ringen en 552 wijken en gemeenten over 1988.)

Ledental

Ledental per 31 december 1988 .. 6720000

Groei in 1988

Toename ingeschreven kinderen	3000
Ingeschreven kinderen gedoopt	73000
Bekeerlingen gedoopt	256515

Zendingen

Voltijdzendingen

Vooranstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

President Marion G. Romney, voormalig raadgever in het Eerste Presidium en jarenlang lid en president van het Quorum der Twaalf Apostelen. □

Wij kunnen aan de vereisten voldoen

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Voldoen aan de vereisten, dat ligt binnen ons bereik, naar de volmaking zijn wij eeuwig op reis. Wij kunnen bepaalde zegeningen waardig zijn zonder volmaakt te zijn.'

De afgelopen weken heb ik een paar gesprekken gevoerd die mij hebben doen nadenken over het idee van sommigen *bepaalde zegeningen niet waardig* te zijn. Onlangs sprak ik met een twintigjarige jongen over zijn houding ten aanzien van een zending. Hij zei: 'Ik wilde wel, maar ik ben het niet waardig.'

'Wie zegt dat?' vroeg ik.

'Ik,' was het antwoord.

Bij een andere gelegenheid vroeg ik een jonge vrouw die wilde gaan trouwen, of ze van plan was in de tempel te trouwen. Ze zei: 'Dat zou ik wel willen, maar ik ben een tempelhuwelijk niet waardig.' In antwoord op dezelfde vraag wie dat bepaald had, antwoordde ook zij: 'Ik.'

Een moeder, lid van de kerk, die al weken wist dat haar dochter in de tempel ging trouwen, werd gevraagd of zij bij de plechtigheid aanwezig zou zijn. 'Nee,' antwoordde ze, 'ik voldoe niet aan de vereisten voor een tempelaanbelyning.'

Al deze mensen hadden zelf bepaald dat

ze voor iets niet in aanmerking kwamen. Maar we hoeven niet alleen op ons eigen oordeel af te gaan. We kunnen profiteren van de wijsheid van een bisschop en een ringpresident bij de afweging of wij iets waardig zijn, of wij aan de normen voldoen. Zij kunnen ons ook helpen om dat te bereken. Als wij het op ons nemen om onszelf te oordelen en te zeggen: 'Ik ben het niet waardig' of: 'Ik voldoe niet aan de vereisten', verhinderen wij onze vooruitgang. Het is niet eerlijk om alleen op ons eigen oordeel af te gaan. Een tweede en derde oordeel zullen altijd nuttig en goed blijken.

Ik heb het idee dat er waarschijnlijk honderden, zelfs duizenden mensen zijn die niet begrijpen wat het betekent om aan de vereisten te voldoen. Voldoen aan de vereisten, dat ligt binnen ons bereik, naar de volmaking zijn wij eeuwig op reis. Wij kunnen bepaalde zegeningen waardig zijn zonder volmaakt te zijn.

Ik denk dat we mogen concluderen dat we onszelf vaak negatief en verkeerd beoordelen. We proberen het begrip *iets waardig te zijn* te begrijpen en te omschrijven, maar komen dan soms vast te zitten. We zijn ons maar al te goed bewust van onze tekortkomingen en zwakheden. Daarom kunnen we gemakkelijk het gevoel krijgen dat we de zegeningen die we verlangen niet waardig zijn, en dat een ander dat wel is om een abmt of roeping te bekleden.

In het leven komen we soms mensen tegen die met groot enthousiasme en onredelijke vooroordeel over hun zwakheden spreken. Misschien zeggen ze geen onwaarheden, maar laten ze waarheden weg of zijn ze niet helemaal objectief. Het is gemakkelijk iets verkeerd te beoordelen. Om wijs te kunnen handelen en helder te kunnen denken, moeten alle facetten van het verhaal belicht worden. Waar wij vinden dat we tekort schieten, kunnen capabele en liefdevolle

vrienden ons wijzen op ons potentieel en onze sterke punten.

Als mensen bij mij om raad komen, probeer ik altijd achter de feiten te komen. Vaak houden mensen bepaalde feiten achter omdat zij zich ervoerschamen. Positieve en blijvende veranderingen kunnen alleen optreden als de handelingen op het licht der waarheid gebaseerd zijn. Vaak koesteren de mensen zich in het gevoel dat ze niet goed genoeg zijn, een gevoel dat ze zichzelf hebben gegeven.

Misschien wel de moeilijkste regels om na te leven zijn de regels die we voor onszelf maken. Het analyseren van onze angsten, onze dromen, onze motieven kan zielpijnigend zijn. We hebben de hulp van anderen nodig. Het kan zijn dat we zo bang zijn om te falen dat we geen risico durven nemen. Vaak loopt onze zelfachtung door kritiek een deuk op. Als we ze echt willen weten, kunnen er veel andere feiten over onszelf aan het licht komen.

Misschien worden we allemaal misleid als we tijdens de zondagsdiensten naar elkaar kijken. Iedereen is netjes gekleed en iedereen begroet elkaar met een glimlach. Je zou haast het idee krijgen dat iedereen z'n leven in de hand heeft en niet met de van de obscure, kleine zwakheden en onvolkomenheden te kampen heeft.

Van nature hebben wij de neiging om onszelf met anderen te vergelijken. Misschien is het een typisch aardse trekje. Helaas vergelijken we dan onze slechtste eigenschappen met de sterkste van een ander. Bijvoorbeeld, een vrouw die vindt dat ze niet veel van het evangelie afweet, zal het opvallen dat de leerkracht van de klas evangelieleer alle teksten uit het hoofd lijkt te kennen. Het is duidelijk dat zulke vergelijkingen ons ondermijnen en onze angst dat we niet aan de vereisten voldoen en dus minder waard zijn dan de ander, versterken.

We moeten om leren gaan met ons verlangen om volmaakt te worden, en met onze frustraties als onze prestaties en ons gedrag niet volmaakt zijn. Ik vind dat er snel een sprookje uit de wereld geholpen moet worden, en wel het sprookje dat we naar de wereld zijn gekomen om volmaakt te worden en dat niets minder dan volmaking goed genoeg is. Als ik de leringen van de profeten in deze bedeling goed begrijp, dan zullen wij in dit leven niet volmaakt worden, hoewel wij al wel een eind in de goede richting kunnen gaan.

Ouderling Joseph Fielding Smith geeft ons deze raad:

'Zaligheid komt niet van de ene dag op de andere. Ons is geboden even volmaakt te zijn als onze Vader in de hemel volmaakt is. Het zal ons eeuwen kosten om dit doel te

vervezelijken, want aan de andere zijde van het graf zal er grotere vooruitgang mogelijk zijn, en daar zullen de vrouwen alle dingen overwinnen, en alle dingen ontvangen, zelfs de volheid van de heerlijkheid des Vaders.

'Ik geloof dat de Heer precies bedoelde wat Hij zei: dat wij volmaakt dienen te zijn, zoals onze Vader in de hemel volmaakt is. Dat zal niet plotseling gebeuren, maar regel op regel, gebod op gebod en voorbeeld op voorbeeld, en zelfs dan nog niet zolang wij in dit sterfelijke leven verblijven, want wij zullen naar de overzijde van het graf moeten gaan voordat wij die volmaaktheid kunnen bereiken en als God zijn.' (*De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 25.)

Ik ben er ook van overtuigd dat onze snelheid op het enge en smalle pad niet zo belangrijk is als de richting. Het belangrijkste is dat wij ons in de richting van eeuwige doelen bewegen.

Er is nog een uitspraak, nu van president George Q. Cannon, die ik erg belangrijk vind:

'Ik zal u nu iets zeggen dat eenvoudig maar waar is. Wij nederige mensen, wij die onszelf soms zo waardeloos vinden, tot niets goeds in staat, we zijn niet zo waardeloos als we wel denken. Er is niemand onder ons die niet het voorwerp van Gods liefde geweest is. Er is niemand onder ons die Hij niet teder verzorgd en geliefkoosd heeft. Er is niemand onder ons die Hij niet heeft willen verlossen en voor wie Hij niet de weg naar verlossing heeft bereid. Er is niemand onder ons die Hij niet onder de hoede van zijn engelen heeft gesteld. In onze eigen ogen en die van anderen zijn we misschien onbelangrijk en verachtelijk, maar het blijft een feit dat wij kinderen van God zijn en dat Hij ons werkelijk onder de hoede van zijn engelen heeft gesteld, en dat zij over ons waken en ons in bescherming nemen.' (*Gospel Truths*, comp. Jerrell L. Newquist, 2 delen, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, deel 1, blz. 2.)

Als engelen ons onder hun hoede hebben, dan vindt God ons dus waardig om door Hem beschermd, geholpen en geleid te worden. Naarmate wij ons bewust worden van Gods zorg om ons, en naarmate wij leiders in de kerk betrekken in ons streven om een goed lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te worden, gaan we inzien dat we aan de vereisten van elk doel in dit leven kunnen voldoen. Maar we moeten er wel moeite voor doen.

In de Officiële Verklaring Nr. 2, door de kerk op 30 september 1978 aanvaard, worden wij eraan herinnerd dat wij bepaalde zegeningen waardig moeten zijn. Dit wordt verschillende keren genoemd. Wij moeten

aan de gestelde normen voldoen.

Zoals we aan het begin hebben gezegd, we kunnen grote kracht zullen uit een gesprek met onze bisschop of ringpresident over onze naleving van de gedragsnormen. Wij moeten dat leerproces doormaken. Tijdens zulke gesprekken kan worden vastgesteld hoe wij goed genoeg kunnen worden, mocht er nog ruimte voor verbetering zijn.

President N. Eldon Tanner heeft ons wijze raad gegeven:

'Met al dit kwaad in de wereld is het erg belangrijk dat zij die de verantwoording dragen, goede gesprekken voeren.

'Laten we altijd bedenken dat ons voornaamste doel, onze voornaamste taak is om zielen te redden.

'Het is belangrijk dat zij met wie wij een gesprek voeren, beseffen dat zij *geestkinderen van God* zijn en dat wij van hen houden. Wij moeten ook *laten merken dat wij van hen houden* en met hen begaan zijn en hen willen helpen om in het leven te slagen.

'Het voeren van een gesprek over waardigheid [naleving van de gedragsnormen] is een zware verantwoordelijkheid van de bisschop of ringpresident. Maar het lid met wie wordt gesproken draagt net zo veel verantwoordelijkheid. Deze gesprekken moeten altijd onder vier ogen plaatsvinden, en de bisschop of ringpresident moet tactvol maar toch grondig te werk gaan. (. .)

'Maak [het lid] duidelijk dat als er iets verkeerd is in zijn leven, er altijd manieren zijn om dit op te lossen. Er is de sterke, reinigende macht van bekering. (. .)

'Bisschoppen en ringpresidenten, u zou een gesprek voor een tempelaanbeveling zo kunnen beginnen:

'''U bent bij mij gekomen voor een tempelaanbeveling. Het is mijn taak om in dit gesprek de Heer te vertegenwoordigen. Aan het einde van het gesprek kan ik mijn handtekening op uw aanbeveling zetten; maar mijn handtekening is niet de enige belangrijke handtekening op uw aanbeveling. Wil de aanbeveling geldig zijn, dan moet u die ook zelf ondertekenen.''' (. .)

'En zo is het. De Heer geeft de leden van de kerk de kans om die vragen tijdens zulke gesprekken te beantwoorden. Dan, als er iets niet goed is, kan het lid zijn leven op orde brengen om zo in aanmerking te komen voor verhoging in het priesterschap, voor een zending, of een tempelaanbeveling.' (Algemene conferentie, oktober 1978.)

In ons streven om goed genoeg te zijn moeten we Leer en Verbonden 136, vers 31, niet uit het oog verliezen: 'Hij, die geen kastijding wil verdragen, is Mij, mijn koninkrijk niet waardig.' Soms is het dringend nodig dat wij in een geest van liefde, hulpvaardigheid en hoop worden berispt, gekastijd en

gecorrigeerd. Raad en suggesties moeten op liefdevolle wijze worden gegeven, maar de meeste van ons hebben de neiging in opstand te komen of boos te worden als iemand zegt dat ons gedrag niet is wat het moet zijn. Zoals Benjamin Franklin eens heeft gezegd: 'We leren van dingen die pijn doen. Daarom leren verstandige mensen om problemen niet te vrezen maar te verwelkomen.'

In het leven zijn er aan bijna alle voorrechten vereisten verbonden – kijk naar het belang van een opleiding; in de zakenwereld zijn er voorschriften; sport en spel hebben hun regels; de kerk heeft haar normen enzovoorts. Maar we kunnen altijd hulp krijgen om aan die vereisten te voldoen. Het is aan ons om naar die hulp te zoeken, zodat we de regels zullen begrijpen en ons met de raad van de beschikbare hulpverleners, sterk maken. Het is onverstandig en onjuist om onszelf te bestempelen als zijnde bepaalde zegeningen niet waardig en zo onze vooruitgang te blokkeren.

Als we stilstaan bij onze zwakheden, krijgen we gemakkelijker het idee dat we bepaalde zaken niet waardig zijn. Op de een of andere manier moeten we de kloof overbruggen tussen ons streven naar verbetering en het gevoel van moedeloosheid dat we krijgen als onze daden niet altijd volmaakt zijn. We moeten het gevoel *niet goed genoeg* te zijn van ons afzetten en *daar hoop en werk* voor in de plaats stellen. Dat is mogelijk als we subtielere, diepere, betere richtlijnen gaan volgen – de woorden van onze profeten en leiders van vroeger en nu.

Abraham Lincoln heeft eens deze wijze uitspraak gedaan: 'Het is moeilijk om iemand te deprimeren die gevoel voor eigenwaarde heeft en aanspraak maakt op verwantschap met de grote God die hem geschapen heeft.' (In *The International Thesaurus of Quotations*, bezorgd door Douglas Thomas Tripp, New York: Thomas Y. Crowell Co., 1970, blz. 575.)

Om het belang van dit onderwerp nog eens te onderstrepen, wil ik graag een deel van een gedicht van ouderling Hugh B. Brown citeren, 'Ik wil het waardig zijn'.

*Ik dank U, Heer,
dat U mij 'zoon' noemt,
En mijn ziel verlicht
met de wonderbaarlijke gedachte
dat ik iets van U in mij heb.
Moge de profetie van deze verwantschap –
Mij aanzetten om haar waardig te zijn.*

*Ik ben dankbaar voor
een geboorte in het verbond;
Voor edele ouders en een voorgeslacht
die mij waken*

*Naar hoogten boven mijn bereik,
maar bereikbaar
Als ik door moeite en inspanning hun
zaad verzorg –
En bewijs dat ik dit alles waardig ben.*

*Ik ben dankbaar voor een metgezellin
op deze eeuwige reis,
Wier wortels en geboorte en
visie als die van mij zijn;
Wier onvergankelijk geloof en
eeuwige trouw mij licht in
de duisternis hebben gegeven,
En mijn vastberadenheid gehard hebben.
Moge haar geloof in mij
Mij inspireren om haar waardig te zijn.*

*Ik ben dankbaar voor de reinigende macht
van het ouderschap,
Met zijn zelfverloochening
en opoffering – vereisten voor
kinderlijke en ouderlijke liefde;
Voor elk kind aan onze hoede toevertrouwd,
dank ik U nederig;
Als ik in de eeuwigheid met hen wil verkeren,
Weet ik dat ik hen waardig moet zijn. (. . .)*

*Ik ben dankbaar voor de verheffende kracht
van het evangelie van uw Zoon;
Voor de kennis die U mij gegeven hebt van
haar schoonheid, waarheid en kostbaarheid.
Moge ik, om de beloofde heerlijkheid te
ontvangen, tot het einde toe volharderen,
En moge dan, met vergeving, de balans met
reine liefde doorslaan, zodat ik
Haar waardig bevonden word.
(Eternal Quest, verzameld door Charles
Manley Brown, Salt Lake City: Bookcraft,
1956, blz. 13.)*

Ik hoop en bid dat wij, individueel en collectief, zullen inzien hoe belangrijk het proces is waardoor wij aan de gestelde eisen kunnen voldoen. Wij hebben recht op de hulp van anderen, niet alleen bij de beoordeling van onze eigen naleving van de gedragsnormen, maar ook om de status 'goed lid' binnen ons aller bereik te brengen. Laten we bij de afweging daarvan ons niet langer beperkingen opleggen, maar laten we de krachten en machten die tot onze beschikking staan gebruiken, om zo grote hoogten in persoonlijke ontwikkeling waardig te worden. Op die manier oogsten wij de vreugde die komt tot hen die het verlangen hebben om zich te verbeteren en om vastbesloten en doelmatig voortwaarts te gaan door zichzelf te disciplineren en te weigeren zich te bestempelen als zijnde bepaalde zegeningen niet waardig.

Ik geef u mijn liefde, zegen, en getuigenis van deze waarheid, in de voortreffelijke naam van Jezus Christus. Amen. □

Tegenspoed en het goddelijke doel van het sterfelijk leven

Ouderling Ronald E. Poelman
van het Eerste Quorum der Zeventig

'We kunnen moed en troost putten uit de wetenschap dat we niet beproefd zullen worden boven ons vermogen om het te dragen (. . .) en dat ons de hulpmiddelen en de omstandigheden die we daarvoor nodig hebben, verschafft zullen worden.'

De profet Joseph Smith heeft gezegd: 'Gelukkig worden is het doel en de opzet van ons bestaan, en zal er ook de uitkomst van zijn als wij voortgaan op het pad dat erheen leidt' (*History of the Church*, deel 5, blz. 134). Vaak komen wij op dat pad bezoeken, beproevingen en lijden tegen – in lichamelijk, mentaal en zelfs geestelijk opzicht.

Tegenspoed, of wat wij als tegenspoed beschouwen, komt iedereen op verschillende tijden en in verschillende vormen tegen. Tegenspoed kan het gevolg zijn van moedwillig de geboden van God niet gehoorzamen. Maar mijn toespraak is voor hen die er met een oprecht verlangen en ijverig naar streven Gods wil te doen, maar desondanks tegenspoed op hun pad vinden. In dit verband is er veel dat wij niet begrijpen, maar laten we eens nadenken over enkele dingen die de Heer geopenbaard heeft.

De tegenspoed die de gehoorzamen en getrouwen in hun leven ervaren, kan het gevolg zijn van ziekten, ongelukken, onwettendheid of de invloed van de tegenstander. Om de keuzevrijheid in stand te houden, laat de Heer soms toe dat de rechtvaardigen lijden onder de gevolgen van de goddeloze handelingen van anderen (zie 1 Ne. 18:16).

Sommigen reageren misschien op dit onschuldig lijden met gevoelens van verontwaardiging, boosheid, verbittering, twijfel of angst (zie 1 Ne. 17:20); anderen die een kennis en getuigenis van het goddelijke heilsplan hebben, reageren met geloof, geduld en hoop die voortvloeit uit de 'vrede (. . .) die alle verstand te boven gaat' (zie Fil. 4:6-7).

Het heilsplan dat in het voortsterfelijke bestaan aan ons voorgelegd en door ons aanvaard werd, omvat een proefperiode op aarde waarin we tegenstellingen ervaren, keuzen doen, leren wat daar de consequenties van zijn en ons voorbereiden op onze terugkeer naar de tegenwoordigheid van God.

Het ervaren van tegenspoed is een onmisbaar onderdeel van het proces. In die wetenschap kozen wij voor het sterfelijk leven (zie 2 Ne. 2:11-16).

De Heiland zelf leerde 'gehoorzaamheid (. . .) uit hetgeen Hij heeft geleden' (zie Heb. 5:8). Profeten en apostelen, zowel hedendaags als vanouds, hebben niet alleen privé veel tegenspoed ervaren, maar ook beproevingen die het gevolg waren van hun goddelijke roeping. Niemand is ervan vrijgesteld.

Maar van Paulus leren we dat 'alle dingen (. . .) medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben' (zie Rom. 8:28). En de profet Lehi zei daarover het volgende tegen zijn zoon:

'Jakob (. . .) in uw kinderjaren hebt gij

ellen de en veel smart doorstaan, [door anderen].

Toch (. . .) kent gij de groothed Gods; en Hij zal uw ellende tot uw welzijn heiligen' (2 Ne. 2:1-2).

Hoe moeten we dan reageren op onze onverdiende tegenspoed? Hoe kunnen onze reacties op bezoeken en lijden ons nader tot de Heiland brengen, tot onze Hemelse Vader en tot de verwezenlijking van ons eigen celestiale potentieel? Ik wil graag enkele voorbeelden uit de Schriften geven.

De zonen van Mosiah hadden tijdens hun zendingswerk 'veel geleden, zowel naar lichaam als naar geest, (. . .) en ook hadden zij veel geestesarbeid verricht' (zie Alma 17:5). Geedeeltekijk door die ervaringen werden zij 'sterk (. . .) in de kennis der waarheid; (. . .) mannen van gezond verstand [die] de schriften ijverig onderzocht [hadden], opdat zij het woord Gods mochten weten (. . .)

'Zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring' (zie Alma 17:2-3). Door hun positieve reactie op tegenspoed maakten zij geestelijke vooruitgang.

In de tijd van Nephi, de zoon van Helaman, verduerde 'het meer nederige deel van het volk grote (. . .) ellende', maar zij vastten en baden veel en werden 'sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld' (zie Hel. 3:34-35).

Uit hun voorbeeld leren we enkele positieve reacties op onze eigen onverdiende tegenspoed.

Net als zij moeten wij bij de Heiland aankloppen voor goddelijke hulp. De woorden van Paulus herinneren ons eraan dat 'wij nu een grote hogepriester hebben (. . .), Jezus, de Zoon van God, (. . .) die (. . .) kan medevoelen met onze zwakheden'. Wij worden uitgenodigd 'hulp te verkrijgen te gelegener tijd' (zie Heb. 4:14-16).

Omdat de Heiland 'pijnen en smarten en allerlei verzoeken doorstaan [heeft] (. . .) en Hij (. . .) hun krankheden op Zich [genomen heeft, weet Hij] (. . .) hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (zie Alma 7:11-12). Daarom moeten we de raad van Amulek opvolgen: 'Laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn' (Alma 34:27).

Verder behoren onze gebeden vergezeld te gaan van dagelijkse schriftstudie. Het eeuwige perspectief dat we daardoor krijgen, herinnert ons eraan wie wij zijn, wat het ware doel van dit sterfelijk bestaan is en wie ons hier geplaatst heeft. Regelmatig wordt bevestigd dat er goddelijke hulp beschikbaar is. Door dagelijkse schriftstudie

blijven wij ons ook bewust van de verbonden die wij met de Heer hebben gesloten en van de door Hem beloofde zegeningen.

Naarmate wij ons aan ons doopverbond houden, dragen wij 'elkanders lasten (. . .), zodat ze licht mogen zijn' en worden ook onze eigen lasten verlicht. Wij 'troosten [hen] die vertroosting nodig hebben' en wij krijgen troost. Wanneer we 'als getuigen van God (. . .) staan, in alle dingen', voelen we zijn verlossende liefde en zien we onze huidige omstandigheden meer in het perspectief van het eeuwige leven (zie Mos. 18:8-9). In zekere zin aanvaardt we daardoor de uitnodiging van de Heiland: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

'neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

'want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matt. 11:28-30). Is het niet waarschijnlijk dat tot het dragen van zijn juk en zijn last ook het vergeten van onze eigen problemen door dienstbetoon aan anderen behoort?

Ook geduld moet deel uitmaken van onze reactie op tegenspoed. Ammon, de zoon van Mosiah, herinnerde zich zijn moeilijkheden en gaf toe: 'Toen ons hart bedrukt was en wij op het punt stonden terug te keren [of met andere woorden: op te geven], vertroostte de Here ons en zeide: (. . .) verdraagt u wederwaardigheden met geduld, en Ik zal u doen slagen' (zie Alma 26:27).

In onze tijd heeft de Heer de volgende raad gegeven: 'Vreest niet, laat uw hart vertroost zijn; ja, verblijdt u te allen tijde en geeft dank in alles;

'(. . .) wacht geduldig op de Here, (. . .)

'(. . .) alles, waarmede gij zijt bezocht, zal te zamen werken voor uw welzijn' (zie LV 98:1-3).

Herhaaldelijk is ons verzekerd hoe goed het is om op tegenspoed, hoe onverdiend ook, positief te reageren en welke zegeningen wij erdoor ontvangen. Het getuigenis van de Geest en de manifestaties van grotere zaken volgen op de beproeving van het geloof (zie Ether 12:6; 3 Ne. 26:7-9). In de smeltkroes van ellende kan onze geest gelouter worden (zie 1 Ne. 20:10). Zo worden we voorbereid op persoonlijke en directe communicatie met God.

Door hedendaagse openbaring hebben wij de opdracht gekregen: 'Heilig u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiëren, en het zal in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en overeenkomstig Zijn wil' (LV 88:68). De profeten vanouds hebben onderwezen dat 'wanneer Hij zal verschijnen, (. . .) wij Hem [zullen]

zien, zoals Hij is, opdat wij (. . .) mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is' (zie Moro. 7:48; 1 Joh. 3:2).

De manier waarop de Heer ons erop voorbereidt Hem te zien zoals Hij is, kan zeer wel een loutering in de smeltkroes van tegenspoed zijn, zodat wij Hem 'een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest', waarvoor de volgende belofde is: 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (zie LV 59:8, 23).

Wij zijn allen geestelijke nakomelingen van God. Wij zijn naar deze aarde gekomen om ons voor te bereiden op onze terugkeer naar Hem, waarna wij een volheid zullen ontvangen – namelijk het eeuwige leven. Zonder tegenspoed zouden we de neiging kunnen hebben het goddelijke doel van dit sterfelijke bestaan te vergeten en een leven te leiden dat gericht is op vergankelijkke zaken.

Moeten we dan maar naar tegenspoed en lijden verlangen of ernaar streven? Nee! Mogen wij op een gepaste manier proberen het te vermijden? Ja! Is het goed om om verlichting te vragen? Ja, waarbij we wel, naar het voorbeeld van de Heiland, moeten zeggen: 'Doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (zie Matt. 26:39).

We kunnen moed en troost putten uit de wetenschap dat we niet beproefd zullen worden boven ons vermogen om het te dragen, dat wij profijt zullen hebben van onze tegenspoed en dat ons de hulpmiddelen en de omstandigheden die we daarvoor nodig hebben, verschaft zullen worden (zie 1 Kor. 10:13). In het Boek van Mormon is nog een ander voorbeeld te lezen:

De mensen aan wie Alma over de geïnspireerde leringen van Abinadi vertelde, gingen het doopverbond aan en begonnen het evangelie volledig na te leven. Er was geen twist onder hen; zij waren één in liefde en in de geestelijke en materiële zorg voor de armen en voor elkaar. Door hun nijverheid en de eenheid onder hen, werden zij welvarend (zie Mos. 23:15-20). Zij verdienden beslist geen tegenspoed, maar ze kregen wel de kans om verder geestelijke vooruitgang te maken.

Het verhaal in de Schriften gaat in deze woorden verder: 'Niettemin acht de Here het goed Zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof' (Mos. 23:21). Ondanks hun gerechtigheid leden deze mensen onder veel tegenspoed. Het is begrijpelijk dat zij de Heer om verlichting baden, waarschijnlijk in de hoop dat hun last verlicht zou worden. De reactie van de Heer op hun smeekbeden was het geven van troost en van de verzekering dat Hij hen zou helpen (zie Mos. 24:8-14). Toen sterkte hij hen 'zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren' (zie Mos. 24:15). Uiteindelijk werden zij door hun geloof en geduld verlost van hun bezoeking. Nu zij geestelijk verder gelouderd waren en een groter geloof hadden, 'stortten zij hun dankgebeden uit voor God' (zie Mos. 24:16-22).

In de allerlaatste dagen van de Nephitische beschaving schreef de profeet Mormon een brief aan zijn zoon, Moroni, waarin hij de goddeloosheid, wreedheid en de ontanding beschreef waar onschuldigen onder leden. Toen voegde hij er deze woorden van verneming en troost aan toe:

'Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en moge de dingen, die ik heb geschreven, u niet bedroeven en u (...) nederduken; maar moge Christus u opheffen, en moge zijn lijden en dood (...) Zijn barmhartigheid (...) en de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven.

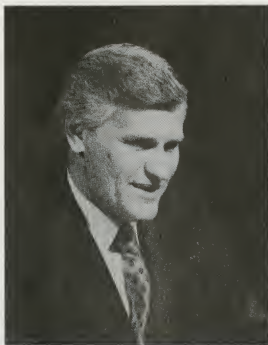
'En moge de genade van God, de Vader, (...) en van onze Here Jezus Christus, (...) voor eeuwig met u zijn en blijven ...' (Moro. 9:25-26), wat ook mijn gebed voor ons allen is, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Volg de Profeet

Bisschop Glenn L. Pace

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

'Een profeet doet geen opiniepeiling om te zien wat het publiek ergens van vindt. Hij openbaart ons de wil van de Heer.'

Toen een van mijn zoons op een dag afscheid van me nam om naar school te gaan, zag ik dat hij zijn veters niet had vastgemaakt. Even kwam ik in de verleiding om er het probleem van de week van te maken, maar gelukkig deed ik dat niet. Een paar dagen later gingen we naar een school-evenement waar ik tot mijn verbazing ontdekte dat geen enkele jongeman zijn schoenveters had vastgemaakt. Toen begreep ik dat mijn zoon het slachtoffer was van een rage. In datzelfde jaar, geloof ik, kwam ik tot de ontdekking dat je niet meer met laarzen, handschoenen of oorkwarmers naar school kon gaan zonder uitgelachen te worden.

Soms lijken we ten prooi te vallen aan rages en modeverschijnselen. Sommige zijn goed. Sommige zijn raar maar ongevaarlijk. Andere kunnen schadelijk zijn voor ons lichamelijk en geestelijk welzijn.

In de wetenschap dat de kortste afstand tussen deze wereld en het celestiale koninkrijk een rechte lijn is, heeft de Heer het evangelie hersteld met de waarheid en leiding die we nodig hebben om de reis zo gemakkelijk mogelijk te maken. We kunnen onnodige omwegen vermijden door de Schriften te le-

zen en naar de hedendaagse profeten van de Heer te luisteren. Aangezien de kerk zich stevig vastklampt aan traditionele waarden die door profeten vanouds zijn onderwezen en door hedendaagse profeten zijn bevestigd, lijkt het er vaak op dat de beschuldigende vinger van een samenleving die in gebreke blijft, geregeld naar ons wordt opgeheven.

Er gaat bijna geen dag voorbij zonder dat er op de een of andere manier kritiek wordt geuit op de kerk.

Ik zal drie soorten kritiek bespreken. In een volgorde van toenemend belang wordt er kritiek geuit door (1) niet-leden, (2) voormalige leden en (3) leden.

Redelijke kritiek of plagerijen van niet-leden zijn onschadelijk. In feite helpt het ons. We moeten ons tenslotte zo nu en dan eens in de plaats van een niet-lid denken en objectief naar onszelf kijken. Laten we eerlijk zijn – maken we op hen niet een beetje vreemde indruk? Stelt u zich voor dat u als niet-lid voor het eerst in een mormoonse gemeenschap komt en hoort over gouden platen, een engel die Moroni heet en dopen voor de doden. Stelt u zich eens voor dat u voor het eerst negen kinderen en twee belaagde ouders in een oude stationwagon ziet met op de bumper een sticker 'Het gezin is eeuwig'. Het verbaasde niet-lid weet niet of dit opschepperij of een klacht is. En waarom hebben deze mensen er een lange autoriteit voor over om naar een tempel te gaan waar ze alleen maar 'doorheen' gaan? Wij komen op niet-leden vreemd over – totdat zij ons leren kennen.

Wat dit betreft is mijn advies aan de leden om zich te ontspannen, op te vrolijken, wat harteliker te worden en zich niet zo gauw op de tenen te laten trappen. Hoewel het evangelie iets heiligs en ernstigs is, nemen we onszelf wel eens te serieus. Een gevoel voor humor, vooral waar het onszelf betreft, is een eigenschap die het ontwikkelen waard is. Andere kritiek die we van niet-leden krijgen, is wat pijnlijker. Kritiek doet vooral zeer wanneer ze terecht is. Sommige actieve

leden leven niet naar wat hun onderwezen is. Ze kunnen laattundkend doen, stellen zich niet tolerant op of vormen kleefjes. Dergelijk gedrag gaat regelrecht in tegen het op één-na-grootste-gebod: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matt. 22:39). Het is mogelijk om ieders vriend te zijn zonder aan al hun activiteiten mee te doen. Wie zijn vriendschap beperkt tot de leden van de kerk is kortzichtig. Wie aan het geven van zijn vriendschap de voorwaarde verbindt dat er naar de eerste zendelingen geluisterd moet worden, doet zichzelf tekort.

De pijnlijkste terecht kritiek van niet-leden zouden we uitschakelen door ons eenvoudige eigen te maken wat de kerk ons leert.

De tweede categorie kritiek is afkomstig van voormalige leden die wat de kerk betreft gedesillusioneerd zijn en die geheel in beslag worden genomen door het verlangen de kerk op lage en kwaadaardige wijze aan te vallen. Zowel leden als niet-leden zien de ware aard van deze aanvallen in. Hoe geloofwaardig is iemand die de overtuiging die voor een ander heilig is, belachelijk maakt? Wie zich verlaagt tot dit soort aanvallen, toont onbewust zijn ware karakter – of het gebrek daaraan. Als leden van de kerk zijn wij ontsteld door deze aanvallen. Maar hopelijk waken wij er nu beter voor de heilige overtuigingen van andere godsdiensten te bespotten.

Sommige voormalige leden vallen niet alleen onze heilige overtuigingen aan, maar spreken ook kwaad van onze algemene autoriteiten. Joseph Smith kreeg ook al de nodige kritiek te verduren van de dissidenten uit zijn tijd. De openbaring die hij van de Heer ontving, is ook op ons van toepassing:

'Vervloekt zijn allen, die hun hiel tegen Mijn gezalfden opheffen, en roepen, dat zij hebben gezondigd, wanneer zij niet voor Mij hebben gezondigd, zegt de Here, doch hebben gedaan, hetgeen goed in Mijn ogen was, en hetgeen Ik hun had geboden.

'Maar zij, die overtreding roepen, doen het, omdat zij zelf de dienaren der zonde en de kinderen der ongehoorzaamheid zijn' (LV 121:16, 17).

De geschiedenis lijkt ons steeds te leren: Je kunt de kerk weliswaar verlaten, maar niet loslaten. De reden ligt voor de hand. Wanneer iemand eenmaal door de Geest een getuigenis heeft gekregen en dat heeft aanvaard, is hij niet langer neutraal. Iemand verliest zijn getuigenis alleen door te luisteren naar de ingevingen van het kwaad, en Satan bereikt zijn doel pas wanneer zo iemand niet alleen de kerk verlaat, maar er openlijk tegen in opstand komt.

De laatste categorie kritiek die ik behandel, komt uit de kerk zelf. Deze kritiek is veel gevaarlijker dan de kritiek van niet-leden of

voormalige leden. Het gevaar schuilt niet in wat een kritisch lid te zeggen heeft, maar in het risico dat wij ook zo kunnen worden.

Eén van de activiteiten die er vaak toe leidt dat een lid kritiek gaat uiten, is het meedoen aan ongepast intellectualisme. Hoewel men zou denken dat zoeken naar en ontdekken van waarheid het doel van iedere heilige der laatste dagen zou moeten zijn, lijkt het erop dat sommige mensen meer bevrediging vinden in het ontdekken van nieuwe onzekerheden. Vrienden van mij hebben hun leven tot dusver gewijd aan het ontdekken van alle intellectueel onverklaarbare zaken, in plaats van het getuigenis van de Geest te aanvaarden en daarmee te leven. Hierdoor ontzeggen zij zich een ware goudmijn aan prachtige waarheid die niet uitsluitend door het intellect gewonnen kan worden.

Ouderling Faust beschrijft deze soort intellectueel als 'iemand die achter een bus aan blijft rennen, zelfs nadat hij hem gehaald heeft'. Wij nodigen iedereen uit in de bus plaats te nemen voordat hij uit het gezicht verdwenen is en u voor altijd zult moeten proberen met een beperkte geest het onvindbare te bevatten. Elia heeft gezegd: 'Hoe lang zult gij aan beide zijden mank gaan? Indien de Here God is, volgt Hem na' (1 Kon. 18:21).

Ongepast intellectualisme leidt ertoe dat iemand getuigt dat hij weet dat het *evangelie* waar is, *maar* vindt dat de *algemene autoriteiten* een beetje het contact met de werkelijkheid zijn kwijtgeraakt. Het contact met de werkelijkheid kwijtgeraakt? Verwar een beslissing om zich verre te houden van een trend niet met onwetendheid van het bestaan van die

trend. Deze algemene autoriteiten 'toetsen alles' en 'behouden het goede' (zie 1 Tess. 5:21). Om dit te bereiken, onderhouden zij voortdurend het contact met Hem die deze aarde geschapen heeft en de wereld van het begin tot het einde kent.

Er zijn leden die selectief gehoorzamen. Een profeet is niet iemand die een koud buffet met vele waarheidshapjes serveert waaruit wij kunnen kiezen wat ons lekker lijkt. En toch uiten sommige leden kritiek en menen dat de profeet het menu zou moeten aanpassen. Een profeet doet geen opiniepeiling om te zien wat het publiek ergens van vindt. Hij openbaart ons de wil van de Heer. De wereld is vol degenererende kerken die zijn bezwaken voor de publieke opinie en die meer toegewijd zijn aan het naar de zin maken van hun leden dan aan het gehoorzamen van Gods wetten.

In 1831 wilden enkele bekeerlingen enige aspecten van hun voormalig geloof in de kerk integreren. Tegenwoordig is het probleem dat er leden zijn die erg gevoelig zijn voor de maatschappelijke stromingen (en de bijbehorende opgeheven vingers) en willen dat de kerk haar standpunt daaraan aanpast. Zij vinden dat het leerstellige gras elders groener is.

De raad van de Heer in 1831 geldt tegenwoordig ook nog: 'Ziet, Ik zeg u, dat zij de waarheid ten dele wensen te weten, doch niet ten volle, want zij zijn niet rechtshapen in Mijn ogen en moeten zich noodzakelijkerwijze bekeren' (LV 49:2).

Wij moeten de waarheid aanvaarden, de gehele waarheid, de gehele 'wapenrusting Gods' (Ef. 6:11) aandoen en gaan werken

Een mannenkoor van Ricks College in Rexburg (Idaho) zingt tijdens de priesterschapbijeenkomst van de algemene conferentie.

aan de opbouw van het koninkrijk van God. Wij kunnen ons afvragen: 'Lever ik in onze tijd van deze bedeling van de volheid der tijden een positieve bijdrage aan de opbouw van het koninkrijk?'

Er was in mijn leven een periode waarin ik fantaseerde hoe dapper ik geweest zou zijn als ik in een andere tijd geboren was. Als ik de zoon van Adam was geweest, zou ik Kain gered hebben. Als ik de zoon van Noach was geweest, zou de ark groter geweest zijn om al mijn bekeerlingen te kunnen bevatten. Als ik in de tijd van Mozes had geleefd, zouden we niet veertig maar slechts twintig jaar in de woestijn hebben doorgebracht. Als ik in de tijd van Joseph Smith had geleefd, zouden we nog in Jackson County hebben gewoond en de verenigde orde hebben nageleefd. Ik had werkelijk geweldige fantasieën. Maar toen ik eens een nieuwe denkbeeldige slag aan het winnen was, schoot mij ineens de vraag te binnen: 'Je zegt dat je je leven voor de profeet Joseph Smith zou hebben gegeven, maar wat doe je voor president Spencer W. Kimball?' Het antwoord op die vraag ontstelde mij en ik besloot te veranderen.

Waarom vinden we het soms makkelijker om de vroegere profeten te aanvaarden en te volgen? Dat komt gedeeltelijk doordat door de geschiedenis bewezen is dat hun raad goed was. Toekomstige generaties zullen van de profeten uit deze tijd hetzelfde vinden. We zouden ons kunnen afvragen: 'Wat doe ik voor president Ezra Taft Benson?'

Als leden van de Presiderende Bisschapp werken we nauw samen met de huidige profeten, zieners en openbaarders. Op grond van waarnemingen van zowel lichamelijke als geestelijke aard, getuig ik tot u dat deze mannen geen ander doel of verlangen hebben dan de Heer te helpen bij het bereiken van zijn doel om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Moz. 1:39). Ik kan u ook uit de eerste hand vertellen dat zij hoogst intelligente mensen zijn. Zij begrijpen de problemen van de leden over de hele wereld en zijn niet zo naïef dat ze de vraagstukken en stromingen in de huidige samenleving niet zien. Ik getuig tot u dat Ezra Taft Benson een profeet van God is en dat hij omringd is door bijzondere getuigen van de Heiland. Jezus de Christus is het hoofd van deze kerk en Hij heeft zelf de dienstknechten gekozen die ons presideren.

In zijn wijsheid heeft de Heer geen van ons afhankelijk gemaakt van het getuigenis van een ander. Moge de Heer ons zegenen zodat wij een eigen getuigenis zullen verkrijgen en behouden, en dan de algemene autoriteiten zullen volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onbevoegde stemmen

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Bij de verwerving van kennis van heilige zaken zijn geleerdheid en rede geen alternatief voor openbaring. Zij zijn middelen tot een doel, en het doel is openbaring van God.'

Vorig jaar zomer zag ik tijdens een pioniersoptocht hoe een veulen werd gescheiden van zijn moeder. Het verdoemde jonge dier klaagde en draafde in het rond en luisterde naar een koor van stemmen terwijl het de stem zocht die het kon terugleiden naar de flanken van zijn moeder.

Bij andere gelegenheden heb ik lammetjes gezien die verdoemd waren in een kudde die voortdurend in beweging was. Hoewel er een tumultueus geblaas uit de kudde opklonk, bleef ieder lam luisteren naar de stem die het bekend voorkwam. De Heiland gebruikte dit niet aan tijd gebonden voorbeeld in de gelijkenis van de goede Herder. '... de schapen horen naar zijn stem (...) en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, (...) omdat zij de stem der vreemden niet kennen' (Joh. 10:3-5).

In het koor van stemmen dat wij in dit leven horen, moeten wij de stem van de goede Herder herkennen die ons toeroep Hem te volgen naar het hemels huis.

Paulus heeft aan de Korintiërs geschreven: 'Er zijn (...) vele soorten stemmen

in de wereld en geen daarvan is zonder betekenis' (1 Kor. 14:10, naar de King James-vertaling).

Sommige stemmen spreken over wereldlijke zaken; zij verschaffen ons nuttige informatie die wij in dit leven goed kunnen gebruiken. Over die stemmen zal ik verder niet spreken. Mijn toespraak gaat over de stemmen die over God spreken, over zijn geboden, en over de leringen, verordeningen en gebruiken van zijn kerk. Sommigen die over deze onderwerpen spreken, zijn daarvoor geroepen en hebben goddelijk gezag ontvangen. Anderen, die ik verkies onbevoegde stemmen te noemen, spreken over deze onderwerpen zonder roeping of gezag.

In de vijf jaar dat ik nu algemene autoriteit ben, heb ik menigmaal gezien hoe leiders en leden van de kerk in de war raakten door datgene wat deze onbevoegde stemmen beweerden. Ik ben er zeker van dat sommige leden zich verward afvragen wat de kerk te maken heeft met deze onbevoegde stemmen. Als gevolg daarvan kunnen leden misleid worden in hun keuzen en kan het werk van de Heer eronder lijden.

Sommige onbevoegde stemmen zijn van goed gemotiveerde mannen en vrouwen die niets anders proberen te doen dan hun broeders en zusters te dienen en de zaak van Zion te bevorderen. Wat zij doen sluit aan bij de lering van de Heer dat zijn dienstknechten niet in alles geboden dienen te worden, maar 'ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen' (LV 58:27).

Anderen onbevoegde stemmen streven zelfzuchtige, persoonlijke belangen na zoals rijkdom, hoogmoed, bekendheid, of macht. Weer andere zijn het gejammer van verloren zielen die de stem van de Herder niet horen en proberen hun weg te vinden zonder zijn leiding. Sommige van die stemmen werpen zich op als gids voor anderen – de verdoemden die de verdoemden leiden.

Anderen onbevoegde stemmen zijn van

hen die openlijk of in het geheim de kudde willen misleiden of verslinden. De goede Herder waarschuwd: 'Wacht u voor de valse profeten, die in schapevacht tot u komen, maar van binnen zijn zij roofgierige wolven' (Matt. 7:15; zie ook 3 Ne. 14:15). In zowel de Bijbel als het Boek van Mormon gaf de Heiland zijn herdere de opdracht over de kudde te waken en haar te beschermen voor zulke wolven (zie Hand. 20:28-29; Alma 5:59).

Er zijn altijd onbevoegde stemmen geweest die tot doel hebben te misleiden. Hun bestaan maakt deel uit van het plan. De profet Lehi onderwees dat er 'een tegenstelling in alle dingen is' (2 Ne. 2:11; cursivering toegevoegd). En er zijn altijd onbevoegde stemmen geweest wier doel onzelfzuchtig en heilzaam is.

In de meeste gevallen gebruiken onbevoegde stemmen dezelfde communicatiemiddelen als de kerk gebruikt om haar zending te volbrengen. De kerk heeft tijdschriften en andere officiële publicaties, een bijvoegsel bij een krant [*Church News* – vert.], brieven van kerkleiders, algemene conferenties, en de gewone diensten en conferenties in plaatselijke units. Evenzo laten de onbevoegde stemmen zich horen in tijdschriften, periodieken, dagbladen en tijdens zingen, symposia en congressen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen streeft er niet naar haar leden te isoleren van deze onbevoegde stemmen. Zij volgt de raad op van de profet Joseph Smith en leert haar leden de juiste beginselen, waarna die zich door hun persoonlijke keuzen zelf besturen.

Natuurlijk heeft de kerk tot taak erop te wijzen wat de stem der kerk is en wat niet. Dat is vooral van belang wanneer een bepaalde onbevoegde stem, moedwillig of onopzettelijk, op dusdanige wijze een boodschap verkondigt dat het lijkt alsof dat onder auspiciën van de kerk gebeurt.

Om dezelfde reden onderwerpt de kerk al het materiaal dat in aanmerking komt voor publicatie of in het leerplan van de kerk zal worden gebruikt aan een nauwkeurig beoordeling. Die beoordeling kan soms wat tijd in beslag nemen en hinderlijk zijn, maar ze heeft een belangrijk voordeel: zij verschaft een geestelijke kwaliteitscontrole, waardoor de leden er zeker van kunnen zijn dat zij de waarheid te horen krijgen. De leden die naar de stem van de kerk luisteren hoeven niet bang te zijn dat ze misleid worden. Die zekerheid hebben ze niet als ze naar onbevoegde stemmen luisteren.

Ook de plaatselijke kerkleiders hebben tot taak te letten op wat er onderwezen wordt in de lessen en de erediens, alsook op de geestelijke kwaliteiten van hen die lesgeven of een toespraak houden. De kerkleiders

moeten elke expliciete en impliciete indruk vermijden dat de kerk haar goedkeuring hecht aan leringen die niet correct zijn of aan leerkrachten die hun kerkeroeping of positie gebruiken om iets anders dan evangelie-waarheid te bevorderen.

Soms ontvangen kerkleiders het verzoek om het standpunt van de kerk ten opzichte van een leer, verordening of gebruik uiteen te zetten tijdens een debat of symposium. Dit soort presentaties stelt toehoorders in staat hun voordeel te doen met de uitkomst van deze botsing tussen tegengestelde standpunten, wat die ook mag zijn. Vertegenwoordigers uit de zakenwereld, een politieke partij of een actiegroep zullen zo'n uitnodiging wellicht met beide handen aangrijpen. Maar de kerk heeft de raad gekregen twistgesprekken en onenigheid te vermijden. Daar komt bij dat als een vertegenwoordiger van de kerk aan zo'n presentatie meedeelt, dit de kerkliden zou kunnen aanmoedigen bij die bronnen te rade te gaan voor informatie over de standpunten van de kerk.

Het staat de leden van de kerk vrij hun medewerking te verlenen aan welke bronnen of te luisteren naar welke onbevoegde stemmen dan ook, maar de leiders van de kerk behoren officiële betrokkenheid, direct of indirect, te vermijden.

Het heeft zijn nadelen als de kerk niet officieel vertegenwoordigd is bij programma's waarin de leer, verordeningen of gebruiken van de kerk aan de orde komen. In sommige gevallen zal de presentatie beslist onzorgvuldiger of oneerlijk zijn, omdat het standpunt van de kerk en de kennis van de leiders niet gehoord wordt. In andere gevallen zal een vrijwilliger naar voren treden en, naar hij of zij denkt, het standpunt van de kerk uitzetten. Soms zijn deze vrijwilligers goed geïnformeerd en capabel en dragen zij bij tot een evenwichtige presentatie. Soms zijn ze dat niet en verslechtert dat de zaak alleen maar. Wanneer de waarheid wordt aangevallen door dwaling is zij beter gediend met stilzwijgen dan met een slechte verdediging.

Hoe het ook zij, vrijwilligers spreken niet namens de kerk. Zolang de leiders van de kerk van mening zijn dat zij niet moeten meewerken aan programma's waarin de kerk of haar leer wordt besproken, is het programma onvolledig en onevenwichtig. Dan hoeft niemand te denken dat het stilzwijgen van de kerk vertaald kan worden met erkenning van de feiten die in het bewuste programma werden gegeven.

Ook kunnen de leden, die gevraagd zijn hun medewerking te verlenen aan een artikel of congres, voor problemen gesteld worden. Wat moeten ze doen als het artikel deel

uitmaakt van een serie artikelen of als er op het congres niet één maar een groot aantal andere onderwerpen wordt behandeld? Één artikel of één onderdeel van een congres kan tot lering strekken en verheffend zijn. Maar een ander artikel of een ander onderdeel van een congres kan afbrekend zijn, het kan gaan over iets dat trouwe heiligen der laatste dagen niet wensen te steunen of te bevorderen.

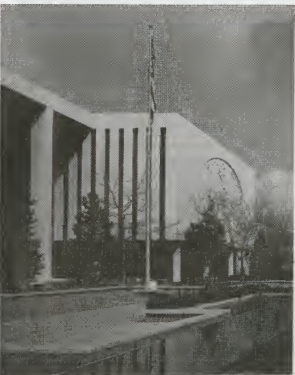
Er zijn beslissingen die een gecompliceerde mengeling van goed en kwaad in zich sluiten. In welke mate kan iemand profijt trekken uit het goede dat hij verlangt terwijl hij daar tegelijkertijd het kwaad mee dient waartegen hij gekant is? Dat is een persoonlijke beslissing, maar die dient genomen te worden met een velovergogen kijk op de hele situatie en met een gebed om hemelse leiding.

Er bestaan zeker grenzen die elke heilige der laatste dagen zal moeten trekken. Naar mijn mening kan iemand die, bijvoorbeeld, verbonden gesloten heeft in de tempel geen steun verlenen aan een bron die de tempelceremoniën publiceert of uitzendt, zelfs als de rest van het tijdschrift of programma acceptabel is. Ik zou mijn naam niet verbonden willen zien aan een openbare discussie over zaken die ik beloofd heb heilig te houden.

Heiligen der laatste dagen die hun houding ten opzichte van verschillende onbevoegde stemmen overwegen, kunnen er baat bij hebben als zij in overweging nemen hoe wij kennis tot ons nemen, in het bijzonder kennis van heilige zaken.

In hedendaagse openbaring heeft de Heer ons gezegd kennis te zoeken 'door studie alsmede door geloof' (LV 109:7).

Wij zoeken kennis door de beschikbare gegevens in een geconcentreerde studie te bestuderen en door het denkvermogen te gebruiken dat

onze Schepper ons heeft gegeven.

Ook behoren wij kennis te zoeken door geloof in God, de schenker van openbaring. Ik ben ervan overtuigd dat vele grote ontdekkingen en successen in de wetenschap en de letteren het resultaat waren van openbaring van God. Onderzoekers die de prijs betaald hebben met transpiratie zijn grootgemaakt door inspiratie.

De kennis die door openbaring verworven is, mag dan een beloning zijn voor onderzoekers in de wetenschap en de letteren, voor hen die God en de leer van het evangelie zoeken is het de methode. In dit domein van kennis, zijn geleerdheid en rede alleen, onvoldoende.

zoekers naar waarheid over God moeten zich verlaten op openbaring. Ik geloof dat dat het is wat de profet in het Boek van Mormon bedoelde toen hij zei: 'Geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert' (2 Ne. 9:29). Dat is ook wat de Heiland onderwees toen Hij zei: 'Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matt. 16:17).

De weg naar openbaring heet rechtvaardigheid. Verworven door de leringen van de Meester, vroegen zijn vijand:

'Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?

'Jezus antwoordde hun en zeide: Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Joh. 7:15-17).

In het Boek van Mormon staat dat aan hen die ijverig zoeken '... de geheimenissen Gods (...) door de macht van de Heilige Geest [zullen] worden ontvouwd' (1 Ne. 10:19; zie ook 1 Kor. 2:4-16; Alma 18:35; LV 121:26). De profet Jakob verklaarde dat het voor ongeïnspireerde mensen onmogelijk is God te begrijpen: 'Niemand weet van Zijn wegen, tenzij het hem worde geopenbaard; daarom, broeders, veracht de openbaringen Gods niet' (Jakob 4:8).

De methoden die de Heer heeft voorgeschreven voor het verwerven van kennis van heilige zaken zijn heel anders dan de methoden van hen die kennis uitsluitend verwerven door studie. Zo is een veel gebruikte methode in de wetenschap het debat of dispuut, een methode waar ik persoonlijk veel ervaring mee heb. Maar de Heer heeft ons in oude en nieuwe Schriftuur gelast geen onenigheid te hebben over zijn leer (zie 3 Ne. 11:28-30; LV 10:63). Zij die het evangelie onderwijzen hebben de opdracht dat niet in 'toorn' of met 'getwist' te doen (LV 60:14; zie ook 2 Tim. 2:23-25), maar 'in zachtheid en nederigheid' (LV 38:41), zonder te 'sma-

den, die u smaden' (LV 19:30). Evenzo zijn de methoden die zijn ontwikkeld voor een dispuut of het bespreken van meningsverschillen en het uitwerken van compromissen niet effectief voor het verwerven van evangeliekennis. Evangeliewaarheden en een getuigenis ontvingt men van de Heilige Geest door eerbiedige persoonlijke studie en vreedige overpeinzing.

De Heer heeft in de Schriften aangegeven hoe we door geloof kunnen leren. We moeten nederig zijn, geloof oefenen, ons van onze zonden bekeren, onze medemens dienen, en de geboden van God onderhouden (zie Ether 12:27; LV 1:28; 12:8; 50:28; 63:23; 136:32-33). Het is zoals het Boek van Mormon leert: 'Hem, die zich bekeert en geloof oefent en goede werken voortbrengt en voortdurend bidt zonder ophouden, zal het worden gegeven, de verborgenheden van God te weten' (Alma 26:22).

Ik ben er getuige van geweest hoe sommige mensen hebben geprobeerd het evangelie te begrijpen of de kerk te kritiseren met de rede alleen, zonder het gebruik of de erkenning van openbaring. Wanneer de rede naar voren wordt geschoven als de enige – of zelfs de voornaamste – methode van het beoordelen van het evangelie, staat de conclusie vast. Niemand kan God vinden of zijn leer en verordeningen begrijpen als hij zich afsluit voor de middelen die Hij heeft voorgeschreven voor het ontvangen van de waarheden van het evangelie. Dat is de reden waarom de evangeliewaarheden werden verworpen en bepaalde evangelieverordeningen verloren zijn gegaan toen die overgeleverd werden aan de interpretatie en het peetschap van geleerden die het gezag missen en de openbaringen van God verwerpen.

Dat is wat de Heiland tegen zijn geleerde critici zei in het elfde hoofdstuk van Lucas. Hij werd benaderd door een groep wetgeleerden die op schijnheilige wijze monumenten hadden opgericht voor de profeten die door hun voorvaders waren vermoord, terwijl zij zelf de profeten verwierpen die onder hen waren (zie Luc. 11:47-49). De Heiland veroordeelde naar zijn mening hun verwerping van openbaring en sprak wee uit over deze wereldse geleerden: 'Wee u, wetgeleerden, want gij hebt de sleutel der kennis weggenomen; zelf zijt gij niet binnengegaan en hen, die trachten binnen te gaan, hebt gij tegengehouden' (Luc. 11:52).

De broeders die in de beginperiode de herstellende kerk leidden, moesten diezelfde waarheid leren. De Heer berispte Joseph Smith, David Whitmer en anderen in verschillende openbaringen, omdat zij zich lieten afhouden van hetgeen van God was, waren gewicht 'voor de overredingen van

mensen' (LV 3:6; 5:21), en waren 'overreed door hen, die Ik niet heb geboden' (LV 30:2).

Het juiste verband tussen studie en geloof met betrekking tot het ontvangen van kennis van heilige zaken wordt geïllustreerd door de poging van Oliver Cowdery om de oude kroniek te vertalen. Hij faalde omdat hij er niet over nagedacht had, maar slechts God had gevraagd (zie LV 9:7). De Heer zei hem dat hij het 'in [zijn] gedachten [had moeten] uitvorsen' en Hem dan had moeten vragen of het juist was (LV 9:8). Dan alleen zou de Heer geopenbaard hebben of de vertaling juist was of niet. En alleen door openbaring kon de tekst vertaald worden, omdat 'gij hetgeen heilig is niet [kunt] schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven' (LV 9:9). Bij de verwerving van kennis van heilige zaken zijn geleerdheid en rede geen alternatief voor openbaring. Zij zijn middelen tot een doel, en het doel is openbaring van God.

God heeft ons beloofd dat als wij het Hem vragen, wij openbaring op openbaring zullen ontvangen en kennis op kennis, opdat [wij] de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – [mogen] weten' (LV 42:61).

Tegenwoordig is er een explosieve toename in kennis over de wereld en haar inwoners. Maar de mensen ervaren geen evenredige toename in kennis over God en zijn plan voor zijn kinderen. Daarvoor heeft de wereld niet meer geleerdheid en technieken nodig, maar meer rechtvaardigheid en openbaring.

Ik kijk uit naar de dag die door Jesaja geprofeet werd, dat 'de aarde [...] vol [zal] zijn van kennis des Heren' (Jes. 11:9; 2 Ne. 21:9). In een geïnspireerde uitspraak beschreef de profet Joseph Smith hoe de Heer 'kennis uit de hemel over de heiligen der laatste dagen [zal uitstorten] (LV 121:33). Dit zal niet gebeuren bij hen van wie hun 'hart zo zeer op de dingen derzer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen [streven]' (vers 35). Zij die de 'grondbeginselen van gerechtigheid' (vers 36) niet leren en gebruiken, zullen aan zichzelf worden overgelaten om op te staan tegen gezagsdragers, 'de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden' (vers 38). Dat steekt schril af tegen wat de Heer de getrouwen beloofde:

'De leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

'De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevoelen' (LV 121:45-46).

Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De gave van de Heilige Geest – een betrouwbaar kompas

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heilige Geest [is] de voornaamste bron van gemoedsrust in onze labiele wereld (. . .) Hij kalmeert de zenuwen; Hij brengt vrede in onze ziel.'

Ik ben zeer verheugd over de historische handeling die in deze conferentiebijeenkomst verricht is, en met heel mijn hart verwelkom ik de nieuwe zeventigen in de broederschap van de algemene autoriteiten.

Zoals president Hunter vanmorgen opmerkte, is het op het noordelijk halfrond lente. De natuur roert zich. Het gras groeit. De blaadjes komen aan de takken. Aan de vruchtbomen staan de bloesems op openbarsten. Er worden lammetjes geboren. Bloemen ontkiemen. We hebben het paasfeest gevierd, en met het hele christendom hebben we met blijdschap heringedacht aan de opstanding van de Heiland.

Het was een enorm aangrijpende gebeurtenis al die eeuwen geleden, de laatste gang van de Heiland met zijn geliefde discipelen naar de hof van Getsemane. Jezus dacht aan de zware vuurproef die voor Hem lag. Geweld zij Hij: 'Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt' (Marc.

14:34). Hij was klaar voor de onbeschrijflijke marteling. 'De geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak' (Marc. 14:38), zei Hij.

De elf apostelen hebben ongetwijfeld aangevoeld – zonder te begrijpen waarom – dat er een ontzagwekkende gebeurtenis zou plaatsvinden. Jezus had gezegd dat Hij hen ging verlaten. Zij wisten dat de Meester, van wie zij hielden en afhankelijk waren, ergens anders heen ging, maar waar, dat wisten ze niet. Ze hadden Hem horen zeggen: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. (. . .) maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Joh. 14:18, 26).

Over deze Trooster wil ik het vandaag hebben, omdat ik ervan overtuigd ben dat wij nu meer behoefte hebben aan goddelijk overzicht dan ooit tevoren. Ik wil getuigen dat wij, door de macht en gave van de Heilige Geest, kunnen weten wat we moeten doen en niet doen om vreugde en gemoedsrust te vinden.

Ouderling LeGrand Richards heeft geschreven: 'Wij dienen niettemin te begrijpen dat de Heilige Geest het medium is waardoor God en zijn Zoon, Jezus Christus, zich in verbinding stellen met de mensen op aarde.' (*Een wonderbaar werk en een wonder*, 1988, blz. 94.) Alle mensen worden verlicht door de Geest van God, of het Licht van Christus – soms het geweten genoemd. Job heeft gezegd: ' . . . het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft' (Job 32:8). Dat is de Geest Gods die van de Godheid uitgaat. Deze macht van God is het medium waardoor, zoals president Joseph F. Smith heeft gezegd, ' . . . ieder mens [wordt] verlicht, zowel de goede als de boze, zowel de wijze als de onwetende, de hoge en de lage, allen overeen-

komstig hun vermogen om het licht te ontvangen.' (*Evangelieleer*, blz. 61, 62.)

Maar de gave van de Heilige Geest komt, in tegenstelling tot de Geest Gods, niet tot alle mensen. Toch kan iemand die de gave van de Heilige Geest niet ontvangen heeft, in beperkte mate door Hem beïnvloed worden. De profeet Joseph Smith heeft onderwezen: 'Er is verschil tussen de Heilige Geest en de gave des Heiligen Geestes.' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 179.) Velen buiten de kerk hebben openbaring van de Heilige Geest ontvangen, die hen overtuigd heeft van de waarheid van het evangelie. Cornelius, en vele anderen met Pinksteren, hebben voor de doop de Heilige Geest ontvangen (zie Hand. 2:1-12; 10:30-44). Het is door deze macht dat zij die naar de waarheid zoeken, een getuigenis verkrijgen van het Boek van Mormon en de beginselen van het evangelie.

Iemand komt in aanmerking voor de gave van de Heilige Geest door zich te bekeren en volgens de gedragsnormen te gaan leven. Zij wordt na de doop ontvangen door handoplegging door hen die daartoe gemachtigd zijn. Op pinksterzondag gaf Petrus aan hen die door de Heilige Geest waren geraakt, de volgende opdracht: 'Bekeert u en in ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen' (Hand. 2:38). Zij die de gave van de Heilige Geest bezitten kunnen meer licht en een sterker getuigenis verkrijgen. De Heilige Geest getuigt van de waarheid en prent de realiteit van God de Vader en de Zoon Jezus Christus zo diep in dat geen macht of gezag op aarde die persoon die kennis kan ontlenen (zie 2 Ne. 31:18).

Het Boek van Mormon, de Bijbel en de andere schriftuur, samen met de hedendaagse profeten, geven ons de juiste gedragsnormen. Daarnaast zijn er de gave van de Heilige Geest als betrouwbare gids en moreel kompas, en de stem van het geweten. Dit kompas is voor ieder van ons persoonlijk. Het maakt geen fouten. Het werkt altijd. Maar we moeten er goed op letten, willen wij de riffen omzellen die ons leven kunnen laten verzinken in ellende en zelftwijfel.

Wij hebben een betrouwbaar kompas nodig omdat veel van de normen, waarden, beloften en verplichtingen die mede onze spiritualiteit, onze eer, onze integriteit, onze waarde en ons fatsoen in stand hebben gehouden, beetje bij beetje zijn ondermijnd en afgedankt. Ik heb het onder andere over kuisheid, respect voor ouders, huwelijksrouw, en gehoorzaamheid aan Gods wetten (zoals de sabbatviering) – allemaal normen die verzwakt, zo niet vernietigd zijn. De samenleving is misleid.

Thomas R. Rowan heeft over de verlaging van de normen voor televisieprogramma's gezegd: 'Schrijver en commentator Malcolm Muggeridge heeft eens een verhaal verteld over een paar kikkers die zich zonder zich te verzetten levend lieten koken in een ketel water. Waarom verzetten ze zich niet? Omdat toen ze in de ketel gelegd werden, het water lauw was. Toen werd de temperatuur een fractie verhoogd, en weer, tot het water warm werd, nog wat warmer, weer wat warmer, en zo ging het door. De verandering was zo geleidelijk, bijna niet waarneembaar, dat de kikkers zich steeds aan hun omgeving aanpasten – tot het te laat was. De heer Muggeridge wilde hiermee niet iets zeggen over kikkers, maar over ons. Vaak accepteren wij het kwaad zolang we er niet abrupt mee geconfronteerd en dus door geschokkerd worden. We hebben de neiging om iets wat moreel verkeerd is, te accepteren als het maar een weinig verkeerder is dan wat we al accepteren.' (*National Press Club Forum.*)

Dit geleidelijke proces is door de profeten vanouds voorspeld. Nephi zegt ons dat het hart van de mensen opgehitst zou worden 'tot toorn tegen het goede' (. . .)

'En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle' (2 Ne. 28:20-21).

Dit heeft mij altijd geïntrigeerd: het feit dat mensen bedachtzaam ter helle worden gevoerd.

Alexander Pope heeft eenzelfde gedachte verwoord over de aanvaarding van het kwaad:

*Vice is a monster of so frightful mien
As to be hated needs but to be seen;
Yet seen too often, familiar with her face,
We first endure, then pity, then embrace.*

('t Kwaad is een best met zo'n gruw'lijk gelaat

Dat men 't na één korte aanblik al haat;
Maar na meerdere ontmoetingen zal het niet meer zo afstoten:

't wordt eerst verduurd, dan beklagd,
tenslotte in de armen gesloten.)

('Essay on Man', epistel 2, regel 217.)

De gave van de Heilige Geest zal ons ertoe aanzetten om verleiding te weerstaan door ons op het moment van de verleiding te herinneren aan de evangelieverheer. B. H. Roberts heeft hierover gezegd: 'Door op het moment van de verleiding te luisteren naar de ingevingen van de Heilige Geest (. . .) kan de wet van het evangelie (. . .) worden nageleefd.' (*The Gospel: An Exposition of Its First Principles and Man's Relationship to Deity*, 10e uitgave,

Salt Lake City: Deseret Book Co, 1965, blz. 191-92.)

Ik wil de jonge mensen wijzen op deze bijzondere, hemelse gave, de Heilige Geest, die binnen het bereik van ons allen ligt. Deze Trooster is een persoon van geest en lid van de Godheid. In de Leer en Verbonden wordt uitgelegd waarom de Heilige Geest een persoon van geest is: 'De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen' (LV 130:22).

De gave van de Heilige Geest geeft iemand die dit verlangt en het waardig is, het recht op 'de macht en het licht der waarheid van de Heilige Geest' (*Evangelieleer*, blz. 60).

De troostende invloed van de Heilige Geest kan 24 uur per dag bij ons zijn: terwijl we werken, terwijl we spelen, terwijl we uitrusten. Zijn versterkende invloed kan jaar in jaar uit bij ons zijn. Die schragende invloed kan bij ons zijn in voor- en tegenspoed, als we blij zijn en als we verdriet hebben.

Ik ben van mening dat de Heilige Geest de voornaamste bron van gemoedsrust is in onze labiele wereld. Hij verruimt onze geest en geeft ons een sterker gevoel van welbevinden dan welke chemische stof of andere aardse substantie ook. Hij kalmeert de zenuwen; Hij brengt vrede in onze ziel. Deze Trooster stort zijn invloed over ons uit naarmate wij ons proberen te verbeteren. Hij kan ons openbaring geven om ons tegen dreigend gevaar te waarschuwen en om ons te helpen fouten te vermijden. Hij kan onze natuurlijke zintuigen gevoeliger maken zodat we scherper kunnen zien, duidelijker kunnen horen, en kunnen onthouden wat we moeten onthouden. Door Hem wordt ons geluk maximaal geïntensiveerd.

De Heilige Geest zal ons helpen om over onze onzekerheden heen te komen. Hij kan ons bijvoorbeeld leren vergeven. Er komt een tijd dat men verder moet en naar hogere dingen moet streven in plaats van veeleert te worden door de herinnering aan pijn of onrecht. Als we wrok koesteren, sluiten we de invloed van de Geest buiten; dat is niet bevorderlijk voor onze gemoedsrust.

De Heilige Geest kan ons ook helpen om onze geloofsproeven te overwinnen. De Heilige Geest kan getuigen van hemelse zaken en ons de bevestiging geven die we nodig hebben. Door die Geest daalt er een onbetwistbare kennis in de geest van de mens neer, en die mens voelt dan hoe alle twijfel en alle vragen verdwijnen.

De apostel Paulus heeft gezegd: 'Want het Koninkrijk Gods bestaat niet in eten en drinken,

maakt en rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de heilige Geest' (Rom. 14:17). Elders heeft hij gezegd dat ware heiligen een 'tempel (. . .) van de heilige Geest' zijn (1 Kor. 6:19).

Ik wil graag iets zeggen over de Heilige Geest der belofte, de verzegelende en bekrachtigende macht van de Heilige Geest. Een verbond of verordening die verzegeld wordt door de Heilige Geest der belofte, is een overeenkomst waarbij vaststaat dat de beloofde zegeningen ontvangen zullen worden, op voorwaarde dat zij die de zegeningen verlangen oprecht en getrouw zijn (zie LV 76:50-54).

Als, bijvoorbeeld, een huwelijksverbond voor tijd en eeuwigheid – de hoogste evangelieverordening – verzegeld wordt door de Heilige Geest der belofte, kan dat letterlijk de vensters van de hemel opendoen zodat een echtbaar dat naar die zegeningen streeft, deze ook ontvangt. Zulke huwelijken worden overvloedig, vitaal en heilig. Hoewel beide partijen in een huwelijk hun eigen identiteit behouden, kunnen zij in hun verbond als twee rranken worden die onscheidbaar om elkaar heen gestrengeld zijn. Ieder denkt aan zijn of haar metgezel voor hij of zij aan zichzelf denkt.

Een van de grote zegeningen die door de Heilige Geest der belofte ontvangen kan worden, is dat alle verbonden, beloften, eden en voltrekkingen die wij door de verordeningen en zegeningen van het evangelie ontvangen, niet alleen bevestigd maar ook verzegeld kunnen worden. Maar die verzegeling kan verbroken worden door een verkeerde levenswandel. Het is ook belangrijk om te bedenken dat als iemand de zegen van de verzegeling door bedrog wil verkrijgen, de zegen niet verzegeld wordt, 'niettegenstaande de integriteit en het gezag van degene die de verzegeling voltrekt' (Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 92.)

Als een verbond of verordening door de Heilige Geest der belofte wordt verzegeld, dan is die overeenkomst op aarde en in de hemel bindend.

Het is altijd fijn om te horen over gebeden die verhoord zijn en over wonderen die plaatsvonden in het leven van hen die ze nodig hadden. Maar hoe zit het met die noble en getrouwe zielen die geen wonderen ontvangen, van wie de gebeden niet verhoord worden zoals zij het graag zouden zien? Wat is hun troost? Waar vinden zij bemoediging? De Heiland van de wereld heeft gezegd: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. (. . .) maar de Trooster, de Heilige Geest (. . .) [zal] de Vader zenden (. . .) in mijn naam (Joh. 14:18, 26).

Simpel gezegd, de gave van de Heilige

Geest is een krachtige geestelijke invloed die hen die er recht op hebben, in staat stelt meer kennis en vreugde van de Godheid toe ontvangen.

Bij die geweldige ervaring die Brigham Young in 1847 had toen de profeet Joseph in een droom aan hem verscheen, smeekte Brigham om weer bij de profeet te mogen zijn. Brigham Young vroeg de profeet of hij een boodschap had. De profeet zei:

'Zeg de mensen dat zij nederig en getrouw moeten zijn, en ervoor te zorgen dat zij de Geest des Heren bij zich houden, want Hij zal hen de goede weg wijzen. Laten zij de stille, zachte stem vooral niet veronachtzamen; zij zal hen leren wat ze moeten doen en waar ze moeten gaan; zij zal de vruchten van het koninkrijk voortbrengen. Zeg de broeders dat zij ontvankelijk moeten blijven, zodat als de Heilige Geest tot hen komt, hun hart klaar zal zijn om Hem te ontvangen.'

De profeet gaf Brigham ook de volgende raad: 'Ze kunnen de Geest des Heren onderscheiden van alle andere geesten; Hij zal hun ziel vrede en vreugde schenken; Hij zal alle kwaadaardigheid, haat, onrust en kwaad uit hun hart nemen; hun enige verlangen zal zijn om goed te doen, gerechtigheid tot stand te brengen en het koninkrijk van God op te bouwen.' (*Manuscript History of Brigham Young; 1846-47*, afdeling geschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, blz. 528-531.)

In dit leven kunnen wij niet in de tegenwoordigheid van Heiland leven zoals Simon Petrus, Jakobus, Johannes, Maria, Marta en anderen dat konden, maar de gave van de Heilige Geest kan onze Trooster en ons betrouwbaar kompas zijn.

Ik getuig dat naarmate wij onder invloed van de Heilige Geest tot geestelijke rijpheid komen, ons gevoel van eigenwaarde, van geborgenheid en van identiteit zal toenemen. Ik getuig ook dat ik alle mensen liever omgang zie hebben met de Heilige Geest dan met wie dan ook, want de Heilige Geest leidt hen tot licht en waarheid en zuivere intelligentie, die hen terug kunnen voeren naar de tegenwoordigheid van God.

Voor ieder van ons bid ik om de vervulling van de belofte van de Heer dat de Heilige Geest onze voortdurende metgezel zal zijn, en onze scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; onze heerschappij zal dan een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze ons voor eeuwig toevoelen (zie LV 121:46). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

1 april 1989
Priesterschapsbijeenkomst

President Benson ontvangt scoutingonderscheiding

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium:

Broeders, het is ons een eer vanavond de heer Edward C. Joulilian III in ons midden te hebben, voormalig president van de Boy Scouts of America en nu lid van het nationaal bestuur; en de heer Eugene F. 'Bud' Reid, voorzitter van het International Committee of the Boy Scouts of America en lid van het World Scout Committee. Meneer Joulilian en meneer Reid zijn beiden lid van de National Executive Board of the Boy Scouts of America.

Verder zijn aanwezig de heer Julian L. Dyke, nationaal directeur van Public Affairs, die de heer Ben H. Love vertegenwoordigt, algemeen leider van de Boy Scouts of America, die uit hoofde van zijn functie in het buitenland is.

Zij hebben een lange vliegreis gemaakt om hier aanwezig te kunnen zijn en wij verwelkomen hen. Ik wil hen nu uitnodigen naar het podium te komen.

Het is mij een eer meneer Reid te vragen iets heel belangrijks uit te reiken aan president Ezra Taft Benson.

Meneer Reid: Dank u, meneer Monson. Over de hele wereld zijn er meer dan zestien miljoen scouts. In de tachtig jaar die sinds de oprichting van de scoutingbeweging zijn verstreken, hebben er zo'n 250 miljoen scouts deelgenomen aan de programma's die tot doel hebben jonge mensen te leren een positieve bijdrage te leveren aan hun gemeenschap.

De Boy Scouts of America is met een ledental van bijna vier miljoen de grootste scoutingorganisatie ter wereld. De Bronzen Wolf is een onderscheiding die ingesteld werd door de stichter van de wereldscoutingbeweging, Robert Baden Powell, en is de enige internationale onderscheiding die door het World Scout Committee wordt uitgereikt. Het is een onderscheiding die wordt toegekend voor buitengewone bijdragen die iemand heeft geleverd aan de scoutingbeweging in zijn eigen land en daarbuiten.

Ik zou president Ezra Taft Benson willen vragen om naar voren te komen. Ik zal nu de eervolle vermelding voorlezen die bij De Bronzen Wolf hoort.

President Ezra Taft Benson, president

van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, lid van het Boy Scouts of America Advisory Council.

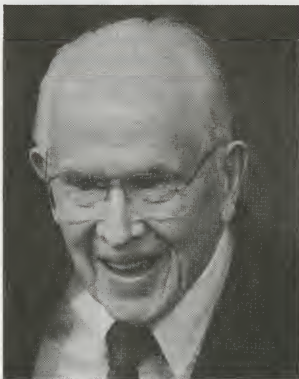
'President Ezra Taft Benson nam voor het eerst deel aan het scoutingprogramma in de functie van assistent-scoutleider en werd scoutleider alvorens over te gaan tot de hogere leiderschapsfuncties in verscheidene regionale en nationale comités en besturen.

Hij heeft zich onderscheiden door zijn werk voor het National Executive Committee van de Boy Scouts of America.

'Als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heeft Ezra Taft Benson een enorme invloed uitoefend op de grote steun die de kerk de wereldscoutingbeweging gegeven heeft. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is heden ten dage de grootste sponsor van de scoutingbeweging in de Verenigde Staten en heeft ook in andere landen sterke banden met de scoutingbeweging.

'Het World Scout Committee kent aan president Ezra Taft Benson De Bronzen Wolf toe wegens bijzondere verdienste voor de Scoutingbeweging.'

President Benson, hier is uw certificaat en een afschrift van de eervolle vermelding. Dank u voor uw leiderschap in en uw toewijding aan de scouting. U hebt de onderscheiding beslist verdiend. □

Vertrouw op de Heer

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Ieder van u heeft enorme obstakels te overwinnen. Soms zijn er zoveel tegelijk dat u het gevoel hebt dat u ze niet kunt overwinnen. Probeer het niet alleen te doen.’

Ik spreek tot degenen onder u die het goede willen doen; tot degenen die in hun hart het gevoel hebben gekregen dat ze goed moeten leven, ongeacht wat anderen ervan zeggen; en tot degenen die dat graag willen voelen. U behoort tot de beste generatie die ooit naar de aarde gekomen is. Wij zijn trots op u. Ik heb een hevige verlangen om over ware beginselen te spreken die, mits ze begrepen en nageleefd worden, uw leven fundamenteel zullen veranderen. Ik vraag u mij te helpen. Luister alstublieft met uw verstand en uw hart zodat mijn gebed dat u hulp zult ontvangen, verhoord zal worden.

Alvorens hout vlam vat, moet het eerst tot een dusdanige temperatuur verhit worden dat het ontbrandt, waarna het vanzelf blijft branden. Voor dat eerste verhitten is energie van buitenaf nodig. Na de ontbranding wordt het houtvuur onafhankelijk en verschaft het weldadige warmte en licht.

Als we dit op u toepassen, kunnen we zeggen dat de eerste jaren van uw leven over het algemeen worden doorgebracht met het in u opnemen van de hulp die uw ouders en anderen u geven bij uw voorbereiding op de tijd dat u onafhankelijk zult zijn. Ik wil u

geestelijk vlam laten vatten. Dan zult u genieten van een geweldige ervaring, namelijk het uitstralen van kracht naar anderen, terwijl u zelf blijft groeien.

Er is een intensere brandend vuur dan een houtvuur. Het kan gemaakt worden met een mengsel van aluminiumpoeder en metaaloxide. Op zich is het koud en levenloos, maar wanneer het tot de temperatuur van ontbranding verhit wordt, verandert het in een onafhankelijke bron van helder licht en intense hitte.

Wanneer het eenmaal ontbrandt is, kan het niet op de gebruikelijke wijze geblust worden. Onder water of onder andere omstandigheden die een gewone vlam zouden doen, blijft het branden. Wanneer het brandt, is het niet afhankelijk van zijn omgeving om te kunnen blijven branden. Het is dan volkomen onafhankelijk.

De geestelijke vlam in sommige mensen wordt makkelijk door de wereld om hen heen gedooft. Maar anderen leven zo, dat ze door de Heer gesterkt en gevoerd worden. Zij worden niet overwonnen door de verleidingen van de wereld; hun onblusbare geest verrijkt het leven van de mensen met wie zij in aanraking komen.

Twee zendingen die geestelijk in vuur en vlam waren, hadden een drukke dag gehad. Ze hadden in een afgelegen dorp een kerkelijke gemeente gesticht. Ze hadden die ochtend om half zes een gezin onderwezen, voordat de vader naar het veld ging. Later hadden zij hard gewerkt om de muren van de in de zon gedroogde stenen van hun woning te pleisteren om bloedzuigende insecten buiten te houden. Die week hadden ze al een kleine cementen vloer gelegd en een 20-literblik met een doucheopgehangen om goed schoon te kunnen blijven. Ze waren begonnen aan sanitaire voorzieningen en hadden nieuw grind en zand in hun waterfilter gedaan. Een gedeelte van de dag hadden ze in het veld zij aan zij met de mannen uit het dorp gewerkt, om hen later te kunnen onderwijzen. Zij waren afgemat en waren aan een welkome rustperiode toe.

Er klonk een dringend geklop op de ruwe houten deur. Er stond een huiltende meisje. Ze had hard gelopen en stond naar lucht te happen. Met moeite kregen ze de boodschap uit haar. Door haar snikken en tranen heen kwam een stortvloed van woorden. Haar vader had in het donker zijn ezel bereden en daarbij een ernstige hoofdwond opgelopen. Ze wist dat hij zou sterven als de ouderlingen zijn leven niet reddden. De mannen uit het dorp droegen hem op dat moment naar de zendingen toe. Ze smeekten om het leven van haar vader te behouden en rende toen naar hem toe om hem te helpen.

De ernst van hun wanhopige situatie begon tot hen door te dringen. Zij bevonden zich in een dorp zonder artsen of medische faciliteiten. Er waren geen telefoons. De enige verbinding met de buitenwereld was een slecht begaanbare weg over een rivierbedding, en zij hadden geen voertuig.

De mensen in de vallei hadden vertrouwen in hen. De zendingen hadden geen medische opleiding genoten. Ze wisten niet hoe ze een ernstige hoofdwond moesten verzorgen, maar ze kenden iemand die dat wel wist. Ze knielden om te bidden en legden hun probleem uit aan een begrijpende Vader in de hemel. Ze smeekten om leiding, omdat ze beseften dat ze zonder zijn hulp het leven van de man niet konden reddden.

Ze voelden dat de wond schoongemaakt moest worden, gedacht, en dat de man daarna een zegen moest ontvangen. Eén van de zendingen vroeg: ‘Hoe moet hij de pijn doorstaan? Hoe kunnen we de wond schoonmaken en hem een zegen geven terwijl hij zo lijdt?’

Ze knielden weer neer en legden aan hun Hemelse Vader uit: ‘We hebben geen medicijnen en geen middelen om hem te verdoven. Help ons alstublieft erachter te komen wat we moeten doen. Zegen hem alstublieft, Vader.’

Toen zij opstonden, arriveerden de vrienden met de gewonde man. Zelfs in het matige kaarslicht konden ze zien dat hij ernstig gewond was. Hij leed erge pijn. Toen ze begonnen de wond schoon te maken, gebeurde er iets bijzonders: hij viel in slaap. Voorzichtig en bezorgd maakten ze de wond verder schoon, dichtten die en legden een provisorisch verband aan. Toen zij hun handen op zijn hoofd legden om hem een zegen te geven, werd hij rustig wakker. Hun gebed was verhoord en zijn leven gered. Het vertrouwen van de mensen in hen groeide en een gemeente van de kerk kwam tot volle bloei.

De zendingen waren in staat een leven te reddden omdat zij op de Heer vertrouwden. Zij wisten hoe zij in geloof om hulp moesten bidden bij een probleem dat zij zelf niet kon-

den oplossen. Omdat zij de Heer gehoorzaam waren, vertrouwde de Heer hen en verhoorde hun gebed. Ze hadden geleerd het antwoord dat gegeven werd te herkennen als een stille ingeving van de Geest. Als u leeft om dat waardig te zijn, staat u diezelfde hulp ter beschikking.

De Heiland heeft gezegd: 'En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Ne. 18:20).

Twee jonge zendingen wandelden eens over een landweg met de Schriften in de hand en in hun hart een verlangen om anderen in de waarheid te laten delen. Op de kruin van een heuvel zagen ze een groep ruiters lachen en naar hen wijzen. Ze voelden dat ze zich in groot gevaar bevonden. Ze baden om hulp toen een grote man op een snel paard in hun richting de heuvel afgalopeerde. Hij zwiepte zijn rijzweep door de lucht en die knalde dreigend. Hij stormde naderbij. De spotlach op zijn gezicht ver raadde zijn bedoeling om hen kwaad te doen. Plotseling hield hij zijn paard in, bleef staan, draaide een paar keer in de rondte en reed verder de vallei in, waarna hij uit het gezicht verdween.

Deze zendingen vertrouwden op de Heer en leefden volgens de normen van het evangelie. Daarom kon de Heer hen beschermen tegen het gevaar dat ze zelf niet konden afwenden. Uw vastberadenheid om rechtvaardig te leven zal u kunnen beschermen tegen gevaren om u heen.

Ik weet dat ieder van u enorme obstakels te overwinnen heeft. Soms zijn er zoveel tegelijk dat u het gevoel hebt dat u ze niet kunt overwinnen.

Probeer het niet alleen te doen. 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet' (Spr. 3:5).

De wereld is in veel opzichten erg hard en gevaarlijk. Er zijn gevaren die uw lichaam kunnen verninken, uw geest kunnen verslaven of vernietigen, of uw moraal verlagen. Het was de bedoeling dat er moeilijkheden zouden zijn in dit leven, niet om u te laten falen, maar om u te laten slagen door ze te overwinnen. Er zijn altijd moeilijke maar hoogst belangrijke beslissingen te nemen. Er is nu een heel scala verleidingen, destructieve invloeden en verborgen gevaren, zo groot als nog nooit enige generatie ervaren heeft. Ik ben ervan overtuigd dat er tegenwoordig niemand, ongeacht hoe begaafd, sterk of intelligent hij of zij is, ernstige problemen kan voorkomen zonder de Heer om hulp te vragen.

Ik herhaal: Probeer het niet alleen te doen. Vertrouw op de Heer.

Als iemand onder u ernstige zonden begaan heeft, bekeer u dan - nu meteen. Het is

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging (van links naar rechts): zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster; presidente Barbara W. Winder; en zuster Joanne B. Dosey, tweede raadgeefster.

niet goed om de geboden van de Heer te overtreden, maar het is erger om er niets aan te doen. Zonde is als een kwaadaardig gewel in het lichaam. Het zal zichzelf nooit genezen. Het zal steeds erger worden, tenzij het genezen wordt door medicijnen of door bekering. U kunt helemaal genezen worden, nieuw en gereinigd door het wonder van de bekering.

Vertrouw op de Heer. Hij weet wat Hij doet. Hij kent al uw problemen en Hij wacht erop dat u Hem om hulp vraagt.

Hebt u wel eens het gevoel gehad dat u door een donkere tunnel liep die u een steeds bedrukter gevoel gaf; dat niemand wat om u leek te geven; dat het leven steeds moeilijker en teleurstellender werd? Dan kunt u wel eens dezelfde weg hebben bewandeld waarop anderen u reeds zijn voorgedaan. Die weg begint met zelfmedelijden, vervolgens toegeeflijkheid tegenover zichzelf, wat, als daar niet tijdig een einde aan komt, leidt tot grote zelfzuchtigheid.

Tenzij u het door dienstbaarheid aan uw naaste overwint, leidt zelfzuchtigheid tot ernstige zonde, met alle deprimerende gevoelens en nare gevolgen van dien. Het is de koevoet die Satan gebruikt om een hart open te breken voor verleiding, met de bedoeling de keuzevrijheid te vernietigen. Dan bindt hij geest en lichaam door verlamdende gewoonten en door zelfzuchtigheid scheidt hij

een kloof tussen ons en onze Vader in de hemel en zijn Zoon.

Als u zulke deprimerende gevoelens hebt gehad, keer dan terug. Breng letterlijk een ommekeer in uw leven teweeg. Het andere eind van de tunnel is licht. Waar u ook geweest bent, wat u ook hebt gedaan, dat licht is er altijd voor u. Satan zal proberen u te overtuigen dat u te ver bent gegaan om gereed te worden. Dat is een leugen. U zult in het begin hulp nodig hebben. Het is goed om met de Schriften te beginnen. Een vader, moeder, broeder, zuster, bisschop of vriend kan u ook helpen. Naarmate u door bekering dichter bij het licht komt, zult u zich beter voelen en meer vertrouwen hebben in uw toekomst. U zult opnieuw ontdekken hoe fijn het leven is.

De Heiland heeft zijn leven gegeven opdat u en ik onze vergissingen zouden kunnen rechtzetten, zelfs de ernstigste. Zijn plan is volmaakt en heeft de juiste uitwerking op ieder die zich aan de regels houdt.

Om veilig door de gevaren van het leven heen te komen zijn begrip, vaardigheid, ervaring en zelfverzekerdheid nodig, net als bij een spannende sportwedstrijd waarin u probeert te scoren. In de wedstrijd van het leven heet het rechtshapenheid. Een rechtshapen karakter wordt niet ontwikkeld ten tijde van grote moeilijkheden of verleiding, maar dan is wel de tijd dat u het nodig hebt.

Het algemeen presidium van de jonge-vrouwen (van links naar rechts): zuster Jayne B. Malan, eerste raadgeefster; presidente Ardeith G. Kapp; en zuster Elaine L. Jack, tweede raadgeefster.

Het karakter wordt stilletjes geweven van de draden van honderden goede beslissingen (die we kunnen vergelijken met de sportoefeningen). Wanneer ze gesteund worden door gehoorzaamheid en goede daden, vormen die goede beslissingen de karakterstof die ons in tijden van grote nood naar de overwinning leidt.

Een rechtschapen karakter verschaft u een fundament van geestelijke kracht dat u in staat stelt om in moeilijke en hoogst belangrijke dilemma's de juiste beslissing te nemen, zelfs wanneer u erdoor overstelpst lijkt te worden.

Een rechtschapen karakter is wat u bent. Het is belangrijker dan wat u bezit, wat u geleerd hebt, of wat u bereikt hebt. Daardoor kan de Heer u vertrouwen en gaat in tijden van grote moeilijkheden of verleiding de deur voor zijn hulp open.

Wees eerlijk. Een rechtschapen karakter is gebaseerd op integriteit.

Lieg uzelf nooit voor. Een leugen kan weliswaar tijdelijk voordeel geven, maar heeft op de lange termijn nare gevolgen. Maak geen plannen om iets verkeerd te doen, lieg niet om voordeel te behalen of om vergissingen te verhullen. Als u volkomen eerlijk tegenover uzelf bent en nagaat of uw handelingen overeenstemmen met het evangelie, zult u nooit oneerlijk tegen iemand zijn. Bovendien zorgt u er dan voor dat de Heer u zo nodig kan zegenen.

Wanneer u in de verleiding bent een gebod te overtreden en dat voor anderen te verbergen, doe het dan niet. U zult er altijd problemen door krijgen, daar zal Satan wel voor

zorgen. Omdat hij u wil vernietigen, zal hij ervoor zorgen dat het bekend wordt.

U hebt vast wel vrienden die een dubbel leven leiden. Hun ouders en kerkleiders willen zij laten geloven dat zij goed leven, maar in werkelijkheid leven ze heimelijk anders. Er kunnen opwindende momenten zijn die zij als plezierig beschouwen, maar ze zullen nooit echt rust kunnen vinden of gelukkig zijn. Er vindt bij hen een innerlijke strijd plaats en ze lopen het risico er geestelijke en lichamelijke schade aan over te houden.

Praat in gezelschap van vrienden alleen over goed doen en goed zijn. Dan zult u gevoelens en ingevingen krijgen die u een sterke motivatie zullen geven om het goede te

doen. Zij die het kwade doen en willen dat dat ongestraft blijft, zullen nooit zulke gevoelens hebben. Als u het niet prettig vindt om het goede met uw vrienden te bespreken, zijn ze uw vrienden niet. Verander dan van vriendenkring.

Wij hebben allen van nature het krachtige verlangen om aanvaard te worden, leuk gevonden te worden en om echt iemand van betekenis te zijn.

Jaren geleden leerde ik iets over de prijs die ik moest betalen voor vertrouwen en erkenning. Tijdens een zomervakantie kreeg ik een baantje op de boot van een oestervisser op de Long Island Sound. Vier mensen bewoonden samen een ruimte die niet groter was dan een minibusje. Eerst werd ik aangezien voor een spion van de eigenaar van de boot, daarna als een jongen die de moed niet had om te leven als een man. Ze maakten het me echt moeilijk. We werden pas vrienden toen ze uiteindelijk begrepen dat ik mijn principes niet zou laten varen. Daarna vroegen ze me onder vier ogen één voor één om hulp.

U weet wat goed en wat kwaad is. Geef het voorbeeld met het goede. In eerste instantie zult u misschien niet begrepen worden. Misschien zult u niet meteen de gewenste vrienden hebben, maar metertijd zullen ze u respecteren en vervolgens bewonderen. Velen zullen kracht willen ontvangen van uw geestelijke vlam. U kunt het, dat weet ik zeker.

Wanneer u in overeenstemming met de wil van de Heer en zijn leringen leeft, is de Heilige Geest uw metgezel in tijden van nood. U zult inspiratie van de Heer ontvangen om te weten wat u moet doen. Zo nodig zult u goddelijke kracht ontvangen. Net als de zendingen kunt u beschermd en gesterkt worden om te doen wat u zelf niet kunt.

Tijdens mijn toespraak hebben verscheidene onder u de ingaving van de Geest gekregen dat er dingen in hun leven zijn waar volgens de Heer wat aan gedaan moet worden. U hebt ook gevoeld welke dingen dat zijn. Die gevoelens waren het belangrijkste van mijn hele boodschap. Zij zijn een persoonlijke boodschap van de Heer. Volg die gevoelens om gelukkig te kunnen worden.

Wij hebben u lief en hebben vertrouwen in u. De Heer heeft u nodig voor het bereiken van zijn doeleinden. Leef zijn geboden na. Leer te reageren op de ingavingen van de Geest. Laat uw geestelijke vlam helder branden.

Leer te vertrouwen op de Heer. Leer zo dat Hij u kan vertrouwen en helpen.

Ik getuig dat de Heer leeft. Hij heeft u lief en zal u helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De schoonheid van het avondmaal

Ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig

‘Naarmate wij het deelnemen aan het avondmaal waardig zijn, zullen wij voelen waarin wij ons behoren te verbeteren en de hulp en de vastberadenheid ontvangen om dat te doen. Ongeacht wat onze problemen zijn, het avondmaal verschaft altijd hoop.’

Een van de belangrijkste uitnodigingen die ons en het hele mensdom ooit is gegeven, is de uitnodiging: ‘Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt’ (Moro. 10:32). Hoe doen we dat? Een van de mooiste en belangrijkste manieren is door de verordening van het avondmaal.

De Heer heeft het avondmaal zoals wij dat nu kennen, ingesteld tijdens de maaltijd die bekend is als het laatste avondmaal. In zekere zin was het inderdaad het laatste avondmaal, maar het was ook het eerste avondmaal – het begin van vele geestelijke feesten.

De opgestane Heer onderwees de Nephieten als volgt:

‘[U] zal Ik macht geven om brood te breken en het te zegenen, en het aan het volk van Mijn kerk te geven, aan allen, die zullen geloven en in Mijn naam worden gedoopt. En dit zult gij altijd onderhouden, zoals Ik het heb gedaan (. . .)

‘En dit zult gij doen ter gedachtenis van Mijn lichaam, dat Ik u heb getoond. En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij

Mijnner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij Mijn Geest met u hebben’ (3 Ne. 18:5-7).

De ontroerende tederheid en de diepe betekenis van deze bijzondere gebeurtenis kunnen ons nog steeds ten deel vallen. Maar dan moeten wij doen wat zij deden en de leer van Christus volgen: in Christus geloven, op Hem vertrouwen, ons van onze zonden bekeren, zijn naam op ons nemen door ons te laten dopen in zijn kerk, de gave van de Heilige Geest ontvangen, en Christus ons hele leven getrouw volgen.

Hij weet dat we daarbij veel hulp nodig hebben. Daarom heeft Hij ervoor gezorgd dat de verordening van het avondmaal vaak herhaald wordt.

Deze uitnodiging van de Heiland om tot Hem te komen, wordt geregeld gegeven en is universeel. Hij is voor iedereen bestemd: mannen, vrouwen en kinderen. Oud en jong kunnen deze aannemen. Niemand wordt uitgesloten, tenzij zij zichzelf uitsluiten.

De Heer heeft gezegd: ‘En gij bemerkt, dat Ik niet heb geboden, dat één van u zou weggaan, integendeel, Ik heb geboden, dat gij tot Mij zoudt komen’ (3 Ne. 18:25).

Maar ook waarschuwde de Heer, die de verschrikkelijke gevolgen van huichelarij kent:

‘. . . gij [zult] niemand willens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed [. . .] laten nuttigen, (. . .)

‘Want wie Mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt verdoemenis tot zijn ziel’ (3 Ne. 18:28-29).

Wat houdt het onwaardig aan het avondmaal deelnemen in? En hoe kunnen wij weten dat wij het onwaardig zijn?

Ik ben van mening dat als wij het verlangen hebben ons te verbeteren (wat synoniem is met bekeren) en ons door de priesterschapsleiders geen disciplinaire

maatregelen zijn opgelegd, wij het waardig zijn om aan het avondmaal deel te nemen. Als wij ons echter niet verlangen te verbeteren, als we niet van plan zijn gehoor te geven aan de leiding van de Geest, moeten wij onszelf afvragen: Zijn wij het deelnemen aan het avondmaal waardig, of maken wij het avondmaal, dat bedoeld is als katalysator van bekering en vooruitgang, tot een karikatuur? Als wij ons bewust zijn van de Heiland en alles wat Hij gedaan heeft en nog voor ons zal doen, zullen wij een beter leven gaan leiden en daardoor dichter tot Hem komen; dat zal er weer toe leiden dat wij op het pad naar het eeuwige leven blijven.

Als we ons echter weigeren te bekeren en te verbeteren, als we Hem niet gedanken en zijn geboden niet onderhouden, dan hebben wij onze vooruitgang tot stilstand gebracht en dat is de verdoemenis van onze ziel.

Het avondmaal is een intens persoonlijke ervaring, en wij zijn het die besluiten of we het waardig zijn of niet.

Herinnert u zich het gevoel dat u had toen u zich liet dopen – dat zoete, reine gevoel van een zuivere ziel die vergeven is en schoongewassen door de verdiensten van de Heiland? Als we het deelnemen aan het avondmaal waardig zijn, kunnen we dat gevoel geregeld hebben, want we hernieuwen dat verbond waar vergeving deel van uitmaakt.

Zij die zichzelf de zegen van het avondmaal ontzeggen door de avondmaalsdienst niet bij te wonen of niet aan de Heiland te denken tijdens de dienst, begrijpen vast niet dat zij dan de mogelijkheid hebben om vergeven te worden en de leiding en vertroosting van de Geest te voelen! Wat kan iemand nog meer wensen?

Naarmate wij het deelnemen aan het avondmaal waardig zijn, zullen wij voelen waarin wij ons behoren te verbeteren en de hulp en vastberadenheid ontvangen om dat te doen. Ongeacht wat onze problemen zijn, het avondmaal verschaft altijd hoop.

De meeste van die problemen zullen we zelf moeten oplossen. Als we, bijvoorbeeld, geen tiende betalen, zullen we eenvoudig de beslissing moeten nemen dat te gaan doen. Maar voor sommige problemen moeten we met onze bisschop spreken – de Geest zal ons laten weten welke problemen dat zijn. Doen wat de Geest zegt, resulteert altijd in zegeningen.

Laat mij u een voorbeeld geven. Enkele jaren geleden ging een jong echtpaar, dat wij broeder en zuster Jansen zullen noemen, naar hun bisschop om met hem te praten over een probleem dat de vrouw had. De details zijn niet belangrijk, maar de bisschop besloot onder invloed van de Geest dat

zuster Jansen, die wat standpunten moest herzien en wat problemen moest oplossen, onder andere een tijdje niet aan het avondmaal mocht deelnemen.

Met voldoende liefde en steun bleef zij met haar gezin de diensten bezoeken, en behalve haar echtgenoot en de bisschop waren er maar weinig mensen die op de hoogte waren van de situatie of zelfs in de gaten hadden dat zij weke in week uit niet aan het avondmaal deelnam. Aanvankelijk voelde zij weinig verschil, maar naarmate de tijd verstreek, ging zij er steeds meer naar verlangen om het deelnemen aan het avondmaal waardig te zijn. Zij had gedacht dat ze zich al eerder bekeerd had, maar naarmate de doorvorsing van de ziel zich verdiepte en haar verlangen het avondmaal waardig te zijn, toenam, begonnen er ware fundamentele veranderingen in haar leven, in haar handelingen en in haar denken plaats te vinden.

Er ging nog meer tijd voorbij. Eindelijk getuigde de Geest tijdens een avondmaalsdienst tot de bisschop en broeder en zuster Jansen dat de tijd gekomen was dat zij weer aan het avondmaal mocht deelnemen. 'Volgende week', zei de bisschop.

De volgende zondag was zuster Jansen met haar gezin aanwezig, ze was een beetje nerveus, maar toch opgewonden en vol verwachting. Ze dacht: ben ik het echt waardig? Wat wil ik dat graag! De avondmaalslofzang had meer betekenis voor haar dan ooit tevoren. Zij zong met zo'n gevoel dat het moeilijk was haar tranen in bedwang te houden. En de avondmaalsgebeden – hoe diepzinnig! Zij luisterde zo aandachtig dat elk woord diep in haar ziel doordrong: om zijn naam op zich te nemen, Hem altijd te gedenken, zijn geboden te onderhouden, altijd zijn Geest met zich te hebben (zie LV 20,77, 79). O, wat verlang ik daarnaar, dacht ze.

De diakenen begonnen met het rondnemen van het avondmaal, de schalen werden rij voor rij doorgegeven. Toen de jonge diaken de rij waarin zij zat naderde, begon haar hart sneller te kloppen. Daar kwam de schaal haar rij af. Haar echtgenoot hield haar de schaal voor! De tranen stroomden langs haar wangen. Er was een nauwelijks hoorbare snik van vreugde, 'O!' terwijl zij haar hand uitstreekte naar de zinnebeelden van de liefde van de Heer voor haar. De anderen hadden de snik niet gehoord, maar ze hadden wel de tranen in de ogen van de bisschop opgemerkt.

Er waren leven en hoop, vergeving en geestelijke kracht gegeven en ontvangen. Niemand kon het méér waardig zijn. Zuster Jansen wilde echt zijn Geest met zich hebben. Zij wilde zijn naam op zich nemen. Met haar hele hart wilde zij Hem indachtig zijn en zijn geboden onderhouden. Zij wilde zich be-

keren, zich verbeteren, en de leiding van de Geest volgen.

Denk eens na. Denk eens na over wat er kan en moet gebeuren in uw leven, in uw wijk, in uw ring, in de hele kerk, in de hele wereld als de mensen elke zondag – honderden, duizenden, zelfs miljoenen – onder het gezag van het priesterschap van God, op waardige wijze aan het avondmaal deelneemen, zich bekeren en zich oprecht voornemen de leiding van Gods Geest te volgen.

Het leven dat zou worden geschonken, de vergeving die zou worden verkregen, de geestelijke kracht die zou worden ontvangen! Het licht dat op die wijze werd opgewekt zou ervoor zorgen dat Zion zou schitteren en er zou een volk worden voorbereid dat rein van hart is en klaar voor de wederkomst van de Heer. Dat zou een geweldig gezicht zijn.

Broeders, als leiders moeten we meer doen om meer mensen de avondmaalsdienst te laten bijwonen, mensen die het deelnemen aan het avondmaal waardig zijn! Wij moeten de leer van Christus, zoals die belichaamd wordt in het avondmaal beter en met meer gevoel en grotere kracht onderwijzen.

Julie jongemannen, moeten de bediening van het avondmaal waardig zijn en je realiseren wat een voorrecht het is om het brood en het water, de zinnebeelden van de liefde van de Heer voor ons allen, te mogen rondnemen. Denk aan de zegeningen die jij aanbiedt: hoop, liefde, blijdschap, vergeving, vrijheid en eeuwig leven. Wat een contrast met zoveel andere jongeren die tegenwoordig een ander soort witte substantie en andere vloeistoffen rondnemen die wanhoop en mislukking brengen, gevangenschap en dood onder het misleidende mom van geluk! O, de goedheid en barmhartigheid van onze Zie die de geslepenheid van de boze doorzie!

Ik getuig uit het diepst van mijn ziel dat deze begintels waar zijn. Jezus leed en stierf voor ons. Door Hem, en alleen door Hem, kunnen wij leven hebben en de blijdschap die daaruit voortvloeit, zowel in tijd als in eeuwigheid.

Ik heb de Heiland lief. Ik ben van mening dat Hij, terwijl Hij aan het kruis hing en uitkeek over het duistere tafereel, meer zag dan spottende soldaten en wrede spotters. Hij zag meer dan wenende vrouwen en angstige vrienden. Hij herinnerde zich en zag zelfs meer dan vrouwen bij bronnen of menigten op heuvels of scharen aan oevers. Hij zag veel, veel meer. Hij, die alles weet en alle macht heeft, zag over de eeuwen heen. Zijn enorme, grootmoedige, liefhebbende ziel omsloot alle eeuwigheid en nam alle mensen, alle tijden, alle zonden en alle vergeving en alles en iedereen in zich op. Ja, Hij zag u en mij en verschaftte ons een allesomvattende mogelijkheid om te ontsnappen aan de verschrikkelijke gevolgen van dood en zonde.

En zelfs terwijl Hij leed voor ons allen, sprak Hij het mooiste verzoek van alle uit: 'Vader, vergeef het hun' (Luc. 23:34).

Wij moeten ons deel doen en met alle kracht van onze ziel uitroepen: 'Vader, vergeef mij door de verdiensten van uw Geliefde Zoon terwijl ik de zinnebeelden van zijn voor mij gebroken lichaam en vergoten bloed gebruik. Ik smeek u, Vader, vergeef mij door Hem! Help mij een beter mens te zijn.'

Al het leven zoals wij dat kennen, komt tot stand door het samengaan van twee afzonderlijke elementen – beide noodzakelijk. De Heiland heeft ons dat vitale element verschaft door zijn oneindige zoenoffer. Hij vraagt ons het andere element te verschaffen – namelijk een gebroken hart en een verslagen geest – want Hij zal ons niet dwingen.

Overweeg de symboliek. Overweeg de macht die een vernieuwing van het leven tot stand brengt als men het deelnemen aan het avondmaal waardig is.

Ik getuig tot u dat God onze Vader leeft. Ik getuig dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij leeft. Ik weet dat Hij vergeeft. Ik weet dat Hij liefheeft. Ik weet dat Hij teder glimlacht, dat Hij met ons pleit. Ik weet dat Hij altijd klaarstaat om ons te helpen. Ik weet dat Hij leiding geeft en zegent met onbeschrijflijke zegeningen en onuitsprekelijke eeuwige schatten. Ik weet dat Hij ons naar ons verlangen zegent met kennis van zaken van eeuwig belang. Ik weet dat het waardiglijk deelnemen aan het avondmaal van eeuwig belang is voor Hem en voor ons.

Ja, ik weet dat Hij leven geeft – in de diepste betekenis van het woord. Laat ons, terwijl de zinnebeelden van liefde ons worden bediend, horen 'Vader, vergeef het hun', en daarop antwoorden met 'Vader, vergeef het mij'. Dat zal leiden tot leven – eeuwig leven – in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Scoren voor rechtvaardigheid

Ouderling Russell C. Taylor
van het Tweede Quorum der Zeventig

'Jongemannen, scoor deze vijf punten: vervul een zending, nader tot de Heer door schriftstudie, bidden en vasten, onderhoud het woord van wijsheid, blij zedelijk rein, en stel je in dienst van je medemens en de kerk.'

Als eerste lid van het Eerste Quorum der Zeventig dat in deze bedeling gestuurd is voor het Tweede Quorum der Zeventig laat ik u weten dat ik deze historische gebeurtenis van ganse harte steun en het een eer vind in deze hoedanigheid, of welke dan ook, werkzaam te zijn in het koninkrijk van God.

Mijn boodschap is vanavond gericht aan de jonge Aäronische priesterschap. Ik beken het ronduit: geef me een goede football- of basketbalwedstrijd en ik ben een tevreden man. Ik heb vier favoriete teams. Drie prof-teams en een universiteitsteam: de Jazz, de Nuggets, de Bronco's en de Cougars. Als ze winnen val ik bijna van mijn stoel af van enthousiasme. Als een van deze teams verliest, heb ik echt de smoor in (en met de resultaten van een paar van deze teams dit jaar, heb ik er nogal eens de smoor in gehad). Maar de volgende ochtend weet ik weer dat het niet van belang is – tenminste, niet echt.

Maar wanneer een jongeman verliest bij

zijn voorbereiding op het leven dan is dat zeer zeker van belang, want dat heeft blijvende gevolgen.

Een football-wedstrijd lijkt heel veel op het leven. Je wilt je best doen, je helemaal geven, in dienst van het team spelen. Je wilt je aan de spelregels houden, zodat je niet het veld wordt uitgestuurd. Je wilt scoren.

De regels van het leven verschillen van de regels van het spel. Onze regels zijn de geboden van God. Je scoort als je een zending vervult, tot de Heer nadert, het woord van wijsheid onderhoudt, zedelijk rein blijft, en je in dienst stelt van je medemens en de kerk.

Hoeveel keer heb jij gescoord in je leven? Sta je voor?

Als je scoort in een wedstrijd voel je je goed en voldaan. Datzelfde geldt als je in het evangelie scoort. Je voelt je goed. Je voelt je ook dichter bij de Heer. Je voelt je voldaan, omdat je weet dat je doet wat de Heer wil dat je doet.

Je speelt in een andere divisie als je evangeliepunten scoort. Je speelt in de celestiale divisie. Je bent een van de zoons van de Heer en Hij vertrouwt erop dat je je uiterste best doet. Er zijn goede en kwade machten in de wereld. Jij vertegenwoordigt de goede macht van de Heer. Jij bent nu naar de aarde gekomen met een doel. Hij heeft een zending voor jou, een zending voor het leven.

Je zult waarschijnlijk een sterke tegenstander moeten uitschakelen. Soms zullen dat de media, je vrienden of andere invloeden je willen weglokken van het goede. Kies voor het team van de Heer. Sluit je aan bij de moedige profeet Jozua, die verklaarde: 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult (. . .). Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15.)

Om deze belangrijkste van alle wedstrijden te winnen, moet je vijf keer scoren. Ik zal een paar minuten te coach zijn. We zullen

het hebben over tactiek en opdrachten – scoren voor rechtvaardigheid.

Het eerste punt dat gescoord moet worden is het *vervullen van een zending*.

Wees vastbesloten om op zending te gaan. Bereid je er goed op voor.

De profeet heeft iedere jongeman gevraagd een zending te vervullen. Dat gaat meestal gepaard met offers. Vaak betekent het iets goeds opgeven voor iets beters. Wellicht zal je studie of carrière uitgesteld moeten worden. Er zal gespaard moeten worden – voor een zending wel te verstaan, niet voor een auto.

Het houdt ook in wereldse zaken opgeven. De profeet Moroni zegt ons: 'Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid' (Moro. 10:32, cursivering toegevoegd).

In de lofzang staat: 'Opoff'ring brengt ons de zegen des hemels' (HL 6). Is het je bekend dat opoffering onze geest zuivert en ons dichter tot de Heer brengt?

Je zending vervullen houdt meer in dan geroepen worden en twee jaar lang het evangelie aan je broeders en zusters verkondigen. Dat is natuurlijk belangrijk, maar je zending houdt ook in je *hele* leven doen wat de Heer wil dat je doet.

Een zending kan je leven in kwaliteit doen toenemen en wel in die mate dat je er zelf van staat te kijken. Maar daar zul je alleen achter komen naarmate je de Heer dient.

Ga op zending. Scoor voor rechtvaardigheid.

De tweede keer scoor je door *tot de Heer te naderen*.

En hoe scoor je dat punt? Dat doe je door *dagelijks* voldoende tijd te besteden aan *schriftstudie*, oprecht te bidden, en te vasten. Daardoor zal je getuigenis groeien.

Een seminariecourse merkte eens op: 'Ik dacht altijd dat de Schriften saai waren – tot dat ik ze ging lezen.' Onlangs in een ringconferentie zei een aantrekkelijk jongedame in haar getuigenis: 'Als je vindt dat de Schriften saai zijn, ben je zelf saai.' Zij kwamen erachter dat de Schriften antwoorden bevatten op de problemen waar zij op stuiten – met vrienden, thuis, of op school. De beginselen van het evangelie kunnen op elke tijd worden toegepast – of dat nu de oudtestamentische of onze tijd is.

De Heer zal door middel van de Schriften tot je spreken. Nader tot de Heer door de Schriften.

Neem een *time-out* om *elke morgen* en *avond* te bidden en zo vaak als het nodig is. Dat is een van de wondermoeie gaven van de Heer aan jou – Hij is altijd bereikbaar, waar dan ook, wanneer dan ook. Voor jou is Hij er altijd. Vertel Hem je doelen, je problemen. Dank Hem voor je zegeningen. Vraag Hem

je te leren hoe je behulpzaam kunt zijn bij zijn werk. Hij hoort je gebeden. Hij geeft om je. Hij wil dat je slaagt in het naleven van het evangelie. Nader tot de Heer in gebed.

Vast de eerste zondag van elke maand en ook als de hulp van de Heer nodig hebt. Vast oprecht. Vasten is meer dan niet eten en drinken. Het is meer dan het helpen van de armen door een vastengave, hoewel dat ook belangrijk is. Ook dit is een geestelijke wet, net als de wet van tiende of het woord van wijsheid.

Met vasten geeft de Heer ons de kans nader tot Hem te komen, ons hart voor Hem te openen, zijn Geest en zuivere liefde te voelen. Het is ook een gelegenheid om ons opnieuw voor te nemen zijn geboden te onderhouden.

Je ziet dat er punten gescoord kunnen worden naarmate je tot de Heer nadert door schriftstudie, gebed, en vasten. Je getuigenis zal groeien. Terwijl vele jongemannen tegenwoordig geestelijk sterven, kun jij geestelijk groeien.

Het derde punt: dit zal het uiterste van je vergen; de tegenpartij valt massaal aan. *Onderhoud het woord van wijsheid.*

Neem vóór je verleid wordt het besluit geen drugs of sterke drank te gebruiken. Ze verwoesten je lichamelijke, mentale en geestelijke welzijn. Het is verkeerd ze te gebruiken. Ze kunnen je vernietigen. Van drugs word je high – maar wat een risico, want na elke ervaring val je harder en verder naar beneden. Je zou wel eens kunnen eindigen in de diepten der hel. Jongemannen, weet dat drugs je geweten afstompen, zodat je geen onderscheid meer kunt maken tussen goed en kwaad.

President David O. McKay heeft gezegd: 'Zonde kan het geweten verdoven, zoals een klap op het hoofd je dat lichamenlijk kan

doen.' (*Gospel Ideals*, Salt Lake City, 1953, blz. 146.)

In de openbaring bekend als het woord van wijsheid zegt de Heer: 'Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (LV 89:4).

Samenspannende, slechte mensen willen veel geld verdienen met de verkoop van drugs, alcohol en tabak. Het kan hun niets schelen dat ziekte en dood het gevolg zijn. Hoed je voor deze handelaren des doods. Zeg nee tegen drugs en andere verslavende producten. Ze verwoesten het verstand en het lichaam van de jeugd over de hele wereld. Waarom toegeven aan iets waarvan je weet dat het verwoest en niets dan ellende brengt? Jongemannen, jullie hebben de bal. Scoor dat belangrijke punt voor rechtvaardigheid. Onderhoud het woord van wijsheid.

Het vierde punt: Dit zou wel eens het winnende doelpunt kunnen zijn. *Blijf zedelijk rein.*

Je zendingsoproep, je levenstaak, wie en waar je trouwt, kunnen beïnvloed worden door je beslissing wel of niet een rein en kuis leven te leiden.

Alma onderwees zijn zoon Shiblon het belang van een zedelijk rein leven. Hij zei: 'Tracht tevens al uw lusten te beteugelen, opdat gij van liefde vervuld moogt zijn' (Alma 38:12). Dat is een interessante paradox – ware liefde vloeit voort uit het beteugelen van je lusten, uit zelfbeheersing.

Je behoort alles te vermijden waardoor je je zelfbeheersing zou kunnen verliezen of het welzijn van de ander uit het oog verliest.

De uiting van genegenheid kan een heel positieve, aangename ervaring zijn en is ons door de Heer gegeven om de band tussen man en vrouw te versterken. Zij maakt deel uit van het verlangen dat tot het huwelijk leidt. Deze gevoelens kunnen zeer sterk zijn, en als je ze niet in bedwang houdt, zullen zij de dienst gaan uitmaken.

Om voorbereid te zijn op je levenstaak, moet je je gedachten en gevoelens zuiver maken houden. *Jij* hebt het vermogen om te beslissen, weloverwogen en willens en wetens, welke beelden je in je gedachten en welke gevoelens je in je hart toelaat.

In de bioscoop en op de televisie wordt seks vóór het huwelijk vaak afgeschilderd als heel vanzelfsprekend. Dat is het niet. Seks buiten het huwelijk getuigt van zelfzucht, gebrek aan zelfbeheersing en gebrek aan zorg voor de ander. Het brengt je niets dan ellende. God heeft het voorgebeeld.

Bescherm de kuisheid van jonge vrouwen

zoals je je eigen leven zou beschermen. Het zijn in de eerste plaats jullie, de priesterschapsdragers, die vrij verantwoordelijkheids houden.

Leef een zedelijk rein leven. Scoor dat winnende doelpunt.

Het vijfde punt is *je in dienst stellen van je medemens en de kerk.*

Geef je over aan de activiteiten in de kerk en houd dat in evenwicht met dienstbetoon. Dienstbetoon opent vensters in je leven in plaats van louter spiegels die alleen jezelf weerkaatsen.

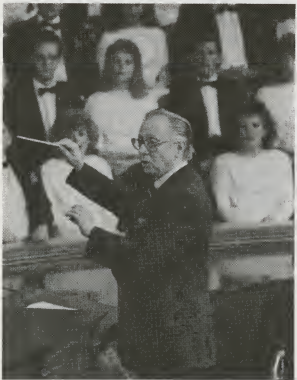
Doe meer dan alleen het bezoeken van de vergaderingen – ga op in het naleven van het evangelie en geniet ervan. Wees een loyaal lid van je Aäronische-priesterschapsquorum en bereid je goed voor op de dag dat je het Melchizedeks priesterschap draagt, het priesterschap naar de orde van de Zoon Gods. Het belangrijkste in al je activiteiten is evenwel of je persoonlijk gebed hebt, of je dagelijks in de Schriften leest zoals de profeet, president Benson, je gevraagd heeft en of je het met je ouders en leiders eens bent over belangrijke geestelijke zaken. Dat zijn de punten die aangeven of je een getuigenis hebt en het geestelijke uithoudingsvermogen van de wedstrijd van het leven uit te spelen.

Jonge vrienden, er zijn nog meer punten die je kunt scoren voor rechtvaardigheid; maar ik vraag je nu, kun je deze vijf punten scoren? Kun je het opbrengen om je best te doen, je aan de regels te houden, moed te scheppen en je getuigenis te sterken? Ik weet dat je het kunt. Maar dan moeten jullie wel klaar wakker zijn! Jullie zijn de jeugd met het edele geboorterecht.

Er zullen misschien jongens zijn die fouten hebben gemaakt, die zich niet aan de spelregels hebben gehouden, buitenspel staan, de bal zijn kwijtgeraakt of geblesseerd zijn geraakt. Winnen kan nog steeds. Wees ervan doordrongen dat een liefhebbende Vader in de hemel je zwakheden begrijpt en je graag in zijn team wil hebben. Praat met je bisschop. Hij zal je helpen als je wilt terugkomen. We kunnen niet zonder jou. We houden van je.

Ik spreek als vriend, niet als rechter. Scoor deze vijf punten in je leven. Schrijf ze op. Hang ze ergens op waar je ze elke dag ziet. Kijk geregeld hoe je ervoor staat. Er zijn punten te scoren en zegeningen te winnen.

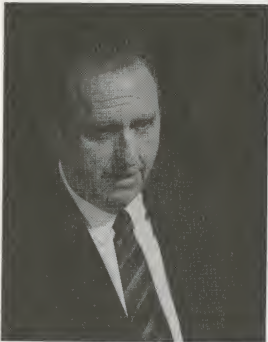
U, priesterschapsleiders en vaders, u kunt deze tactiekbespreking vanaf hier overnemen. Neem deze punten met uw zoons door. Bespreek ze uitvoerig. Ze erop toe dat deze jongemannen eraan werken. Deze gescoorde punten zullen hen vreugde, geluk en verhoging brengen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Erop af!

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Denk bij het vaststellen van je doelen en het plannen maken om ze te bereiken eens aan het volgende: het verleden is voorbij – leer ervan; de toekomst ligt voor je – bereid je erop voor; het heden is nu – leef erin.'

Ubiedt een inspirerende aanblik, broeders. Het is indrukwekkend om te beseffen dat op dit moment in duizenden kerkgebouwen in de hele wereld uw medepriesterschapsdragers deze bijeenkomst door middel van een satellietuitzending volgen. U mag dan allen een andere nationaliteit en taal hebben, maar er is een belangrijke overeenkomst. Ons is het priesterschap toevertrouwd en de macht om in de naam van God te handelen. Wij zijn de ontvangers van een heilige opdracht, er wordt veel van ons verwacht.

Lang geleden schreef de beroemde acteur Charles Dickens over gelegenheden die in het verschiet liggen. In zijn klassieke boek *Great Expectations* [letterlijk: Grootse verwachtingen – vert.] beschreef Dickens een jongen die Philip Pirrip heette en de bijnaam 'Pip' had. Pip was onder ongewone omstandigheden geboren. Hij was wees. Hij had zijn vader of moeder nooit gekend. Hij had nooit een afbeelding van hen gezien. En toch had hij gewone jongensachtige verlangens. Hij wenste met geheel zijn hart dat hij student was. Hij wenste dat hij een heer was. Hij wenste dat hij meer kennis had. Maar van al zijn ambities en hoop leek niets te

recht te zullen komen. Voelen jullie, jongemannen, dat soms ook? Hebben sommigen van ons, ouderen, soms ook wel eens soortgelijke gedachten?

Toen kwam er op een dag een advocaat uit London, zijn naam was Jagers. Hij vertelde kleine Pip dat een anonieme weldoener hem een fortuin had nagelaten. De advocaat legde zijn arm om de schouder van Pip en zei tegen hem: 'Jongen, je hebt grootse verwachtingen.'

Wanneer ik vanavond naar de jongemannen kijk en beseef wie jullie zijn en wat jullie kunnen worden, dan zeg ik tegen jullie, net als de advocaat tegen Pip: 'Jongen, je hebt grootse verwachtingen.' Dat is niet te danken aan een anonieme weldoener, maar aan een bekende weldoener, namelijk onze Hemelse Vader, en er worden grootse dingen van jullie verwacht.

Voor de tijd die wij als het sterfelijk leven kennen, woonden wij als geestkinderen bij onze Hemelse Vader. Hij heeft ons in zijn wijsheid een verslag daarvan gegeven, het

boek Abraham, dat ons iets over dat bestaan vertelt:

'De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten; (. . .)

'En er stond Een in hun midden, die gelijk God was, en Hij zeide tot hen die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

'En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.

'En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden' (Abr. 3:22, 24-26).

Laten wij tijdens onze reis door de sterfelijkheid onthouden waar we vandaan komen; laten wij het in ons gestelde vertrouwen niet beschamen. Laten wij onthouden wie wij zijn en wat God wil dat wij worden.

Ned Winder, een oude vriend van me en voormalig secretaris van de afdeling zendingswerk, vertelde eens een amusante en ontvucherende belevenis.

Twee algemene autoriteiten daalden eens, vergezeld van broeder Winder, een trap af. Een moeder en haar zoon zaten op een bank tegenover de trap en keken toe. De jongen zag de broeders aankomen en zei tegen zijn moeder: 'Wie is die man vooraan?'

Zij antwoordde: 'Dat is Marvin J. Ashton,

President Ezra Taft Benson (midden), president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever (links) en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

lid van de Raad der Twaalf Apostelen.'

De jongen ging verder: 'Wie is die man naast hem?'

Moeder antwoordde: 'Dat is ouderling Loren Dunn, van het Eerste Quorum der Zeventig.'

En tenslotte vroeg de jongen: 'Wie is die andere man?'

Wat zachter, maar toch hoorbaar voor broeder Winder, sprak de moeder: 'O, Niemand.'

Mijn jonge vrienden, onthoud dat je iemand bent! Je bent een kind van belofte. Je bent een man van macht. Je bent een zoon van God die geloof en moed gekregen heeft en die geleid wordt door gebed. Je eeuwige bestemming ligt voor je. De apostel Paulus zegt tegenwoordig tegen jou, net als vroeger tegen Timoteüs: 'Veronachtzaam de gave in u niet (...) O Timoteüs, bewaar wat u is toevertrouwd' (zie 1 Tim. 4:14, 6:20).

Denk bij het vaststellen van je doelen en het plannen maken om ze te bereiken eens aan het volgende: het verleden is voorbij – leer ervan; de toekomst ligt voor je – bereid je erop voor; het heden is nu – leef erin.

Van tijd tot tijd laten we allemaal wel eens die vijanden van prestatie – ontmoediging en een gebrek aan zelfvertrouwen – onze ambities kleineren, onze dromen onderdrukken, onze vooruitziende blik vertroebelen en ons leven ruïneren. De stem van de vijand fluistert in ons oor: 'Ik kan het niet', 'Ik ben te klein', 'Iedereen kijkt', 'Ik ben een nul'. Dat is het moment waarop we de raad van Maxwell Maltz moeten overwegen. Hij zei:

'Het meest realistische zelfbeeld krijg je door jezelf te zien als iemand die geschapen is naar het evenbeeld van God. Die oprechte overtuiging kun je niet koesteren zonder een nieuw, hevige gevoel van kracht en macht te ervaren.'

Dat is voor ons allemaal een goed medicijn – zowel voor jong als oud. Tenslotte is een man ook slechts een jongen die ouder is geworden. Een vrouw zei eens tegen haar man, toen hij bewonderend naar zijn nieuwe boot stond te kijken: 'Hoe groter de jongen, hoe groter zijn speelgoed.'

Het is nooit de bedoeling geweest dat het leven uitsluitend een overvloed aan luxe en gemak zou bieden, of alleen maar uit succes zou bestaan. Soms verliezen we een spelletje, komen we in een wedstrijd als laatste binnen en zijn er promoties die we nooit krijgen. Door sommige van die ervaringen krijgen we de gelegenheid om onze vastberadenheid te tonen en uit te stijgen boven teleurstelling.

Onlangs las ik over een sportman die tot de worstelploeg van de LaSalle University behoort. Doordat hij jaren geleden een ern-

stig ongeluk kreeg tijdens het jagen, heeft hij maar één been. Maar klaagt hij? Verloekt hij God? Trekt hij zich terug uit de wedstrijden? Integendeel, hij worstelt met de beste tegenstanders. Dit jaar heeft hij tien wedstrijden gewonnen en acht verloren. Een ploeggenoot zei over hem: 'Hij inspireert ons.'

Ik weet ook wat het betekent om teleurstelling en vernedering te ondergaan. Als jongen speelde ik op school softball. Er werden twee aanvoerders gekozen die vervolgens de spelers kozen die ze in hun ploeg wilden hebben. Natuurlijk werden de beste spelers het eerst gekozen. Als vierde of vijfde gekozen te worden was nog niet zo slecht, maar als laatste gekozen te worden en ergens veraf in het veld geplaatst te worden was zonder meer vreselijk. Dat weet ik, want dat overkwam mij.

Ik hoopte zo dat de bal nooit in mijn richting geslagen zou worden, want ik zou die zeker laten vallen, de tegenpartij zou punten halen en mijn ploeggenoten zouden lachen.

Het moment dat dat veranderde, herinner ik me alsof het gisteren was. De wedstrijd begon zoals ik vertelde: ik werd als laatste gekozen. Bedroefd ging ik ver weg in het rechterbuitenveld staan en keek toe hoe de tegenpartij het ene honk na het andere bezette. Twee slagmannen misten toen hun slagen en waren uit. Plotseling raakte de volgende slagman de bal erg hard. De bal kwam in mijn richting. Was hij buiten mijn bereik? Ik rende naar de plek waar hij volgens mij zou neerkomen, zei onder het rennen in stil-

te een gebed en strekte mijn handen komvormig uit. Ik verraste mijzelf: ik ving de bal! Mijn ploeg won de wedstrijd.

Deze ervaring versterkte mijn zelfvertrouwen, inspireerde mij om meer te oefenen en was er de oorzaak van dat ik niet meer als laatste gekozen werd en voortaan echt mee kon doen.

Wij kunnen ons zelfvertrouwen ook vergeten. Wij kunnen ons ook tevreden voelen over onze prestaties. Een formule van vier woorden helpt ons daarbij: *Geef het nooit op*.

Er zal altijd tegenstand zijn. Vaak worden wij dagelijks verleid om af te wijken van de door ons gekozen weg. Joseph L. Townsend schreef de tekst van een lofzang die we regelmatig zingen [Engelstalige lofzangenzamenstelling, nr. 110 *Choose the Right*; vertaling:]

Kies toch goed als u voor een keus gesteld wordt.

Tot het goede leidt de Heil'ge Geest; en zijn licht zal bestendig op u schijnen, als uw hart naar het goede streeft.

Een wijze vader benaderde eens in een gesprek met zijn zoon het onderwerp 'kiezen' zeer rechtstreeks. Hij zei: 'Mijn zoon, als je ooit ergens terecht komt waar je niet zou moeten zijn – maak dan dat je weggom! Dat is een goede raad voor een zoon – en voor een vader overigens ook!'

Maar al te vaak zijn wij geneigd om Lucifer de schuld te geven van al onze verledingen en alle zonden die wij begaan. De woorden van de apostel Paulus zetten die denkwijze in het juiste perspectief. Hij schreef aan de Korintiërs:

'Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt' (1 Kor. 10:13).

Wij hebben als priesterschapsdragers de taak 'op te staan en mee te tellen'. Toen David Kennedy enkele jaren geleden minister van financiën werd, stelde een journalist hem de strik vraag: 'Meneer Kennedy, gelooft u in het gebed?'

Het antwoord luidde: 'Jazeker'.

Daarop werd heel slim de vraag gesteld: 'Meneer Kennedy, bidt u ook?'

Waarop het duidelijke antwoord kwam: 'Ik geloof in het gebed en ik bid ook!'

Vorige maand kreeg een Boeing 747 tijdens een vlucht over de Grote Oceaan een enorme scheur in de zijkant, waarbij negen passagiers naar buiten werden gezogen en het leven van alle inzittenden bedreigd werd. Toen de piloot, gezagvoerder David Cronin, het vliegtuig veilig terug had gebracht naar Honolulu, werd hem gevraagd:

‘Wat hebt u gedaan toen het toestel open-scheurde? Hoe hebt u het weten te redden?’

Gezagvoerder Cronin antwoordde: ‘Ik bad en ging toen aan de slag’.

Broeders, dit is een geïnspireerde methode die wij moeten volgen: eerst bidden en daarna aan de slag gaan.

In de wirwar van de prestatiegerichte samenleving hebben we de neiging alleen maar aan onszelf te denken. Toe te geven aan deze denkwijze heeft een beperking van het inzicht tot gevolg en een vervorming van de levensbeschouwing. Pas wanneer zorg voor onszelf plaats maakt voor zorg voor anderen, maken we zelf meer vooruitgang.

Vanavond hebben we kunnen zien dat onze president, Ezra Taft Benson, de hoogste onderscheiding heeft ontvangen die op scoutinggebied te krijgen is. Deze erkenning is niet het gevolg van een enkele daad of tijdelijk toegewijd dienen, maar is een erkenning voor een leven vol voortdurend en onzelfzuchtig dienen van de jeugd. Van onze Heer werd gezegd dat Hij voortdurend goede daden verrichtte en president Ezra Taft Benson volgt dagelijks dit voorbeeld van de Heer.

Tijdens de februarivergadering van de National Executive Board of Scouting werden jongemannen geëerd die in het afgelopen jaar het leven van anderen hadden gered. Eén van hen was de vijftienjarige Aironisch-priesterschapsdrager Tom T. Nelson uit Lacey (Washington). Thomas had twee jongens uit een wildstromende rivier gered, die hen anders mee naar de dood had kunnen voeren. Ik vind de nederige, maar toch krachtige reactie op de gegeven eer geweldig: ‘Ik sprong in het water en trok ze op het droge’.

Tijdens de campagne die ‘Scouting for Food’ heette werden duizenden scouts helden omdat ze anderen tot zegen waren. Nadat dit van tevoren de nodige publiciteit had gekregen, vroegen zij op een vastgestelde zaterdag alle huishoudens in Amerika ingeblikt voedsel te doneren ten behoeve van hen die honger leden. De scouts hielpen bij het bereiken van dit doel. Honderden tonnen voedsel werden opgehaald, opgeslagen en gedistribueerd. Zij die gaven, werden gezegend. Zij die ontvingen, kregen te eten. De scouts die eraan meegewerkt hadden bereikten het doel, hebben een verandering ondergaan, want zij hebben goede daden verricht.

Over de hele wereld is een geweldig leger zendingen goede daden aan het verrichten. Zendingen onderwijzen de waarheid en verjagen de duisternis. Zij geven vrede en brengen waardevolle zielen tot Christus.

Enkele weken geleden was ik in Guatemala-Stad getuige van een hedendaags wonder – het resultaat van Gods leiding aan zijn

diensknachten en zegening van zijn volk.

Tijdens een regionale conferentie was het plaatselijke voetbalstadion, het Estadio del Ejercito, gevuld met bijna twaalfduizend leden. De zon scheen op de vele aanwezigen en de Geest van de Heer vervulde ieders hart. Het was een dag van dankzegging, het 42ste jubileum van de aankomst van de eerste zendingen in dat land. John Forbes O’Donnal sprak de enorme menigte toe. Hij was in 1946 nog het enige lid in Guatemala. Door persoonlijk president George Albert Smith erom te smeken, maakte broeder O’Donnal de komst van de eerste zendingen mogelijk. De eerste bekeerlinge was zijn vrouw, Carmen Galvez de O’Donnal. Zij werd op 13 november 1948 gedoopt. Net als in al die huwelijksjaren, zat zij op deze conferentiedag aan de zijde van haar echtgenoot.

Terwijl president O’Donnal sprak, dwaalden mijn gedachten af naar de vele zendingen die naar dit land waren gekomen, naar de ontberingen die zij hadden doormaakt, de offers die zij hadden gebracht en de mensen die zij tot zegen waren geweest. Een ervaring van één van hen illustreert hun toewijding. Hoewel ik al wel eens eerder over deze zending heb verteld, voelde ik na mijn bezoek aan Guatemala dat het goed zou zijn dat nog eens te doen.

Tijdens een zending voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Guatemala, overleefde Randall Ellsworth een verwoestende aardbeving. Hij kreeg een balk op zijn rug, zijn benen raakten verlamd en zijn nieren werden ernstig beschadigd. Hij was de enige Amerikaan die gewond raakte in de aardbeving die aan ongeveer achttienduizend mensen het leven kostte.

Na de nodige eerste hulp werd ouderling Ellsworth naar een groot ziekenhuis in de buurt van zijn ouderlijk huis in Rockville (Maryland) gevlogen. Tijdens zijn verblijf daar, zag ik door het wonder televisie hoe een journalist hem interviewde. De journalist vroeg: ‘Kun je lopen?’

Het antwoord was: ‘Nog niet, maar dat komt nog wel.’

‘Denk je dat je in staat zult zijn je zending af te maken?’

Zijn antwoord: ‘Andere mensen denken van niet, maar ik denk van wel.’

‘De president van de kerk bidt voor me, en door de gebeden van mijn familieleden, mijn vrienden en mijn zendingcollega’s, zal ik weer kunnen lopen en teruggaan naar Guatemala. De Heer wilde dat ik daar twee jaar lang het evangelie zou verkondigen en dat zal ik doen.’

Er volgde een lange periode van therapie die gekenmerkt werd door stille helden-

moed. Beetje bij beetje kwam het gevoel terug in de bijna levenloze ledematen. Er volgde meer therapie, meer moed en meer gebed.

Uiteindelijk liep Randall Ellsworth het vliegtuig in dat hem terugbracht naar de zending waartoe hij geroepen was, terug naar de mensen die hij liefhad. Hij liet een grote groep skeptici en twijfelars achter, maar ook honderden mensen die verbaasd stonden over de macht van God, het wonder van het geloof en de beloning voor vastberadenheid.

Enmaal in Guatemala ging Randall verder met zijn taken. Hij liep met behulp van twee wandelstokken. Hij liep langzaam, maar zeker. Op een dag was hij bij zijn zendingspresident en hoorde hem de bijna ongelooftijdse woorden spreken: ‘Er is met jou een wonder gebeurd. Je geloof is beloofd. Als je het benodigde vertrouwen hebt, als je grote moed hebt en een blijvend geloof, leg dan die wandelstokken op mijn bureau – en loop.’

Randall legde langzaam eerst de ene wandelstok op het bureau, en daarna de andere, keerde zich naar de deur en naar zijn toekomst – en liep.

Tegenwoordig is Randall Ellsworth arts. Hij is een trouwe echtgenoot en een liefhebbend vader. Zijn zendingspresident was niemand minder dan John Forbes O’Donnal – de man die ertoe bijdroeg dat het woord van de Heer naar Guatemala gebracht werd, de leider die op zondag 5 maart de menigte toesprak die voor de regionale conferentie bijeengekomen was.

Forbes O’Donnal bezocht mij onlangs in mijn kantoor en vertelde nederig over zijn ervaring met Randall Ellsworth. Toen zei hij tegen mij: ‘We zijn samen getuige geweest van een wonder. Ik heb één van de twee wandelstokken bewaard die op de dag van mijn opdracht aan ouderling Ellsworth op mijn bureau gelegd werden. Ik zou u de tweede willen geven.’ Met een vriendelijke glimlach verliet hij mijn kantoor en ging terug naar Guatemala.

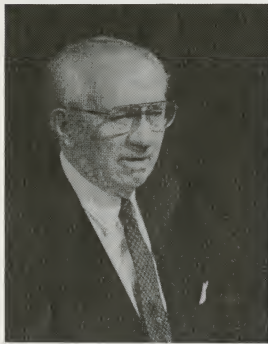
Dit is de wandelstok die ik heb gekregen. Het is een stille getuige van het vermogen van onze Hemelse Vader om onze gebeden te verhoren en ons tot zegen te zijn. Het is een symbool van geloof. Het is een aandeken van moed.

Broeders, priesterschapsdragers, net als Philip Pirrip uit het boek van Charles Dickens, hebben we grootse verwachtingen. Het doel van het eeuwige leven ligt in het verschieft. Mogen wij onversaagd naar het bereiken van dat doel streven, of in de taal van de jonge mensen die hier vanavond vergaderd zijn: ‘Erop af!’ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze roeping grootmaken

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'De Heer heeft mannen nodig, jong en oud, die de banieren van zijn koninkrijk met positieve kracht en vastberadenheid zullen dragen.'

Broeders, het is een fijne bijeenkomst geweest. Ook ik wil onze geliefde president, Ezra Taft Benson, feliciteren met de onderscheiding die hij heeft gekregen. Hij heeft die beslist verdiend en het is niet alleen een eer en een compliment voor hem, maar voor de hele kerk.

Het is een groot eerbetoon aan het beginselvast leven dat hij geleid heeft. Ik feliciteer de scoutingorganisaties met de keuze van een man die zijn leven lang een groot voorbeeld is geweest van al het goede dat men in de scouting leert. Hij wordt nu negentig en als ik over zijn leven nadenk, zie ik dat hij altijd beginselvast is geweest. Hij heeft het geloof behouden. Hij heeft de geboden nageleefd. En hij heeft ons met zijn vermaningen overtuigd dat wij dat ook moeten doen.

Het is lang geleden dat ik een bijeenkomst van een scoutingtroep heb bijgewoond. Ik weet niet precies hoe de agenda voor zo'n bijeenkomst er tegenwoordig uitziet, maar ik herinner me wel heel goed hoe het er toe ging toen ik een jongen was. Ik ging in 1922, bijna 67 jaar geleden, voor het eerst naar de scouting. Er bestond toen geen welpenprogramma. Je moest twaalf zijn om mee te mogen doen. Onze troep kwam op dinsdagsavond bij elkaar. Er was altijd erg veel la-

waai. Zodra onze scoutleider, Charlie Robinson, op zijn fluit blies, stelden wij ons in een rij op. We hieven dan onze rechterarm en spraken samen de scoutbelofte uit: 'Ik zal mijn best doen mijn plicht jegens God en mijn land te vervullen, om andere mensen te helpen en de AP-scoutwet na te leven. Dit belooft ik op mijn woord van eer.'

Hoewel we over dat wekelijkse ritueel niet erg diep nadachten, werden de woorden van die scoutbelofte diep in ons gemoed gegrift. En al die jaren zijn ze me bijgebleven.

Maar het is vanavond geen bijeenkomst van de scouting. Hoewel er fijne dingen over de scouting zijn gezegd, is het een priesterschapsbijeenkomst. In het licht van de doelen van deze vergadering, zou ik willen voorstellen dat alle mannen en jongens die hier vanavond aanwezig zijn, de volgende belofte doen: 'Ik zal mijn best doen het priesterschap van God, dat op mij bevestigd is, groot te maken. Dit belooft ik op mijn woord van eer.'

Dat woord *grootmaken* is bijzonder interessant. Het betekent: vergroten, duidelijk maken, dichterbij brengen of versterken.

Ik heb hier een verrekijker die voor mij een grote waarde heeft. Niet een financiële of praktische waarde, maar een sentimentele. Deze verrekijker vergroot voorwerpen die ik bekijk. Maar hij herinnert mij ook aan een groot man die zijn priesterschap grootmaakte. Deze verrekijker werd mij in 1962 door president Henry D. Moyle gegeven, destijds raadgever in het Eerste Presidium, aan het einde van een serie bijeenkomsten met alle zendingen in Europa. Iedere keer dat ik hem gebruik, denk ik niet alleen aan de gave, maar ook aan de gever.

Natuurlijk weet u allen hoe een verrekijker werkt. Wanneer u hem op de juiste manier voor u ogen houdt, vergroot u alles in uw gezichtsveld en trekt het in feite naar u toe. Maar als u hem omdraait en door de andere kant kijkt, maakt u alles klein en doet het lijken dat alles wat u ziet verder van u verwijderd is.

Dat is ook het geval met onze handelingen als priesterschapsdragers. Wanneer we on-

ze hoge en heilige roeping door ons gedrag waardig zijn, wanneer we door dienstbetoon aan onze medemens God onze liefde tonen, wanneer we onze kracht en talenten gebruiken voor het vergroten van het geloof en het verbreiden van de waarheid, dan maken we ons priesterschap groot. Maar wanneer we een zelfzuchtig leven leiden, toegeven aan zonde en meer aandacht hebben voor wereldse zaken dan die van God, dan maken we het klein.

Jakob, de broer van Nephi, zei het volgende over de roeping die hij en zijn broer Jozef gekregen hadden:

'En wij hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardden de verantwoordelijkheid, en namen de zonden van het volk op ons, als wij hun het woord Gods niet met alle ijver onderwezen' (zie Jakob 1:19).

Iedere functionaris, iedere leerkracht in deze kerk die een functie heeft, heeft de heilige taak die roeping groot te maken. Wij zijn allen verantwoordelijk voor het welzijn, de vooruitgang en de ontwikkeling van anderen. Wij leven niet alleen voor onszelf. Als we onze roeping moeten grootmaken, kunnen we dat ook niet. Naarmate we ijverig dienen, met overtuiging en geloof onderwijzen, en de mensen met wie wij in aanraking komen, verheffen, versterken en helpen tot een rechtschapen overtuiging te komen, maken we ons priesterschap groot. Maar alleen maar voor onszelf leven, met tegenzin dienen en minder dan ons best doen om onze plicht te vervullen, maakt ons priesterschap net zo klein als wanneer we, door door de verkeerde kant van een verrekijker te kijken, het beeld kleiner maken en het doen voorkomen dat het verder weg is.

Jakob zegt verder: 'Nu, mijn geliefde broeders, ik (...) kom (...) om u het woord Gods te verkondigen (...) volgens de verantwoordelijkheid, die ik voor God draag, om met gezond verstand mijn ambt hoog te houden' (Jakob 2:2).

Iedere zending heeft de taak zijn roeping groot te maken bij het onderwijzen van het plan van God. Iedere leerkracht heeft de taak zijn roeping groot te maken bij het onderwijzen van het woord van God. Iedere functionaris heeft de taak zijn roeping groot te maken bij het onderwijzen van de orde van God.

De Heer heeft in deze bedeling tegen Joseph Smith en Oliver Cowdery gezegd: 'Maak uw ambt groot' (zie LV 24:3).

Verder heeft hij gezegd: 'Wijd u aan uw roeping, en gij zult dat ontvangen, waarmee gij uw ambt kunt grootmaken' (zie LV 24:9).

In diezelfde openbaring heeft de Heer enkele interessante en opmerkelijke dingen over Oliver Cowdery gezegd:

'In Mij zal hij heerlijkheid hebben, en niet van zichzelf, hetzij in zwakheid of in sterkte, in banden of vrij;

'En te allen tijde en overall moet hij zijn stem verheffen, en bij dag en nacht Mijn evangelie verkondigen als met de stem van een bazuin. En Ik zal hem kracht geven, zoals onder de mensen niet bekend is' (LV 24:11-12).

Oliver ontving samen met Joseph het Aäronisch priesterschap van Johannes de Doper en kreeg vervolgens van Petrus, Jakobus en Johannes het Melchizedeks priesterschap. Als getuige van het Boek van Mormon maakte hij dat priesterschap groot, dat deed hij ook als raadgever van de profeet, als degene die de Twaalf Apostelen moest selecteren en instrueren, als zending die hielp de kerk uit te breiden tot achter de toenmalige westgrens van de beschaving en als leraar en spreker wiens welsprekendheid grote overtuigingskracht had.

Maar hij draaide zijn verrekijker om en ging door de verkeerde kant van de lens kijken, hij leverde kritiek, hij klaagde, hij maakte zijn roeping en zijn priesterschap kleiner en verwijderde zichzelf van de gezagsdragers in de kerk.

Zijn overtuigingskracht was verdwenen alsook de macht van Gods priesterschap dat hij eens gedragen had en had groot gemaakt. Elf jaar lang was hij een eenzaam man zonder vrienden. Hij leed armoede en was veel ziek.

Maar in de herfst van 1848 ging hij met zijn gezin naar Council Bluffs om zich weer bij de heiligen te voegen die toen naar het westen trokken. Tijdens een conferentie die op 24 oktober 1848 in Kanesville werd gehouden, stond hij op en zei:

'Vrienden en broeders, 'Mijn naam is Cowdery – Oliver Cowdery. In het verleden heb ik (...) zitting gehad in de raden van de kerk. Ik werd niet genoemd (...) om het werk van God te volbrengen omdat ik beter was dan andere mannen. Hij riep mij tot een hoge en heilige taak. Met mijn eigen pen schreef ik (op enkele bladzijden na) het hele Boek van Mormon, zoals het van de lippen van de profeet Joseph Smith kwam en hij het vertaalde door de tamm en gawe van God en door de Urim en Thummim – of, zoals ze in (dat boek genoemd worden, de heilige "uitleggers"'.
'Ik hield met eigen handen de gouden platen vast waarvan het boek een vertaling was, en ik zag ze met mijn ogen. (...) Dat boek is waar. Sidney Rigdon heeft het niet geschreven; meneer Spaulding heeft het niet geschreven; ik heb het zelf opgeschreven zoals het van de lippen van de profeet kwam. (...)

'Ik was aanwezig toen een heilige engel uit

Het algemeen presidium van het jeugdwerk (van links naar rechts): zuster Betty Jo N. Jeppsen, eerste raadgeefster; presidente Michaelene P. Grassi; en zuster Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

de hemel Joseph bezocht en ons (...) het Aäronisch priesterschap verleende en tegen ons zei dat het voortaan op aarde zou blijven. Ik was er ook toen door heilige engelen uit de hemel het hogere of Melchizedeks priesterschap werd verleend. (...)

'Broeders, ik ben een aantal jaren bij u weg geweest. Ik wil nu graag terugkomen. Ik wil graag in nederigheid terugkomen en weer in uw midden zijn. Ik streef niet naar enig ambt. Ik wil alleen maar bij u horen. Ik ben nu niet meer in de kerk, maar ik wil weer lid worden. Ik wil graag door die deur binnenkomen: ik ken de deur en ik ben hier niet gekomen om een voorkeursbehandeling te vragen. Ik kom in alle nederigheid en geef mijzelf over aan het besluit van de broeders, die, zoals ik weet, de juiste beslissingen nemen' (Stanley R. Gunn, *Oliver Cowdery*, Salt Lake City: Bookcraft, 1962, blz. 203-204).

Hij werd aanvaard. Hij werd herdoopt. Hij had zo graag samen met de heiligen in de valleien tussen de bergen willen vergaderen, maar hij stierf op 3 maart 1850 zonder die droom verwezenlijkt te hebben.

Zijn geschiedenis is één van de roerendste en verdrietigste verhalen in de geschiedenis van dit geweldige werk. Zolang hij zijn roeping grootmaakte, werd hij zelf grootgemaakt. Toen hij zijn roeping kleinmaakte, werd hij onbetekenend en arm. Hij kwam terug, maar bereikte zijn oorspronkelijke niveau nooit meer. Hij herkreeg nooit meer de onvergelijkelijke belofte van de Heer dat hij, afhankelijk van zijn getrouwheid, heilijk-

heid en 'kracht' zou ontvangen 'zoals onder de mensen niet bekend is' (zie LV 24:12).

Iedere man en jongen die zijn roeping als priesterschapsdrager grootmaakt, krijgt een geweldige belofte. Over u zei de Heer dat 'allen (...) worden (...) door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

'Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods' (zie LV 84:33-34).

Bovendien zal alles wat de Vader heeft aan hen worden gegeven.

Er bestaat geen grotere belofte dan deze. Ik heb zulke mannen gezien en gekend. Toen ik onlangs in de St. George-tempel was, heb ik zulke mannen ontmoet. Ik ken deze broeders al jaren. Hun haar is nu wit en ze lopen niet meer zo energiek als vroeger. De mannen over wie ik het nu heb, hebben nooit veel geld gehad. Maar ze hebben wel veel wijsheid en geloof gekregen. Het zijn mannen die vanaf hun jeugd het priesterschap van God gedragen hebben, ennaar hebben geleefd en hun roeping hebben grootgemaakt. Ze hebben grote offers gebracht om zending of zendingspresident te kunnen worden. Waar ze ook heen zijn gegaan, waar hun wereldse of kerkelijke functies hen ook hebben gevoerd, daar hebben ze met de vlam van hun geloof een kaars aangestoken en zo licht in de duisternis gebracht.

Seizoen na seizoen, in zonschijn en storm, in de nederlaag en de overwinning,

hebben ze door de goede kant van de lens gekeken, hebben ze hun roeping grootgemaakt en de heilige en eeuwige aangelegenheden van God als het ware dichterbij gebracht.

Hoe doen wij dat? Hoe vergroten wij de macht van het priesterschap dat wij gekregen hebben? We doen dat wanneer we van een goede leerstellingen onderwijzen. De Heer heeft gezegd: 'En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen' (LV 88:77).

Wij maken die roeping, die zending, kleiner wanneer we onze tijd doorbrengen met speculeren over of propageren wat niet in de Schriften staat of waar de profeet van de Heer niet achterstaat. Nee, het is onze taak om, zoals in een openbaring uiteengezet wordt 'de wet toe te binden en het getuigenis te verzegelen, en om de heiligen voor te bereiden op het uur des oordeels, dat komen zal;

'Opdat hun ziel aan de toorn van God moge ontkomen, aan de gruwel der verwoesting, die de goddelozen wacht, zowel in deze wereld, als in de komende wereld' (zie LV 88:84-85).

Wij maken ons priesterschap en onze roeping groot door met ijver en enthousiasme te werken aan de taken waartoe we door het juiste gezag geroepen zijn. Ik beklemtoon de woorden 'ijver en enthousiasme'. Dit werk heeft het huidige niveau niet bereikt doordat diegenen die eraan werkten onverschillig waren. De Heer heeft mannen nodig, jong en oud, die de banieren van zijn koninkrijk met positieve kracht en vastberadenheid zullen dragen.

'Wie staat bij 's Heren vaan? Daar komt het thans op aan! Wij vragen 't onbevreesd: Wie staat bij 's Heren vaan?' (HL 154).

Wij maken onze roeping en het potentieel van ons priesterschap groot wanneer wij hen die in nood zijn de helpende hand toesteken en hen die wankelen kracht geven. De Heer heeft gezegd tegen u en mij, die met het gezag van het heilige priesterschap bekleed zijn: 'Wees daarom getrouw, wees standvastig in het ambt, waartoe ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën' (LV 81:5).

Er is zoveel leed in deze wereld. Er zijn zovelen die in eenzaamheid en angst een wanhopige kreet om een luisterend oor en een begrijpend hart laten horen. Er zijn mensen die als de enige ouder in een gezin met moeilijke kinderen grootbrengen. Er zijn huizen die geschilderd moeten worden, tuinen die opgeruimd moeten worden, wiens eigenaars de kracht noch de middelen hebben om het te doen. Er zijn sterke jongemannen onder ons. Onder het gehoor vanavond bevinden zich duizenden jonge Aäronisch-priesterschapsdragers die anderen tot zegen kunnen zijn en zelf zegeningen kunnen krijgen door dergelijk dienstbetoon.

Wij maken onze roeping groot wanneer we een eerlijk en onkreukbaar leven leiden. We maken haar klein wanneer we ons verlagen tot slinkse handelingen en zelfzucht; of wanneer we al onze tijd besteden aan het verzamelen van wat we van dit leven niet

naar het volgende mee kunnen nemen, zonder daarbij aan de noden en het welzijn van anderen te denken.

Wij eren ons priesterschap en maken de uitwerking ervan groot, wanneer we deugdzam en trouw zijn. Onzedelijk gedrag en ontrouw gaan beslist niet samen met het priesterschap van God. De jongeman die de kracht heeft om nee te zeggen tegen drugs, de jongeman die de kracht heeft om nee te zeggen tegen bier en andere alcoholhoudende dranken, de jongeman die de kracht heeft om nee te zeggen tegen onzedelijk gedrag, maakt zijn roeping als diaken, leraar of priester groot. De oudere man die dat ook kan, de echtgenoot die absoluut trouw is aan zijn huwelijkspartner; de vader die nooit een kind mishandelt, zowel seksueel als anderszins – die maakt het priesterschap waartoe hij door macht van omhoog is geëndend, groot. Zij die dit alles niet doen, maken die macht klein. Zij mogen dan geëndend zijn, maar, zoals de Heer heeft gezegd:

'Wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze zich heeft teruggetrokken – vaarwel dan het priesterschap of gezag van die man.

'Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden' (LV 121:37-38).

Dat is een krachtige uitspraak – maar het is net zo waarachtig als het zonlicht in de ochtend. Ik heb zulke mannen gezien. Ik heb ze zien vallen, verschrompelen en met hun hart vol haat in een moeras van ellende en kwaad zien wegzinken.

De Heer heeft tot ieder van ons gezegd: 'Maak uw ambt groot'. Dat is niet altijd gemakkelijk. Maar het loont altijd de moeite. Het is hem tot zegen die dit goddelijk gezag draagt. Aan de andere kant maakt het kijken door de verkeerde kant van de lens onze macht klein en vermindert het onze bijdrage. Door met het tegengestelde perspectief te werken – het ware, natuurlijke en goddelijke perspectief – kunnen we vergroten en verheffen, in kracht en vreugde groeien en nu en voor eeuwig anderen tot zegen zijn.

Broeders, ik getuig van dit alles. Ik getuig tot u van de goddelijke macht die u en ik bezitten. Die macht komt van God, onze Eeuwige Vader en wordt in de naam van zijn Geliefde Zoon uitgeoefend. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Presiderende bisschop Robert D. Hales (midden) met bisschop Henry B. Eyring, eerste raadgever (links), en bisschop Glenn L. Pace, tweede raadgever (rechts).

*De Salt Lake-tempel, gezien vanaf het terrein van het kantoorgebouw van de kerk.
Op de voorgrond is de door particulieren geschonken fontein te zien.*

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1989

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadsgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadsgever

Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larsen

Marston D. Hanks

Wm. Grant Burdette

Robert L. Bacon

Hugh W. Pincock

James M. Parramore

J. Richard Oelke

Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angus Abner

F. Etno Bosche

Royden G. Dierckx

Jakob H. Gossling

Yoshinori Kurochi

Hartman Reckor, Jr.

Carlos E. Aspy

John K. Carmack

Charles Deider

John H. Grobrog

Adney Y. Komatsu

Rex C. Reese

William R. Blatford

Joe J. Christensen

Loren C. Dunn

W. Eugene Hansen

George H. Loe

Hans B. Ringger

Ted E. Brewerton

Gene R. Cook

Paul H. Dunn

Jeffrey R. Holland

H. Burke Peterson

Robert L. Simpson

Victor L. Brown

Derek A. Cuthbert

Vaughn J. Featherstone

F. Burton Howard

Rex D. Prengar

Robert E. Weiss

Theodore M. Burton

Jacobus J. Jager

J. Thomas Nyas

Martin K. Jansen

Ronald E. Poelmann

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Carlos H. Anshub

George J. Cannon

Robert B. Harbanson

John R. Lasker

Spencer R. Daborn

John Somersberg

H. Veran Anderson

Albert Chruska, Jr.

Devere Harris

Robert P. Lindsey

L. Alden Porter

Philip T. Sonntag

Ben B. Banks

Spencer J. Condie

George R. Hill III

Merin H. Lyburt

Glen L. Rudd

Lynn A. Swensen

Ronald J. Brough

Lloyd D. George

Malcolm S. Juppson

Douglas J. Jharin

Giner H. Russell

Russell C. Taylor

Walter P. Call

Francis M. Gaboose

F. Arthur Kisy

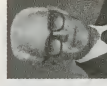
Gerald E. Melch

Robert E. Spady

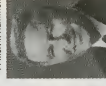
Harrold A. Tenorio

Heido R. Canargo

F. Melvin Hammond

L. Lionel Hendrick

Alexander B. Morrison

Douglas H. Smith

Keith W. Wilcox

Presiderende Bisschop

Henry G. Striffling
Bisschop
raadgever

Robert W. Hayes
Presiderende
Bisschop

Glenn L. Reese
Tweede
raadgever

Emeritus algemene autoriteiten

Joseph Anderson

Bernard P. Brocabinik

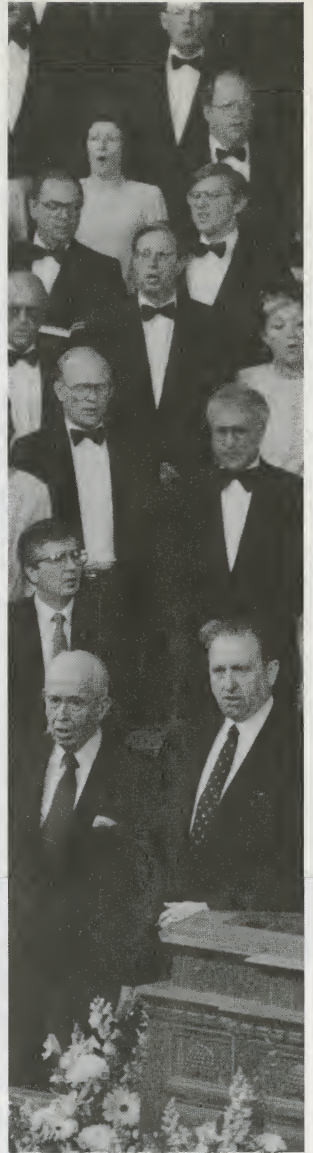
Sterling W. Sill

Edward G. Smith

John H. Vanenberg

President Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf en quorumlid ouderling Boyd K. Packer.

God zij dank

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*'Ik erken de hand van God in de wonderbaarlijke ontwikkelingen met betrekking tot de kerk in de Duitse Democratische Republiek. (. . .)
De lange periode van voorbereiding is voorbij. De toekomst van de kerk ziet er goed uit.'*

In de eerste afdeling van de Leer en Verbonden lezen we deze belofte van de Heer:

'Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, (. . .)
Luistert, gij volk van verre; (. . .)

'Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen. (. . .)

'En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

'En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden' (LV 1:1-2, 4-5).

Precies vijftig jaar geleden, in 1939, deden de regeringsleiders van Europa somber hun papieren in hun aktenas, verlieten de conferentietafel en gingen naar hun land terug. De vrede was verloren gegaan. Grote legers

trokken de grenzen over. Oorlogsvliegtuigen dreunden in de lucht; enorme tanks rukten op. De Tweede Wereldoorlog was uitgebroken.

De honderden zendelingen in Europa werden teruggeroepen en elders tewerkgesteld. De leden van de kerk in die gebieden, die het nu zonder het leiderschap van de zendelingen moesten stellen, gingen dapper door. Bloedvergieten, ellende en dood kregen Europa in hun greep.

Na zes vreselijke jaren hield het vechten op en werd aan de gigantische taak van een wederopbouw begonnen. Naar sommige landen werden er weer zendelingen gestuurd, het evangelie werd onderwezen en de kerk begon te groeien.

In andere landen werden nieuwe politieke grenzen getrokken die door militairen bewaakt werden, en mochten de zendelingen niet binnenkomen. Onze leden daar begonnen aan een periode van geduldig wachten, vurig bidden en deugdzaam leven.

Toen ik in oktober 1988 naar Berlijn vloog, dacht ik aan deze landen, en ik voelde me betrokken bij de mensen daar, vooral onze eigen leden die zo standvastig hun last hadden gedragen en in stilte hadden geleden. Peinzend liet ik mijn contacten met de DDR de revue passeren. Al twintig jaar had dat land een belangrijke plaats in mijn bediening ingenomen. Herinneringen vulden mijn gedachten. Dankbaarheid vulde mijn hart. Ik dacht na over de geschiedenis van het land waar ik naartoe ging.

Vóór de Tweede Wereldoorlog was de Duitse Democratische Republiek, ook vaak Oost-Duitsland genoemd, het produktiefste Duitstalige zendingsgebied. In de stad Chemnitz, nu Karl-Marx-Stadt, waren er zes grote gemeenten, de hoogste concentratie leden buiten Noord-Amerika. Toen kwam de Tweede Wereldoorlog met zijn verschrikkingen. Toen de bommenregen op-

hield en het artillerie zweeg, leverde het land een troosteloze aanblik op. Als mollen uit de grond kwamen de mensen weer te voorschijn, besmeurd, hongerig, bang, verloren. In gedachten kon ik hun kreten horen: 'Moeder, waar bent u?' of 'Vader, bent u er nog?' Het enige antwoord was een maanlandschap van bomkraters, verwoeste gebouwen en hoge puinhopen. Het land was één grote ruïne.

In die periode stuurde de profeet van de Heer een jongeman, Ezra Taft Benson, op een hulpmissie naar deze getroffen mensen. Ouderling Benson liet zijn vrouw, van wie hij zielsveel hield, achter, en ook zijn kinderen, die toen nog erg jong waren, en begon aan zijn zending, zonder te weten hoelang die zou duren. Hij doorkruiste het Duitstalige Europa van oost naar west. Hij voedde de mensen, hij kleepte hen, hij zegende hen. Ook gaf hij hen hoop. Zijn dienstbetoon daar legde de basis voor de toekomstige groei.

Een andere weldoener van onze Duitstalige leden is Walter Stover. Royaal gaf hij zijn tijd en middelen om de mensen te helpen.

Toen ik in 1968 de Duitse Democratische Republiek voor het eerst bezocht, was de situatie nogal gespannen. Er was geen wederzijds vertrouwen en begrip. Er waren geen diplomatieke betrekkingen tussen de VS en de DDR. Op een bewolkte, regenachtige dag reed ik naar Görlitz, helemaal bij de Poolse en Tsjechische grens. Daar woonde ik voor het eerst een vergadering van de plaatselijke heiligen bij in een klein, oud gebouw. Toen de leden de lofzangen van Zion zongen, vulden zij het gebouw met hun geloof en toewijding.

Ik was verdrietig bij de gedachte dat de leden hier geen patriarch hadden, geen wijken of ringen – slechts een paar gemeenten. Ze konden de zegeningen van de tempel niet ontvangen, de begiftiging niet en ook de verzegeling niet. In lange tijd was er geen algemene autoriteit op bezoek geweest. De leden mochten hun land niet uit. Toch verwouwen ze met heel hun hart op de Heer.

Ik stond achter het spreekgestoelte, en met tranen in de ogen en een stem die trilde van de emotie, deed ik deze mensen een belofte:

'Als u de geboden van God trouw blijft onderhouden, zal elke zegen die de leden van de kerk in andere landen ontvangen hebben, ook uw deel worden.' Toen besefte ik wat ik gezegd had. Die avond ging ik op mijn knieën en bad ernstig tot mijn Hemelse Vader: 'Vader, ik ben uw vertegenwoordiger; dit is uw kerk. Ik heb woorden gesproken die niet van mij kwamen maar van U en uw Zoon. Wilt U deze belofte aan dit nobile volk in vervulling doen gaan.' En zo eindigde

mijn eerste bezoek aan de Duitse Democratische Republiek.

Er mijn gebed werd verhoord. Er werd een patriarch geroepen, broeder Percy K. Fetzer, die ook aangesteld werd als regionale vertegenwoordiger voor dat gebied. Toen werd Walter Krause, van Duitse afkomst, als patriarch geordend. Tot op heden heeft hij 987 patriarchale zegens gegeven, stuk voor stuk uitgetypt door zijn vrouw.

Ik heb het land vaak bezocht. Ik kan me nog leidersvergaderingen herinneren waarin de priesterschapsleiders naar voren ronden om een informatiepakket te krijgen over het leiden van een quorum of een gemeente.

Ik herinner me een conferentie in Annaberg. Een lief oud vrouwtje kwam naar me toe en vroeg: 'Bent u een apostel?'

Toen ik 'ja' antwoordde, pakte ze uit haar portemonnee een foto van de Raad der Twalf. Ze vroeg: 'Welke bent u?'

Ik keek naar de foto. Het jongste quorumlid op die foto was John A. Widtsoel! Ze had al een hele tijd geen apostel gezien.

Al gauw werd er een zendingsgebied georganiseerd, de eerste hogepriester geroepen, en werden er districtsraden samengesteld. In Freiberg werd er een ring van Zion gevormd, en toen nog een in Leipzig. Ieder lid van de kerk in de Duitse Democratische Republiek behoorde toen tot een ring van de kerk. Een gemeentepresident met wie ik sprak, was al 21 jaar in deze functie werkzaam geweest. Hij was nog maar 42. Hij was de helft van zijn leven gemeentepresident geweest, en hij was bereid in welke functie dan ook zijn krachten te blijven geven. De leden aanvaardden de verschillende roepingen gretig.

Voordat al deze gebeurtenissen plaatsvonden, was het land toegewijd.

Op 27 april 1975, een zondagmorgen, stond ik, tussen Dresden en Meissen, op een rots aan de rivier de Elbe, en sprak daar een zegen uit over het land en zijn volk. In dat gebed sprak ik over het geloof van de leden en hun vurige verlangen naar de zegeningen van de tempel. Vrede en hemelse hulp werden afgesmeekt. Ik sprak de woorden: 'Lieve Vader, laat dit de morgen van een nieuwe dag zijn voor de leden van uw kerk in dit land.'

Plotseling hoorden wij, ver beneden ons in het dal, het geluid van kerkklokken en het gekraai van een haan, die beide de komst van een nieuwe dag aankondigden. Hoewel mijn ogen dicht waren, voelde ik de warmte van de zon op mijn gezicht, armen en handen. Hoe kon dat nou? Het had de hele morgen al geregend.

Na het gebed keek ik omhoog. Ik zag een zonnestraal door het zware wolkendeek heenbreken, een zonnestraal die ons kleine

groepje in het licht baadde. Toen wist ik dat er hemelse hulp op komst was.

Er werd vooruitgang geoekt. De zegen die onze goede leden daar het hardste nodig hadden, was die van hun begiftiging en verzegeling.

We probeerden alles. Mensen één keer naar de tempel in Zwitserland laten komen? Afgewezen door de regering. Misschien konden de vader en moeder naar Zwitserland komen, en hun kinderen tijdelijk achterlaten? Geen goed idee. Hoe verzegel je kinderen aan ouders als ze niet samen aan een altaar kunnen knielen? Het was een tragische situatie. Toen, door het vasten en bidden van vele leden, en op heel natuurlijke wijze, kwam het volgende voorstel van de regering: 'In plaats van uw mensen in Zwitserland naar de tempel te laten gaan, kunt u toch een tempel bouwen in de Duitse Democratische Republiek?' Dat voorstel werd aanvaard, er werd een mooi stuk grond uitgezocht in Freiberg, en de eerste spade kon gestoken worden voor een prachtige tempel van God.

De inwijding was een historische gebeurtenis. President Gordon B. Hinckley sprak het inwijdingsgebed uit. De hemel was heel dichtbij die dag.

De kleine tempel in Freiberg is een van de drukste in de hele kerk. Het is de enige tempel waar je een afspraak moet maken om aan een begiftigingsdienst te kunnen deelnemen. Een van de ringpresidenten daar zei een keer tegen me: 'Het huisonderwijs gaat iets omlaag; iedereen zit steeds in de tempel!' Toen ik dat hoorde, dacht ik: 'Niet slecht, helemaal niet slecht!'

En wonder der wonderen had plaatsgevonden. Maar er was er nog een nodig. Hoe kon de kerk groeien zonder zendingen? Hoe konden we meer leden krijgen in een land met een vergrijzende bevolking? Er stonden prachtige nieuwe gebouwen in het land: ringcentra in Leipzig en Dresden, en gewone kerkgebouwen in Freiberg en Zwickau. Er komen er nog meer, bijvoorbeeld in Plauen. Een trouwe broeder uit Plauen heeft me onlangs een brief geschreven: 'Mijn ouders en grootouders hebben in deze gemeente gewerkt, maar we hebben nog nooit een eigen kerkgebouw gehad. Een langgekoesterde wens gaat in vervulling.' Toen ik dit las, bedacht ik me: 'Maar wat hebben we aan gebouwen als er niet genoeg leden zijn om ze te vullen?'

Dat dilemma stond mij voor ogen toen ik die middag in oktober in Berlijn landde. We hadden een belangrijke afspraak met regeringsleiders van de DDR. Ons doel was toestemming te krijgen om in dat land zendingswerk te doen. Ouderling Russell M. Nelson, ouderling Hans B. Ringger, en onze

plaatselijke leiders in de DDR, geleid door president Henry Burkhardt, president Frank Apel en president Manfred Schutze waren al eerder ontvangen door de staatssecretaris voor godsdienstige aangelegenheden, Kurt Löffler, die een heerlijke lunch verzorgd had. Hij had gezegd: 'Wij hebben u en uw mensen twintig jaar lang geobserveerd. We weten dat u bent wat u zegt te zijn: eerlijke mannen en vrouwen.'

Overheidsfunctionarissen en hun vrouw woonden de inwijding bij van een ringcentrum in Dresden en een kerkgebouw in Zwickau. Toen de heiligen zongen 'God zij met u tot w'u wederzien' - 'Auf Wiedersehen, Auf Wiedersehen' - dachten we aan Hem, de Vredevoet, die gestorven was aan het kruis op Golgota. Voor mijn geestesgoeg zag ik onze Heer en Heiland het pijnlijke pad door het tranendal, ja, de weg der gerechtigheid bewandelde. Ik dacht aan zijn indringende uitspraak: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet geliefde der wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart wordt niet ontroerd of versaaagd' (Joh. 14:27).

En toen gingen we terug naar Berlijn voor een cruciale vergadering met de voorzitter van de staatsraad, Erich Honecker.

Op de ochtend van de bespreking scheen de zon helder. Het had de hele nacht geregend, maar nu was het prachtig weer. We werden naar de regeringsgebouwen gereden.

Bij de ingang werden we opgewacht door voorzitter Honecker. Wij presenteerden hem het beeldje 'De eerste stap', een moeder die haar kind helpt om voor het eerst naar de vader te lopen. Hij aanvaardde het geschenk in dank en ging ons toen voor naar zijn vergaderkamer. Daar namen wij aan een grote roder tafel plaats. Naast de heer Honecker en ons waren er ook leden van het Oostduitse kabinet aanwezig.

De heer Honecker begon: 'We weten dat de leden van uw kerk in werk geloven, dat hebben ze bewezen. Ook is duidelijk gebleken dat u in het gezin gelooft. We weten dat u goede burgers bent, in welk land ook. Zegt u maar wat u wilt.'

Ik zei: 'Meneer Honecker, bij de open dag en inwijding van de tempel in Freiberg hebben 89890 Oostduitse burgers in de rij gestaan, soms vier uur lang, soms in de regen, om een huis van God te zien. Bij de inwijding van een ringcentrum in Leipzig bezochten 12000 mensen de open dag. In Dresden waren er 29000 bezoekers; in Zwickau 5300. En elke week bezoeken 1500 à 1800 mensen de tempel in Freiberg. Ze willen weten wat wij geloven. We zouden ze graag vertellen dat wij geloven in het respecteren en gehoorzamen van de wet. We willen ze graag vertellen hoe belangrijk we het vinden

om de gezinnen sterk te maken. Dat zijn maar twee dingen die we ze graag zouden willen vertellen. Maar we kunnen hun vragen niet beantwoorden en we kunnen hun niet vertellen wat wij belangrijk vinden, want we hebben hier geen zendingen zoals in andere landen. De jongemannen en jonge vrouwen die wij graag op zending willen sturen naar uw land, zullen van uw land en uw volk houden. Sterker nog, ze zullen

een veredelende invloed op uw volk uitoefenen. Ook zouden we graag zien dat jongemannen en jonge vrouwen uit uw land die lid zijn van de kerk, een zending mogen vervullen in andere landen, zoals Amerika, Canada, en vele andere. Als ze terug zijn, zullen ze beter in staat zijn verantwoordelijke posities in uw land te bekleden.'

Toen nam de heer Honecker het woord en vertelde ongeveer dertig minuten over de

voortgang die gemaakt was in zijn land. Uiteindelijk zei hij: 'We kennen u. We vertrouwen u. We hebben ervaring met u. Uw verzoek om zendingswerk is akkoord.'

Mijn geest zweefde letterlijk de kamer uit. De vergadering was afgelopen. Terwijl we de prachtige vertrekken uitliepen, zei onderling Russell Nelson tegen me: 'Kijk eens hoe de zon naar binnen schijnt. Het lijkt wel of onze Hemelse Vader zegt: Het is goed.'

De duisternis was opgeklaard. Een nieuwe dag gloorde. Het evangelie van Jezus Christus zal aan de miljoenen in dat land verkondigd worden. Hun vragen over de kerk zullen beantwoord worden, en het koninkrijk van God zal zich verbreiden.

Als ik aan die gebeurtenissen terugdenk, moet ik ook denken aan deze woorden van de Meester: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen (. . .) en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken' (LV 59:21). Ik erken de hand van God in de wonderbaarlijke ontwikkelingen met betrekking tot de kerk in de Duitse Democratische Republiek.

Het geloof en de toewijding van onze leden in dat land zijn door God opgemerkt. Het geweldige werk van algemene autoriteiten, regionale vertegenwoordigers en zendingspresidenten is van onschatbare waarde geweest. De bereidwillige medewerking van de regeringsleiders wordt zeer op prijs gesteld. De eerste tien zendingen uit de Duitse Democratische Republiek zijn nu geroepen voor een zending in het buitenland; en drie dagen geleden, op donderdag 30 maart, arriveerden de eerste vollijdzendingen in de Duitse Democratische Republiek, de eersten in precies vijftig jaar. Zij werden opgewacht door hun zendingspresident. De lange periode van voorbereiding is voorbij. De toekomst van de kerk ziet er goed uit. God zij dank.

Uit de hemel horen wij opnieuw de Heer spreken:

'Hoor, o gij hemelen, en geef gehoor, o aarde, en verheugt u, gij bewoners er van, want de Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.

'Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen, en de uitgestrektheid Zijner werken kan niemand doorgronden.

'Zijn doeleinden falen niet, noch zijn er, die Zijn hand kunnen weerhouden. (. . .)

'Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

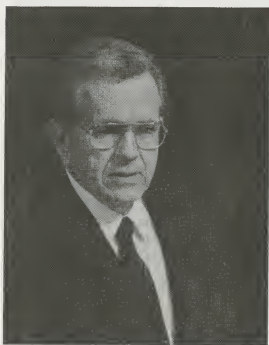
'Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid' (LV 76:1-3, 5-6).

Moge dit onze universele zegen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aan de jonge vrouwen en jongemannen

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Je zult in je leven gebeurtenissen meemaken die je moet op de proef stellen en je geloof vergroten. Wanneer je het licht der waarheid tegemoet gaat, zullen de schaduwen van moedeloosheid, zonde en kwaad achter je vallen. Je moet het nooit opgeven!'

President Monson heeft ons eraan herinnerd dat dit een wereldomspannende kerk is. Ik ontving eens een krantenknipsel uit India waarin verslag gedaan werd van iets dat ik vanaf dit spreekgestoelte tegen de jonge mensen had gezegd. Onder hen die nu luisteren, of onder hen die later lezen wat wij zeggen, bevinden zich jonge mensen in vele landen die zich ook door die zalige tienerjaren vol zorgen heenworstelen. Ik heb in de hele wereld tieners ontmoet, in zo'n zeventig landen tot nu toe. Ik heb bij hen thuis gelogeed – zowel in hutjes in het oerwoud die op palen staan als in luxe appartementen in de stad.

Ik ben ongeveer vijftig jaar verder in het leven dan jullie, maar mijn geheugen is aardig goed en ik ben niet helemaal vergeten hoe het was om net als jullie jong te zijn. En mijn kinderen en kleinkinderen herinneren mij eraan hoe het is om tiener te zijn.

Enkele jaren geleden stopten we onderweg bij een klein restaurant. De jonge serverster was beleefd maar erg somber. Toen

ze me de rekening bracht, vroeg ik: 'Kunt u ons vertellen welke weg we moeten nemen om de stad te verlaten?'. Plotseling barstte ze in tranen uit en zei: 'Meneer, ik weet niet eens hoe ik eigenlijk in deze stad gekomen ben'.

Ik heb meer dan eens gewenst dat we samen naar een tafeltje in een hoekje hadden kunnen gaan. Misschien hadden we haar kunnen helpen.

Tienerwensen

Tieners, zelfs jongemannen, willen soms wel eens in tranen uitbarsten en zeggen: 'Meneer, ik weet niet eens hoe ik hier eigenlijk gekomen ben'. Je vraagt je af *wie* je bent en *waarom*, en hoe je gekomen bent *waar* je je bevindt.

Ik weet dat je soms denkt dat het leven onrechtvaardig is; dat je je afvraagt waarom je niet hebt wat anderen hebben. Je vraagt je zelfs af waarom je niet iemand anders kunt zijn en je lichaam om kunt ruilen voor dat van iemand die knapper van uiterlijk is, die slimmer, sterker of slanker is; je vraagt je af

waarom je niet van persoonlijkheid kunt ruilen met iemand die niet zo verlegen is, niet zoveel blunders begaat of niet zo bang is als jij.

Soms vraag je je af waarom je niet je ouders voor betere kunt inruilen. Verontschuldig je daar maar niet voor, want soms zouden zij jullie wel willen inruilen voor iemand met wie makkelijker te leven is.

Maar ouders en grootouders hebben er wel begrip voor. Tenslotte zijn wij ook slechts tieners die een paar frustraties hebben gladgestreken zodat ze niet meer zo opvallen als toen wij net zo oud waren als jullie. En eens, al gauw, zullen *jullie* ons zijn.

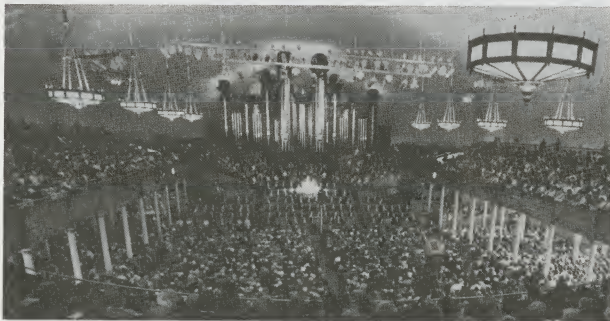
Een andere wereld

Ik zou jullie graag willen beloven dat de wereld voor jullie veiliger en makkelijker zal zijn dan voor ons. Maar die belofte kan ik onmogelijk doen omdat het tegendeel waar is.

Jullie hebben met verleidingen te maken die er nog niet waren toen wij tieners waren. AIDS en drugs waren toen nog niet uitgevonden. Opium kenden we alleen uit boeken die we lazen, maar steroïden, pillen, crack en al die andere zaken waren niet meer dan toekomstfantasieën.

Zedigheid werd toen nog niet bespot. Deugdzaamheid en hoffelijkheid werden destijds net zo gevoeld door films en boeken als de tegengestelden tegenwoordig. Er werd niet over perversiteiten gesproken en zo'n levenswijze werd zeker niet zo sterk als nu goedgekeurd. Wat toen als pornografisch werd beschouwd en gemeden werd, is nu op de t.v. te zien tijdens de uren met de grootste kijkdichtheid.

De moeilijkheden die jullie moeten overwinnen, zijn veel groter dan die van ons waren. Weigen van ons zouden met jullie willen ruilen. Om heel eerlijk te zijn: we zijn blij dat we niet meer in jullie plaats zijn. Weiningen van ons zouden dat aankunnen.

De ouderlingen Angel Abrea en Hartman Rector jr. van het Eerste Quorum der Zeventig.

Maar hoe heerlijk is het niet om jong te zijn! Jullie hebben kennis van zoveel meer zaken dan wij moesten hebben. Ik ben ervan overtuigd dat jullie generatie beter en sterker is dan de onze – in veel opzichten beter! Ik heb er vertrouwen in dat jullie, jongemannen en jonge vrouwen, de wereld op eigen terrein kunnen verslaan!

De zwarte ridder

Van Lord Alfred Tennyson kennen we het verhaal over de zoektocht van prins Gareth, een ridder van koning Arthurs Ronde Tafel.

De schone jonkvrouw Lady Lyonors was ontvoerd door de verschrikkelijke zwarte ridder, die haar in zijn kasteel gevangen hield. Veel jonge ridders hadden al geprobeerd haar te redden, maar waren daar niet in geslaagd. Ze keerden verslagen en gebroken terug, vertelden verhalen over de enorme kracht van de zwarte ridder en smeekten Gareth er niet heen te gaan.

Maar Gareth ging wel naar het kasteel met de ophaalbrug, de toren en het raam waar 'Lady Lyonors haar handen wrong en weende'. Toen verscheen 'het monster in het schemerlicht, hooggezet op een paard dat

zo zwart was als de nacht, met wapens zo zwart als de nacht, met een wit borstbeen, de ribben van de dood en een lachende schedel gegraveerd in zijn helm, en kwam naderbij'. Hij zag er angstaanjagender en verschrikkelijker uit dan Gareth was verteld (zie 'Gareth and Lynette', *Idylls of the King*, uit *The Complete Poetical Works of Alfred Lord Tennyson*, Cambridge (Mass.): Riverside Press, 1898, blz. 332).

De zwarte ridder bracht zijn lans in positie en stormde naar voren. Gareth, die al meer dan eens in toernooien verslagen was, voelde zijn verschrikkelijke lot aankomen. Alle logica en emotie riepen uit: 'Vlucht voor je leven!'. Maar hij kon zich niet omdraaien en weggaan, dat zou zijn eer te na zijn. Gareth bracht zijn lans in positie en ging in de tegenaanval.

Tot zijn verrassing stootte hij de zwarte ridder uit het zadel en trok hij hem de helm af. Daar lag in dat zwarte harnas met de beenderen erop gegraveerd een kleine jongen die begon te huilen en te smeken om genade.

Jonge vrouwen en jongemannen, als jullie enkele eenvoudige dingen leren, kan het jullie net zo vergaan als Gareth op die ophaalbrug voor het kasteel van de zwarte ridder, ongeacht hoeveel toernooien jullie onderweg verliezen en hoe groot de te overwinnen moeilijkheden ook mogen zijn.

Van koninklijke afkomst

Gareth was slechts een prins. Jullie zijn veel meer: jullie zijn een kind van God. Hij is de vader van jullie geest. Geestelijk gezien zijn jullie van edele afkomst, een nakomeling van de Koning des hemels. Houd dat in gedachten en houd je aan die gedachte vast. Hoeveel generaties je op aarde ook zijn voorgedaan, tot wat voor ras of volk je ook behoort, de stamboom van je geest kan op één regel geschreven worden: je bent een kind van God!

Je bent een tweeledig wezen, een geest die bekleed is met een sterfelijk lichaam. Je lichaam is het werktuig van je gedachten en het fundament van je karakter. Geef je lichaam niets dat het kan schaden of dat het functioneren van je gedachten en je geest kan verstoren. Alles wat verslavend werkt, is gevaarlijk.

Je lichaam heeft de macht om leven te verwekken, om te helpen scheppen. Die macht mag alleen maar gebruikt worden binnen het huwelijksverbond. Een goed gebruik daarvan is de sleutel tot het geluk. Gebruik die macht niet voortijdig, met niemand. Populariteit kan misbruik niet goedmaken.

Je geest werkt door middel van je gedachten, maar je intellect ontwikkelen is niet vol-

doende. Het verstand alleen zal je niet beschermen en niet verlossen. Maar een verstand dat gevoeld wordt door geloof kan alletwee.

De donkere zijde

Een waarschuwing: geestelijke aangelegenheden hebben een donkere zijde. Sommige tieners zijn wel eens in de verleiding geweest om in nieuwsgierigheid of roekeloze bravoure te spelen met satanisme. Doe dat nooit! Ga niet om met mensen die dat wel doen! Je hebt geen idee hoe gevaarlijk dat is! Mijd het! Er zijn ook andere dwaze spelletjes en activiteiten die tot de donkere zijde behoren. Mijd ze!

Er is een grotere moed dan die Gareth nodig had om de zwarte ridder tegemoet te treden. Het is de moed om te vluchten voor het kwaad als je bespot zult worden omdat je niet meedoet. Dat is de moed der wijsheid. Wij moesten hem door ervaring krijgen; jullie hebben hem nu nodig.

Jullie hebben zowel in je lichaam als in je geest een ingebouwd alarmsysteem. In je lichaam is het pijn; in je geest is het schuldgevoel of geestelijke pijn. Hoewel zowel pijn als schuldgevoel niet prettig zijn, en overmaat van beide schadelijk kan zijn, zijn ze er om je te beschermen, want zij laten het alarmsignaal 'Doe dat nooit meer!' horen.

Wees dankbaar voor alletwee. Als de uiteinden van de zenuwen in je handen zo veranderd werden dat je er geen pijn meer in voelde, dan zou je ze in een vuur of een machine kunnen steken en ze vernietigen. In je tienerhart weet je wat goed en wat kwaad is

(zie 2 Ne. 2:5). Leer aandacht te schenken aan de geestelijke stem van waarschuwing binnin je. Want zelfs dan zul je je nog wel eens vergissen.

Vergeving

Zij die een ernstige vergissing begaan, houden er niet mee op omdat ze aannemen dat het voor hen te laat is. Maar het is nooit te laat! Nooit!

Hoewel jullie verleidingen groter zijn dan de onze, zal de Heer daar rekening mee houden in zijn oordeel. Hij zei dat Hij 'Zijn genade aanpast aan de toestanden der mensenkinderen' (LV 46:15). Dat is niet meer dan rechtvaardig.

De uitleg in het Boek van Mormon van de samenwerking van *gerechtigheid, genade, bekering en vergeving* om overtredingen uit te wissen, is een grote bijdrage aan de christelijke leer (zie Alma 42).

Het ontmoedigende denkbeeld dat één vergissing (of zelfs een aantal) er de oorzaak van is dat het voor altijd te laat is, komt niet van de Heer. Hij heeft gezegd dat *als* wij ons zullen bekeren, Hij ons niet alleen onze overtredingen vergeeft, maar dat Hij ze zal vergeten en Zich onze zonden niet meer zal herinneren. (Zie Jes. 43:25; Heb. 8:12; 10:17; LV 58:42; Alma 36:19.) Bekering is als zep; het kan de zonde wegwassen. Voor het verwijderen van hardnekkiger vuil kan de sterkere zeepoeder van de disciplinaire maatregel nodig zijn, maar de vlekken gaan eruit.

Het einde van de wereld

Soms denken tieners ook wel eens: 'Wat heeft het voor nut? De wereld wordt binnenkort toch opgeblazen en vergaat dan.' Die gedachte komt uit angst voort, niet uit geloof. Niemand weet op welk uur of welke dag (zie LV 49:7), maar het einde kan niet komen voordat de doeleinden van de Heer bereikt zijn. Alles wat ik uit de openbaringen en het leven geleerd heb, overtuigt mij ervan dat er tijd is voor jou om je zorgvuldig te bereiden op een lang leven.

Eens zul je met je eigen tienerkinderen te maken krijgen. Dat zal je leren! Later zul je je kleinkinderen verwennen en zij verwennen op hun beurt weer hun kleinkinderen. Als één van hen eerder aan zijn einde komt, is dat reden te meer om het goede te doen.

Hoe beperkt je lichaam ook mag zijn, het is een waardevol geschenk.

De ene tiener is in welvaart geboren en heeft een goed uiterlijk, de ander misschien niet. Maar in beide gevallen is dat een beproeving. Dat is de reden van het sterfelijk leven. De tiener die in een arm gezin is geboren, heeft misschien een gebrek aan zelf-

respect, terwijl de ander misschien met hoogmoed besmet is. Hoogmoed is één van de dodelijkste geestelijke virussen. Wie kan, in het eeuwig perspectief gezien, zeggen dat hij er beter aan toe is dan de ander?

Luister goed naar het Boek van Mormon: 'En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Er zou wel eens meer rechtvaardigheid kunnen schulen in wie wij zijn en wat wij wel of niet hebben, dan we ooit zullen vermoeden.

Jij bent een *kind* van God!

Wat is het fijn om jong te zijn. Je zult in je leven gebeurtenissen meemaken die je moed op de proef stellen en je geloof vergroten. Wanneer je het licht der waarheid tegemoet gaat, zullen de schaduwen van moedeloosheid, zonde en kwaad achter je vallen. Je moet het nooit opgeven! Het is nooit te laat! Er is geen enkele ridder in een zwart harnas met zo'n macht als jij die kunt hebben als je een goed leven leidt.

Christus roept je toe: 'Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en opgericht uw lendenen en doet Mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt weerstaan en, alles gedaan hebbende, staande kunt blijven.'

'Staat daarom, uw lendenen met waarheid omgord, het borstschild der gerechtigheid dragende, en uw voeten geschoeid met de bereidheid van het evangelie des vredes, dat Ik Mijn engelen u heb laten toevertrouwen.'

'En neemt het schild des geloofs, waarmee de gij alle vurige pijlen van de goddelozen zult kunnen uitblussen;

'En neemt de helm der zaligheid, en het zwaard van Mijn Geest, Die Ik op u zal uitstorten, en Mijn woord, dat Ik u openbaar, en weest eensgezind aangaande al hetgeen gij ook van Mij vraagt, en weest getrouw, totdat Ik kom, en gij zult worden opgenomen, zodat gij eveneens daar zult zijn, waar Ik ben' (LV 27:15-18).

God zegene jullie, jonge vrouwen en jongemannen die zich door de tienerjaren vol zorgen heenworstelen. Sommigen onder jullie hebben zichzelf misschien nog niet helemaal gevonden, maar je bent *niet* verloren, want Jezus is de Christus, de Zoon van God, onze Heiland en Verlosser. Het evangelie is goopenbaard en hersteld. Daarvan getuig ik en ik bid dat zijn zegeningen jullie jongeren ten deel zullen vallen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze familie

Ouderling J. Richard Clarke
van het presidium der zeventig

'Naarmate wij leren om in dit leven zorgzaamheid en liefde in ons gezin te brengen, zal ons hart teruggevoerd worden tot de leden van onze familie in de geestenwereld.'

Mijn broeders en zusters, sinds vorig jaar oktober heb ik het geluk verbonden te zijn aan de afdeling familiegeschiedenis van de kerk. Deze afdeling stelt een ieder van ons in staat de blijdschap van de verbonden en de verordeningen van de tempel te ervaren, die wij beschikbaar stellen aan onze geliefden die ons zijn voorgegaan.

Alex Haley, schrijver van het boek *Roots*, heeft eens gezegd: 'In een ieder van ons huist een diep verlangen om onze afkomst te weten – te weten wie we zijn en waar we vandaan komen. Zonder deze verrijkende kennis is er de hunkering. Ongeacht onze successen in het leven, blijft er (...) een leegte, en een verontrustende eenzaamheid.'

Door onze familiegeschiedenis ontdekken wij de mooiste boom in het woud van de schepping – onze stamboom. Zijn vele wortels grijpen terug in de geschiedenis en zijn takken strekken zich uit tot in de eeuwigheid. Familiegeschiedenis is de grootste uiting van eeuwige liefde, geboren uit onzelfzuchtigheid. Het verschaft de mogelijkheid de gezinsband voor eeuwig veilig te stellen. Moroni zei de jonge Joseph Smith

dat de profeet Elia zou komen die opnieuw de oogmerken, machten en zegeningen van het heilige priesterschap zou openbaren, omdat die voor de wereld verloren waren gegaan. Door deze stutels zou hij de beloften, die eerder aan de vaders waren gedaan, in het hart van hun kinderen in de laatste dagen leggen. Door deze stuwende belofte kan ons hart teruggevoerd worden tot onze vaders en kunnen de heilige relaties van dit leven eeuwig duren. Aardse gezinnen kunnen hemelse gezinnen worden.

Dr. Krister Stendahl, bisschop van de lutherse kerk in Stockholm, verwoordde de volgende diepzinnige opvatting over onze tempel in Ziednen. Hij zei: 'Is het niet geweldig! Alleen de mormonen bieden de zegeningen van de verzoening van Jezus Christus aan over het graf heen.' Hij heeft gelijk. De zegeningen van de verzoening zijn ook aan de andere zijde van het graf van kracht. Jezus leed en stierf om het gezin van onze Vader in stand te kunnen houden en te versterken.

In de vroeg-bijbelse cultuur was het gezin meer dan alleen de ouders en kinderen. Er was een hechte band tussen alle familieleden, direct of aangehouden. Die familieleden werden samengebonden door genegenheid en het patriarchale priesterschap. De ouders werd diepe eerbied toegedragen voor hun ervaring en wijsheid. Door de omvang waren er kracht en veiligheid. Er waren solidariteit en continuïteit, doordat de familieleden elkaar liefhadden en steunden.

Er zijn nu vele sociale en economische omstandigheden die indruisen tegen een duidelijk gezinsverband. Door de eeuwen heen hebben boze machten het gezin op de korrel genomen. Waarom denkt u dat Satans voornaamste zorg de ontbinding van het gezin is? Omdat het gezin het symbool is van alles wat hij wil en niet kan krijgen. Hij kan geen echtgenoot, vader of grootvader zijn. Hij kan nooit eeuwig nakomelingschap hebben. Satan kan niet eens aanspraak maken op hen die hij van God heeft weggeleid. Hij heeft geen eeuwig koninkrijk of erfdeel.

Niettemin is het gezin de sterkste en belangrijkste hoeksteen van de samenleving. Alleen waar het de hoogste prioriteit heeft gekregen, heeft het standgehouden. In die gevallen heeft men de individuele belangen ondergeschikt gemaakt aan de belangen van de groep, plaatste men opoffering boven zelfzucht en kregen loyaliteit, eerbied voor de familienaam, vreugde in de prestaties van een ander, en de volle aandacht voor elkaar, voorrang.

Ik heb het grote geluk dat ik zo'n schoonfamilie heb. Ik heb soms verbaasd gestaan dat familieleden grote afstanden reisden om bij een familieactiviteit, afscheid van een zending, of een huwelijk aanwezig te kunnen zijn. Een oudere tante nodigd nog steeds haar neven en nichten in de vierde graad, die allemaal aan de Brigham Young University studeren, bij haar thuis uit voor de gezinsavond. Door dit samenzijn sterken de neven en nichten elkaar in het naleven van de verbonden van het evangelie.

Als de familieorganisatie zou functioneren zoals ik dat net heb uitgelegd, zou elk familielid in tijden van nood op hulp kunnen rekenen. De beschikbare middelen komen dan allen ten goede, dat maakt de hele familie zelfredzaam. Kinderen beschouwen het als een zegen, geen last, om voor bejaarde ouders te zorgen.

Ik hoorde laatst het verhaal van een weduwnaar die met tegenzijn bij zijn dochter, die in een andere staat woonde, ging inwonen. Zijn dochter genoot er evenwel van om hem in haar nabijheid te kunnen hebben en dankte hem dat ze nu eindelijk haar liefde voor haar ouders kon tonen, voor alles wat ze voor haar gedaan hadden. Zij voelde zich schuldig dat zij hem nu voor haar alleen had. Na zijn dood vertelde zij mij hoe dankbaar ze was dat zij die laatste jaren met haar vader had kunnen doorbrengen.

Het priesterschap is de onmisbare macht die gezinnen samenbindt. Een van de heiligste voorrechten van het vaderschap is het zegenen van onze kinderen.

Vele jaren geleden heb ik in deze tabernakel ouderling Sterling W. Sill zijn waardering horen uitspreken voor de mannen die op zijn lidmaatschapskaart voorkwamen, omdat zij de verordeningen hadden verricht. Plotseling besefte ik dat de naam van mijn vader niet op mijn lidmaatschapskaart voorkwam. Toen ik opgreep was hij niet actief, maar sinds die tijd was hij een trouwe hooglepriester geworden.

Na thuisgekomen te zijn van de conferentie liet deze gedachte me niet los. Ik voelde me tekort gedaan. Ik belde mijn vader op en zei: 'Pa, ik zou u om een zegen willen vragen. U kunt iets voor me doen wat niemand anders op deze wereld kan doen. Ik zou

graag een vaderlijke zegen krijgen.' Hij aarzde en zei: 'We zien wel als je weer in Rexburg bent.'

Ik drong aan en hij stemde ermee in. Voor zover ik weet, had hij nog nooit een vaderlijke zegen uitgesproken, hij was nerveus. Op 84-jarige leeftijd plaatste hij zijn bevende handen op mijn hoofd. En deze zoon zal nooit vergeten welk een vreugde in hem vloeide toen hij zijn trotse vader zijn hart hoorde uitstorten in een zegen – een zegen die ik zal koesteren en heilig houden, niet omdat hij zo welsprekend was, maar omdat mijn vader hem uitsprak. Ik hoop, broeders, dat u uw kinderen deze bijzondere ervaring nooit zult onthouden.

Ik realiseer me dat velen in de kerk deel uitmaken van een eenoudergezin, dat niet gepresideerd wordt door een priesterschapsdrager die hun een zegen kan geven. Zij vallen anderen niet graag lastig en worden vaak in verlegenheid gebracht door tactloze opmerkingen over hun gezinssituatie. Dit geldt ook voor ongehuwde volwassenen. Zij voelen zich vaak buitengesloten in onze gezinsgerichte kerk. Zij willen graag deel uitmaken van een gezin in het evangelie, waarin zij een priesterschapszegen kunnen ontvangen van een goede priesterschapsdrager en waarin zij een goed voorbeeld aantreffen van broederschap en zusterschap. De gezinnen in de wijk zouden hen liefdevol kunnen opvangen. De Heer wil dat er niemand vergeten wordt. Allen behoren tot het lichaam van Christus.

Naarste wij leren om in dit leven zorgzaamheid en liefde in ons gezin te brengen, zal ons hart teruggevoerd worden tot de leden van onze familie in de geestenwereld. Aan de andere kant van de sluier wachten zij op ons, hun familieleden. Zij willen delen in de zegeningen van de verordeningen van

het priesterschap. Maar al te graag willen zij opgenomen worden in de eeuwige gezinsband. Hun hoop is op ons gericht. Is het niet onze heilige plicht?

Ik was onder de indruk van het getuigenis van een alleenstaande in Washington, D.C., die zich, hoewel zij nog niet zo heel lang lid van de kerk was, met volle overgave op haar familiegeschiedenis had geworpen. Nadat zij in de tempel zelf de verordeningen voor verschillende familieleden had ondergaan, was zij als heilig had ervaren, verwoorde zij haar gevoelens met tranen in haar ogen. 'Nu ben ik niet langer het enige lid van de kerk in mijn familie!' riep zij uit.

Ons familieonderzoek en de tempelverordeningen die daar een natuurlijk gevolg van zijn, maken het mogelijk dat wij een eeuwig gezin worden. De samenstelling van familieverslagen hoeft niet duur of moeilijk te zijn. Misschien kunnen we niet alles doen, maar we kunnen wel iets doen.

Met haar toestemming wil ik iets voorlezen uit een brief die ik ontving van zuster Linda Seamon uit de Ring Flagstaff Arizona.

'Wij zijn een jong gezin. Mijn man en ik zijn beiden 33. We hebben drie kleine kinderen. Dit is een heel drukke tijd van ons leven. Diana, de consulente familiegeschiedenis van de wijk, belde ons geregeld op om te vragen of zij ons kan helpen met onze familiegeschiedenis.

'Wij bedankten haar uiteraard voor haar telefoontje, maar vertelden haar steevast dat "tante Leona, nicht Nellie en tante Bertha al het werk al gedaan hadden". Toen viel mijn oog op een artikel in de *Ensign* over de nieuwe inzendingformulieren voor familiegeschiedenis. Ik vertelde dit aan Diana en nog geen week later stond ze met de nieuwe formulieren voor de deur! Toen dacht ik dat het leuk zou zijn om onze eigen naam op de formulie-

ren te zien prijken. Deze ervaring met een liefdevolle, volhardende consulente familiegeschiedenis bracht het balletje aan het rollen.

'Zowel mijn man als ik komen uit families die al generaties lang lid van de kerk zijn. We dachten dat al de verordeningen voor ons voorgeslacht waren gedaan. We hadden het mis! In de korte tijd dat we nu familiegegevens verzamelen, hebben we vele malen de hand van de Heer in dit werk gezien: 44 dopen, 45 bevestigingen, 29 kinderen verzegeld aan ouders, 16 huwelijken verzegeld. Alle uit verslagen die zogenaamd 'afgewerkt' waren.

'De vreugde die we hebben gevoeld toen we in de tempel deze verordeningen voor onze voorouders ondergingen, is onbeschrijflijk. De familiebanden, waarvan enkele sinds onze jeugd jaren enigszins waren verwaarloosd, zijn aangehaald. Andere familieleden hebben hun medewerking verleend. We hebben namen naar vijf verschillende tempels gestuurd, zodat een groot deel van de familie betrokken kon zijn bij de voltooiing van het tempelwerk.

'Volgens ons hoeft je maar één keer voor een voorouder in de tempel te werken om te beseffen hoe belangrijk dit werk is. Je kunt er eigenlijk op elke leeftijd mee beginnen. Daarvan zijn wij overtuigd.

De profeet Joseph Smith gaf ons deze waarschuwing die tot nadenken stemt: 'De aarde [zal] met een vloek [. . .] worden gelagen, tenzij er (. . .) een verbindende schakel (. . .) tussen de vaders en de kinderen bestaat. (. . .) Want wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaking komen' (zie LV 128:18).

In de hemelse raden, vóór de wereld werd geschapen, hebben wij de Heer plechtig beloofd Hem te assisteren bij het tot stand brengen van het eeuwige leven van de mens. Ouderling John A. Widtsoe herinnert ons eraan dat de minste van ons, de onaanzienlijkste, samenwerkt met de Almachtige om het eeuwige heilsplan uit te voeren. Het is de taak van de mens, ja, zijn blijdschap en vreugde, zijn werk en uiteindelijk zijn heerlijkheid. Door die leer, met de Heiland aan het hoofd, worden wij verlosser op de berg Zion.

Ik getuig dat dit werk waar is. Ik getuig dat wij mogen uitzien naar een heerlijke hereniging met onze familieleden dank zij de verbonden en de zegeningen van het priesterschap. Het is mijn gebed dat wij zullen luisteren naar de profeten en de alles overtreffende vreugde zullen smaken die voortvloeit uit deelneming aan dit geweldige verlossingswerk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Adney Y. Komatsu van het Eerste Quorum der Zeventig begroet bezoekers van de conferentie.

Opgewassen zijn tegen de ironie van het leven

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Te midden van de verschillende ironische wendingen van het leven zouden u en ik ons kunnen gaan afvragen: Heeft God deze trieste ironie in mijn leven niet opgemerkt? En zo ja, waarom liet Hij het toe? (. . .) Zoals in alles, is Jezus ons grote voorbeeld; Hij geeft aan hoe wij opgewassen kunnen zijn tegen de ironie van het leven.’

tieke overwinning lijkt nabij, maar het tijt keert en onze verwachting verdwijnt uiteindelijk geheel uit het zicht.

Iemand die niet nederig is, is niet goed opgewassen tegen deze ironie van het leven.

In een huwelijk kan een onvoorzichtige uitspraak de vorm van een standpunt aannemen, dat zich vervolgens verhardt en communicatie en verzoening bemoeilijkt. Zelfs wanneer er wijze waarheid of rectificerende raad wordt ontvangen, wordt het intellectuele standpunt trots en hardnekkig verdedigd. Toch weten wij allen dat een stap terug doen soms in werkelijkheid vooruitgang betekent. Soms is er ironie nodig om ons die pijnlijke maar betere houding aan te laten nemen.

Doordat onze verwachtingen niet uitkomen, maar het omgekeerde gebeurt, is de ironie van het leven er vaak de oorzaak van dat mensen ontstemd raken. Hoe groter en ongetemder iemands ego is, hoe groter de kans dat hij ontstemd raakt, vooral wanneer hij zijn portie krijgt uit de galbeker.

Al gauw denken we: Waarom ik? Waarom gebeurt dit? Waarom gebeurt het nu? Natuurlijk kunnen deze vragen plaatsmaken voor een geestelijk herstel. Maar soms gaan ze vooraf aan verbitterde onroostbaarheid en dan is de stap van teleurstelling naar verbittering verbazend klein.

Te midden van de verschillende ironische wendingen van het leven zouden u en ik ons kunnen gaan afvragen: Heeft God deze trieste ironie in mijn leven niet opgemerkt? En zo ja, waarom liet Hij het toe? Heb ik geen waarde voor Hem?

Bij het maken van plannen gaan we er vaak vanuit dat we zelf ons lot in handen hebben. Maar dan gebeuren er nare dingen. Eerst worden we aan de kant gezet; vervolgens verliezen we hetgeen we verwacht en

verdiend hadden. We kunnen zowel door gebeurtenissen als door mensen ontstemd raken.

Door de ironie van het leven moeten we soms niet alleen onverwacht, maar ook onverdiend lijden. We vinden dat we beter verdiend hadden, maar het vergaat ons slechter. We hadden andere goede plannen. Telden die niet mee? Een arts die hard gestudeerd had om de zieken te kunnen helpen, kon dat uiteindelijk door zijn eigen ziekte niet doen. Een ijverig profeet van de Heer was een tijdlang een ‘passieve getuige’. Velen van ons kunnen door frustrerende omstandigheden de toegewezen taken niet uitvoeren.

En zo worden moeilijkheden op het persoonlijke vlak toegevoegd aan de bezoeken en de verleidingen die volgens Paulus niet ‘bovenmenselijk’ zijn (zie 1 Kor. 10:13).

Zoals in alles, is Jezus ons grote voorbeeld; Hij geeft aan hoe wij opgewassen kunnen zijn tegen de ironie van het leven. De goddelijkheid van Jezus werd bijna voortdurend aangevallen door de dramatische en ironische wendingen in zijn leven.

In feite begon die ironie voor Jezus al bij zijn geboorte. Hij heeft zich werkelijk ‘señert den beginne aan de wil des Vaders (. . .) onderworpen’ (zie 3 Ne. 11:11). Deze hele aarde werd ‘een voetbank’ (zie Hand. 7:49) voor Jezus, maar in Betlehem was er ‘geen plaats (. . .) in de herberg’ (zie Luc. 2:7) en werd hij bij gebrek aan een wieg ‘in stro in een kribbe’ gelegd (zie *Zing maar mee*, F-1).

Uiteindelijk dronk de zachtmoedige en nederige Jezus uit de bitterste drinkbeker zonder dat Hij daardoor verbitterd raakte (zie 3 Ne. 11:11; LV 19:18-19). De Meest Onschuldige leed het meest. Maar de Koning der koningen bezweek niet, zelfs niet toen sommige van zijn onderdanen met Hem deden ‘wat zij begeerden’ (zie LV 49:6). Christus was opmerkelijk goed opgewassen tegen deze ironie in zijn leven.

U en ik zijn veel kwetsbaarder. Wij vergeeten bijvoorbeeld vaak dat oneerlijkheid beproevingen eigen is.

In de hemel werd bepaald dat de verheven naam van Christus de enige naam op aarde zou zijn die de gehele mensheid behoudens zou bieden (zie Hand. 4:2; 2 Ne. 25:20; Abr. 3:27). Maar de sterfelijke Messias leidde een bescheiden leven, zo bescheiden zelfs dat Paulus van hem zei dat Hij ‘de gestalte van een dienstknecht’ had (zie Fil. 2:7).

Wat een verschil met ons streven naar erkenning en status. En wat een verschil met sommigen die de grootte en de reactie van hun publiek als de enige graadmeter van hun waarde zien. Maar wat wij soms ook spelen voor dat grillige publiek, de rangen lopen steeds weer leeg. Op de dag des oor-

Wat ik u nu ga voorlezen is geen vrolijke tekst: ‘Niettemin acht de Here het goed Zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof’ (Mos. 23:21).

Deze ontuchtende verklaring zou ons geestelijk de ogen moeten openen voor het goddelijke doel van de tegenspoed in ons leven.

De ironie van het leven vormt de harde korst op het brood van de tegenspoed. Omdat die ironie vaak storend ongerijmd kan zijn, kan het een bijzonder nare vorm van kastijding zijn. Onze beste plannen gaan soms in rook op en de uitkomst wijkt volledig af van onze verwachtingen.

Iemand is duidelijk voorbereid op het krijgen van een belangrijke positie, wacht daar geduldig op, en de algemene verwachting is dat hij inderdaad de verkiezing zal winnen of de promotie zal krijgen. En dan komt plotseling de ironie om de hoek kijken. De poli-

deels zullen die rangen zeker leeg zijn, want dan bevindt iedereen zich ergens anders – geknield.

Christus schiep het heeal, maar in het kleine Galilea kende men Hem slechts als 'de zoon van de timmerman' (zie Matt. 13:55). In feite werd de Heer van het heeal zelfs in zijn eigen omgeving, rond Nazaret, niet geëerd. Hoewel zij zich verbaasden over zijn leringen, namen zijn buren 'aanstoot aan Hem' (zie Marc. 6:3). En zelfs de oetmoedige Jezus 'veronderde Zich over hun ongelooft' (zie Marc. 6:6).

Oorspronkelijk gaf Jezus als Jehova het gebod om de sabbatdag te heiligen, maar als sterfelijke Messias werd Hij ervan beschuldigd de sabbat ontheiligd te hebben omdat Hij op die dag zieken genas (zie Joh. 5:8-16).

Zijn wij opgewassen tegen de ironie van gekwetst worden terwijl we iemand proberen te helpen? Kunnen we na iets goeds te hebben gedaan, toezien hoe iemand onze daden verkeerd uitlegt en de veren van de roddel met de wind verspreidt?

Lang geleden verschaftte Christus, de Schepper, ons leefbare omstandigheden op deze aarde en schiep met milde hand alle atmosferische omstandigheden die voor het leven nodig waren, waaronder het onontbeerlijke water (zie Moz. 1:33; LV 76:24). Maar toen Hij aan het kruis dorst had, gaven zij 'Hem wijn, vermengd met gal, te drinken. En toen Hij die proefde, wilde Hij niet drinken' (zie Matt. 27:34 en Psalm 69:22). Toch schold Christus hen niet uit, maar vergaf hen (zie Luc. 23:34).

Christus was zich zeer goed bewust van de ironie in zijn leven: 'De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen' (zie Luc. 9:58). De verrader Judas vroeg Hij: 'Verraadt gij de Zoon des mensen met een kus?' (zie Luc. 22:48). En Hij uitte de gevoelvolle klacht: 'Jeruzalem, Jeruzalem, (...) hoe dikwijls heb ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild' (Matt. 23:37). Toch werd Jezus telkens weer verworpen.

Wij weten allemaal hoe vervelend het is wanneer men niet naar ons luistert. Maar hoe zou u het vinden om met geringschatting of zelfs verachting behandeld te worden? Bovendien is er een verschil tussen merken dat je verworpen wordt, wat Jezus deed of schelden omdat je verworpen wordt, wat Hij niet deed.

Christus maakte als Schepper 'ontelbare werelden' (Moz. 1:33), maar met zijn vingers maakte Hij met speeksel wat slijk en gaf daarmee een blinde zijn gezichtsvermogen terug (zie Joh. 9:6). De Grootste diende ont-

moedig 'één van deze (...) minste broeders' (zie Matt. 25:40).

Begrijpen u en ik dat het belang van ons dienstbetoon niet afhankelijk is van de omvang ervan?

Hoewel Christus over enkele uren de mensheid zou redden, hoorde Hij de gemanipuleerde menigte 'Barabbas' roepen, waarmee ze een moordenaar redde die van het leven beroofde, in plaats van Jezus die leven gaf (zie Marc. 15:7-15).

Kunnen we getrouw blijven te midden van valse gerechtigheid? Doen we onze plicht, ondanks de roep van de menigte?

Christus, de Meester-leraar, paste zijn onderwijsmethoden aan de ontvankelijkheid van zijn leerlingen aan. Uit de ironie in de volgende voorvallen kunnen we nog iets leren:

De vraag van Jezus aan de genezen meelaatse was indringend maar eenvoudig: 'Waar zijn de negen anderen?' (Luc. 17:17). Tot een wat beter geïnformeerde moeder van apostelen die wenste dat haar zonen respectievelijk aan de linker- en rechterhand van Jezus zouden zitten, zij Jezus vernemend maar liefdevol: 'Gij weet niet wat gij vraagt. (...) het (...) staat niet aan Mij te ge-

ven' (zie Matt. 20:22-23). Tot een bedroefde maar snel volwassen wordende Petrus, die het kraaien van de haan nog vers in zijn geheugen had, zei Hij: 'Weid Mijn lammeren', maar gaf ook een indicatie 'met welke dood' de grote apostel later martelaar zou worden (Joh. 18:25-27; 21:15-19). Van Petrus werd veel verwacht dan van de meelaats!

Kunnen we, wanneer een plotseling priemend licht het gat onthult tussen wat wij zijn en wat wij denken te zijn, net als Petrus dat licht een genezende laserstraal laten zijn? Bewaren wij ons geduld wanneer één van onze relatief sterke kanten in twijfel wordt getrokken? Een pijnlijke crisis zou wel eens nodig kunnen zijn om die deugd van een laagje corrosieve trots te ontdoen.

Aan de nederige, toegewijde Samaritaanse vrouw die de Messias verwachtte, onthulde Jezus: 'Ik, die met u spreek, ben het' (zie Joh. 4:26). Maar een bezorgde Pilatus 'zeide tot Jezus: Waar zijt gij vandaan? Maar Jezus gaf hem geen antwoord' (zie Joh. 19:9).

Kunnen we zwijgen wanneer zwijgen welsprekendheid is – maar tegen ons gebruikt kan worden? Of mopperen we om God te laten merken dat de ironie ons niet ontgaan is?

Maar met alle ironie, droeve ironie, is er de blijde ironie van de zending van Christus. Hijzelf merkte op dat Hij, juist omdat Hij aan het kruis was 'verheven', 'alle mensen tot [Hem] mocht trekken', en zoals Hij 'door de mensen was verheven', zouden 'de mensen door de Vader' worden verheven (3 Ne. 27:14).

Maar hoe kunnen we onszelf sterken tegen de ironie in ons leven en er beter tegen opgewassen zijn wanneer we haar tegenkomen?

Door meer zoals Jezus te zijn, bijvoorbeeld door meer lief te hebben. 'En de wereld zal Hem wegens haar ongerechtigheid als niets achten. Daarom geselen zij Hem en Hij verdraagt het, en slaan zij Hem en Hij verdraagt het; ja, zij bespuwen Hem en Hij verdraagt het wegens Zijn goedertierenheid en lankmoedigheid jegens de mensenkinderen' (1 Ne. 19:9).

Er zijn andere belangrijke sleutels die ons sterk maken. 'Hij zeide tot allen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij' (Luc. 9:23). Gedoseerde zelfverloochening doet het gevoel afnemen dat ons wat toekomt.

Een andere belangrijke sleutel is dat u 'dagelijks erkentelijk zijt voor de vele barmhertigheden en zegeningen, die [God] op u uitstort' (zie Alma 34:38).

De relatief bescheiden ironie van het leven wordt gecompenseerd door de vele barmhertigheden van de heme! Wij kunnen niet

dagelijks al onze zegeningen tellen, maar we kunnen wel het geruststellende totaal van de vorige telling transporteren.

Jezus toonde een andere belangrijke manier om opgewassen te zijn tegen de ironie van het leven. Hoewel Hij alle soorten verzoeken moest doorstaan (zie Alma 7:11), 'schonk [Hij] er geen aandacht aan' (zie LV 20:22). In tegenstelling tot ons fantasieerde Hij niet over verleidingen, bleef Hij er niet over nadenken of ze herhalen. Hoe komt het dat u en ik niet inzien dat, hoewel wij van oorsprong sterker zijn en de verleidingen zwakker, de rollen omgedraaid worden als wij blijven stilstaan bij de ironie?

De geweldige ootmoed van Jezus weerhield enige 'bittere wortel' ervan in Hem 'op [te] schieten' (zie Heb. 12:15). Overweeg eens de waardevolle woorden van de Heiland die Hij sprak over de verzoening *nadat* Hij die tot stand gebracht had. Geen woord over de gal. Geen woord over de geseling. Geen woord over de afranseling. Geen woord over het bespuwd zijn. Maar Hij zegt wel dat Hij 'zowel lichamelijk als geestelijk' zo geleden heeft, dat wij het gewoon niet kunnen begrijpen (zie LV 19:18, 15).

Nu komen we toe aan de laatste en ergste ironie die Jezus ervoer: het gevoel verlaten te zijn op het hoogtepunt van zijn smart op Golgota. De schijnbare terugtrekking van de Geest van de Vader ontlokte aan de Heiland de hevigste zielekreet in de geschiedenis van de mensheid (zie James E. Talmage, *Jezus de Christus*). Dat gemis was nieuw voor Christus – volkomen nieuw. Maar toch werd Jezus daardoor de volledig begrijpende Christus en was Hij in staat om de mens in alles hulp te verlenen (zie Alma 7:11-12). Bovendien – in die periode van diepe duisternis, toen Hij zich verlaten voelde, onderwierp Jezus zich aan de Vader.

Geen wonder dat de Heiland ons heeft gezegd dat de smart van Getsemane en Golgota samen zo hevig was dat Hij wilde terugdeinzen. 'Niettemin' voleindigde Hij zijn 'voorbereidingen' (zie LV 19:18-19; 3 Ne. 11:11). Het woord *niettemin* duidt op een sterke, goddelijke vastberadenheid.

Verder verklaarde Jezus ootmoedig na 'de wijnpers alleen' te hebben getreden (zie LV 76:107) – wat resulteerde in zijn magnifieke persoonlijke triomf en de grootste overwinning aller tijden – het volgende: 'Ere zij de Vader!' (zie LV 19:19). Dit hoeft ons niet zo te verbazen. In het voorsterfelijk bestaan bood Jezus nederig aan onze Heiland te worden en zei: 'Vader, Uw wil geschiede, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid' (zie Moz. 4:2). Jezus hield Zich aan zijn woord.

Nu zou ik tot slot in nederigheid willen zeggen: 'Ere zij de Vader' – in de eerste plaats wegens het opvoeden van zo'n

vergelijkelijke Zoon. Ten tweede 'Ere zij de Vader' wegens het feit dat Hij toestond dat zijn Zoon voor ons allen leed en geofferd werd. Broeders en zusters, zullen er onder ons ouders zijn die op de dag des oordeels naar voren willen rennen om onze Vader te

vertellen hoe zij leden toen zij zagen hoe hun kinderen leden?

Ere zij de Vader, in de naam van Hem die ons te midden van al onze tegenspoed en ironie van het leven hulp kan verlenen (zie Alma 7:11-12); Jezus Christus. Amen. □

Laat liefde de poolster van uw leven zijn

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Liefde is constant in deze veranderlijke wereld. Zij houdt verband met de kern van het evangelie. Zij is de veiligheid van het gezin. Zij is de bescherming van het gemeenschapsleven. Zij is een baken van hoop in een wereld vol zorgen.'

Wij hebben een heerlijke morgen gehad waarop de Geest van de Heer gevoeld is. Ik bid om een voortzetting van die Geest.

Onlangs kregen wij bezoek van een voorname protestantse geestelijke. In de loop van ons gesprek vroeg hij: 'Wat vindt u van alle ontwikkelingen?'

Ik antwoordde: 'Ik ben optimistisch. Er gebeuren dingen die prijzenswaardig en goed zijn. Zeker, er zijn oorlogen en conflicten. Maar er zijn ook veel naties waar vrede heerst. Er gebeurt iets heel opmerkelijks in de Sovjetunie en in de Volksrepubliek China. Er is daar sprake van meer vrijheid van meningsuiting en van handelen. Er ontwikkelt zich een nieuwe openheid. Ik heb het gevoel dat de geest van Christus inwerkt op de naties van de aarde.

'Natuurlijk zijn er vele en ernstige problemen. De drugplaag met haar bittere oogst baart ons zorgen. Wij zijn bedroefd over de verschrikkelijke vloed van pornografie. Wij betreuren de vloed van immoraliteit en abor-

tussen. We maken ons zorgen over de epidemische omvang van ontrouw, echtscheiding en uiteengeslagen gezinnen. Wij zijn verontrust over de benarde toestand van de daklozen en over de hongers in vele delen van de wereld.

'Maar toch vind ik het opmerkelijk dat het zoveel mensen niet koud laat. Ik geloof dat er, meer dan in enige andere tijd van de wereldsgeschiedenis, tienduizenden mannen en vrouwen zijn die hun krachten en hun middelen geven om de noodlijdenden te helpen. De medische wetenschap doet wonderen om de pijn te verlichten en het leven te verlengen. Miljoenen mensen vinden daar baat bij.

'Over ons werk – ik bedoel daarmee het werk van deze kerk – ben ik zelfs optimistisch. We worden sterker. Ik heb goede hoop dat onze mensen beter worden. Er is een toename in activiteit, in toewijding, in getrouwheid.'

Ik vertelde hem dat ik twee of drie weken eerder een gebied had bezocht waar het percentage leden dat geregeld de zondagse diensten bijwoont 70 tot 75 procent is. Ik vind dat geweldig. Eigenlijk geloof ik dat het uniek is. En dat zijn wijken met gewone, getrouwe heiligen der laatste dagen.

Ik besloot met te zeggen: 'Nogmaals, ik ben optimistisch – gematigd, ja, door de omvang van het kwaad in de wereld. Maar op basis van wat ik zie, wint het goede terrein en groeit het werk van de Heer in kracht en macht.'

Nadat hij was vertrokken, dacht ik na over wat ik gezegd had. Ik moest denken aan een ervaring die ik in januari had toen ik president Ronald Reagan zijn afscheidsrede hoorde uitspreken. Hij sprak over wat hij in de acht jaar van zijn ambtstermijn tot stand had gebracht. Tijdens zijn rede vroeg ik mij af wat er zich in die acht jaar in de kerk had voltrokken. Ik vroeg de afdeling statistiek

om wat gegevens. Wellicht bent u geïnteresseerd in een paar cijfers.

Het geval wil dat ik in diezelfde acht jaar werkzaam was als raadgever in het Eerste Presidium, waardoor ik in de gelegenheid was een volledig beeld te krijgen van de kerk wereldwijd, haar activiteiten en datgene wat daaruit voortvloeide. Er zijn in deze periode opmerkelijke dingen gebeurd. Ik zeg dit niet om op te scheppen. Noch wil ik de eer ervan opeisen.

Gisteren heeft broeder Michael Watson, secretaris van het Eerste Presidium, het statistisch rapport van de kerk over 1988 voorgelezen. Laat ik er een paar cijfers uit noemen en wat vergelijkingen trekken.

Aan het begin van 1981 was het ledental van de kerk 4600000. Aan het eind van 1988 was het ledental gestegen tot 6720000. Een stijging van meer dan 2 miljoen in acht jaar tijd. Het aantal ringen was in die periode toegenomen van 1218 tot 1707, ofwel een stijging van ongeveer 500. Het aantal wijken en gemeenten nam toe van 12591 tot 16558, ofwel ongeveer 4000 nieuwe wijken en gemeenten. Het aantal zendingsgebieden steeg van 188 tot 222. Het aantal landen – naties of afhankelijke gebiedsdelen – waar wij werkzaam zijn, is gestegen van 83 naar 125. Het aantal tempels werd meer dan verdubbeld, van 19 naar 41.

Dit zijn slechts statistieken, maar er gaan mannen en vrouwen, jongens en meisjes achter schuil. We hebben het over zovelen dochters van God die verrijkt zijn met meer kennis en die meer geloof hebben gekregen in de eeuwigheid. Evenzo was er een grote toename in toewijding.

Aan het eind van 1988 waren er 36132 zendingen in het veld of geroepen. Er waren duizenden vrijwilligers – in de projecten familiegeschiedenis, in de verschillende kerkfuncties, en in het seminarie. Als we hun tijd omrekenen in geld, loopt dat in de tientallen miljoenen dollars.

De kerk groeit omdat zij waar is. Zij groeit omdat de liefde voor die waarheid zich uitbreidt. Zij groeit vanwege de liefde voor God, liefde voor de Heiland, liefde voor de medemens, en een liefdevolle, lavende sfeer in de gezinnen. Het is deze liefde die de grote constante is in al ons werk. Het komt voort uit de liefde die goddelijk is:

'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Joh. 3:16).

Ik wil iets zeggen over die liefde, die constante, nimmer aflatende kwaliteit die de macht heeft ons te verheffen boven het kwade, het conflict en de moeilijkheden van de wereld waarin wij leven.

Als jongen bracht het gezin waartoe ik behoorde de zomer door op een boerderij. Op het platteland waren de nachten donker. Er was geen straatverlichting of iets in die geest. Mijn broer en ik sliepen buiten. In heldere nachten – en toen waren de meeste nachten helder en was de lucht nog schoon – lagen we op onze rug en keken wij naar de ontelbare sterren aan de hemel. We konden enkele sterrenstelsels en andere sterren onderscheiden die we herkenden uit onze encyclopedie. Elke nacht zochten we de Grote Beer op, de steel en de pan, om de noordster te kunnen vinden.

Het viel ons al snel op hoe constant deze ster was. Naarmate de aarde draaide, leken de andere sterren zich te verplaatsen. Maar de noordster bleef op haar plaats op één lijn met de as van de aarde. En zo is zij bekend geworden als de poolster of de leidster. Door de eeuwen heen hebben zeelui haar op hun reizen gebruikt als gids. Zij berekenden hun positie aan de hand van haar constante, waardoor zij niet in cirkels of in de verkeerde richting voeren op de immense wereld-zeeën.

Vanwege deze overdenkingen in mijn jongensjaren is de poolster iets voor mij gaan betekenen. Voor mij betekent het een constantheid te midden van veranderingen. Zij is iets waarop altijd gerekend kan worden, waarop je kan vertrouwen, een anker in een anderszins onstabiel en beweeglijk firmament.

Liefde lijkt op de poolster. Zij is constant in deze veranderlijke wereld. Zij houdt verband met de kern van het evangelie. Zij is de veiligheid van het gezin. Zij is de bescherming van het gemeenschapsleven. Zij is een bakken van hoop in een wereld vol zorgen.

In 1984 namen wij deel aan de inwijdingsdiensten van de Sydney-tempel. Er waren vele toespraken en veel muziek, alsmede vele gebeden waarmee de diensten werden geopend en gesloten. Ik beken dat ik veel van wat er gezegd en gezongen werd, ben vergeten. Maar wat ik niet vergeten ben, zijn de woorden van een man die het openingsgebed in een van de diensten uitsprak. Hij zei: 'Geliefde Vader, wij danken U dat U ons liefhebt.' Deze woorden zijn mij, van alle die bij zulke gelegenheden worden gesproken, heel duidelijk bijgebleven.

De liefde van God is zo groot dat het niet te bevatten is. Hij is onze liefhebende eeuwige Vader. Uit liefde voor ons, heeft Hij ons een eeuwig plan geschonken dat, als wij het volgen, tot de verhoging in zijn koninkrijk leidt. Uit liefde voor ons zond Hij zijn Eniggeborene de wereld in die, uit zijn eigen goddelijke liefde, zichzelf gaf als offer voor een ieder van ons. Hij gaf een onvergelijkelijk geschenk van liefde aan een wereld die

President Ezra Taft Benson en eerste raadgever, president Gordon B. Hinckley, begroeten ouderling David B. Haight (links) van het Quorum der Twaalf.

Hem grotendeels verachtte. Hij is ons grote voorbeeld. Wij behoren die liefde de poolster van ons leven te laten worden, met de absolute zekerheid dat, vanwege de liefde van onze Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, onze redding van de banden des doods een feit is en wij de mogelijkheid hebben eeuwige verhoging te bereiken. Laat de goddelijke liefde, die op is ons uitgestort, zich vanuit ons leven weerspiegelen op andere kinderen van onze Vader.

Laten wij kijken naar het mensdom in al zijn verscheidenheid, naar de volken die in honger en armoede leven, naar de mensen wier leven een voortdurende pijniging is van ziekte en ellende, en royaal zijn met onze hulpverlening. Wij hebben iets belangrijks gedaan in 1985 toen wij die twee vastendagen hebben gehouden. Wij hebben in die twee dagen onze liefde laten zien en meer dan tien en een half miljoen dollar bijeengebracht om voor vele stervende mensen en achtergestelde mensen een brug te slaan tussen leven en dood. De kerk heeft nog steeds een fonds voor hongerende, waarvan wij in liefde kunnen bijdragen om de mensen te helpen die in vele delen van de

wereld onder erbarmelijke omstandigheden leven.

En laten wij uit liefde voor de minderbedeelde onder ons de vastendag nakomen, waarop we een beetje voedsel laten staan – dat we niet nodig hebben – en de tegenwoordige daarvan en zelfs meer bijdragen als hulp aan hen die zich in een uitzichtloze situatie bevinden.

Laat liefde de poolster van ons leven worden. Wij zijn zonder meer een gezegend volk. Wij zijn gezegend met het goede van de aarde, en we zijn gezegend met het waardevolle van de hemel. Wij hebben het heilige priesterschap; zijn machten strekken zich uit tot binnen de sluier des doods. In de heilige huizen die wij tempels noemen, hebben wij de mogelijkheid iets voor anderen te doen wat ze niet zelf kunnen doen. Zo zeker als Christus het plaatsvervangende offer was voor het hele mensdom, zo kunnen wij deelnemen aan plaatsvervangend werk voor een deel van het mensdom, waarmee wij hen de gelegenheid schenken voort te gaan op de weg van onsterfelijkheid en eeuwig leven. Groot is het werk dat gedaan wordt in deze heilige huizen. Er zijn vele

mannen en vrouwen die dag en nacht totaal onzelfzuchtig arbeiden aan dit werk dat goddelijkheid uitstraalt.

Laat liefde de poolster van ons leven zijn wanneer wij de helpende hand toekennen aan hen die onze kracht nodig hebben. Er zijn er velen onder ons die in eenzaamheid lijden. Medicijnen kunnen helpen, maar vriendelijke woorden kunnen wonderen doen. Er zijn er velen die zich in beangstigende omstandigheden bevinden, die zich angstig afvragen hoe zij er het hoofd aan kunnen bieden. Er zijn goede bisschoppen en ZHV-functionaressen die kunnen helpen, maar die kunnen niet alles doen. Een ieder van ons moet ijverig werkzaam zijn. Over de Heiland lezen we dat Hij 'is rondgegaan, weldoende' (zie Hand. 10:38).

Jesaja heeft gezegd: 'Sterkt de slappe handen en verstevigt de knikkende knieën.

'Zegt tot de versaaften van hart: Weest sterk, vrees niet; zie uw God zal komen met wraak, met de vergelding Gods; Hij zal komen en Hij zal u verlossen' (Jes. 35:3-4).

Micha verkondigde: 'Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God' (Micha 6:8). En de goddelijke stem der openbaring spreekt: 'Versterk daarom uw broederen

door uw ganse levenswandel, door al uw geboden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen' (LV 108:7).

Dit zijn de opdrachten – deze en vele andere: hun die verdriet hebben hulp verlenen met een mate van de liefde die belichaamd werd in het leven en de werken van de Heiland.

Er zijn zelfs onder ons mensen wier leven wordt verscheurd door haat. Zij halen uit naar alles en nog wat, zelfs naar de kerk. Zij verzinnen en verspreiden minderwaardige leugens waar niets van waar is. Hiermee vertel ik niets nieuws, zulke figuren, die in elke generatie voorkomen, lijken behept te zijn met een kwaal die zich op deze wijze manifesteert. Onder deze omstandigheden vinden wij troost in de woorden van de Meester: 'Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil' (Matt. 5:11).

We denken ook aan het mandaat in de hendaagse openbaring: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven' (LV 64:10).

We denken aan een politicus die, toen hij uit zijn ambt was gezet, zei: 'Zij die jou haten, winnen niet, tenzij jij hen haat – en dan vernietigt je jezelf.'

Het is niet altijd gemakkelijk de poolster van liefde te volgen. Het vereist een discipline die voor velen bijna te groot is om in acht te nemen. Ik vind het de moeilijkste en de belangrijkste van alle geboden. Maar nemen we haar in acht dan vloeit er een opmerkelijk discipline en een vernijfende invloed uit voort die geweldig is om te ervaren. Uit de liefde tussen mensen proeven we iets van de zoete, alles omvattende liefde van Christus.

Tot hen die uit een gezin komen waar veel ruzie is, zeg ik: laat liefde de poolster van uw gezinsleven worden. Er wordt te veel geschreeuwd, er zijn te veel beschuldigingen over en weer, te veel tranen bij sommige leden thuis. Liefde is de enige remedie. Het is de basis van het huwelijk. Wij kunnen de liefde thuis voeden en sterken, of laten verhongeren en verzwakken. We hebben het zelf in de hand. Mannen, bewaar uw kalmte. Vrouwen, mopper niet. Blaas het heerlijk gevoel dat u samen naar het huwelijksaltaar bracht, nieuw leven in.

Laat liefde is de essentie van het gezinsleven. Waarom toch worden de kinderen van wie wij houden het doelwit van onze scherpe woorden? Waarom is het toch dat deze kinderen die van hun vader en moeder houden soms woorden gebruiken die hen als een dolksteek treffen. 'Elk ziet schoonheid in het rond' *alleen* 'als er liefde heerst' (HL 132).

In Paulus' grote verhandeling staat:

'De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben (. . .)

'Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde' (1 Kor. 13:8, 13).

De Heer heeft ons in deze bedeling gezegd: 'En geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht, maken [ons] bevoegd voor het werk' (LV 4:5).

We zien de poolster niet vaak meer. We wonen in verstedelijkte gebieden, waar de stadslichten invloed hebben op ons zicht op het reusachtige hemelgewelf. Maar de poolster staat al eeuwenlang op zijn plaats, waarbij zijn constante een gids en anker is. Datzelfde geldt voor de liefde – die niet wijkt en niet verandert, 'de reine liefde van Christus', zoals Moroni haar noemt, 'duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn' (zie Moro 7:47).

Ik laat u mijn liefde en mijn zegen en bid dat er vrede in uw hart en in uw gezin mag zijn, in de naam van Hem wiens leven het opperste liefdesoffer was, namelijk de Heer Jezus Christus. Amen. □

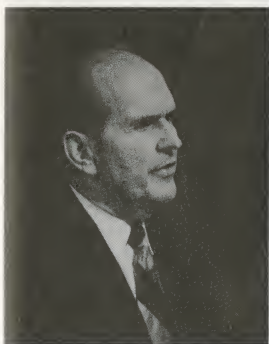

Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf (rechts) in gesprek met ouderling F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig.

De kanker die twist heet

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Net zoals wij ziekten vrezden die onze lichamelijke gezondheid ondermijnen, behoren wij twist te verafschuwen, omdat hij de kanker is die de geest aantast.'

Enkele maanden geleden stonden mijn waarde collega, ouderling Carlos E. Asay, en ik op de top van de berg Nebo, waar Mozes eens gestaan heeft (zie Deut. 34:1-4). Wij zagen wat hij had gezien. Rechts in de verte zagen wij de Zee van Galilea. De Jordaan stroomde vandaar naar de Dode Zee links. Voor ons lag het beloofde land waarnaar Jozua zo lang geleden de getrouwde Israëlieten had geleid.

Later mochten wij doen wat Mozes niet mocht doen. We werden vanuit het Hasjemetische koninkrijk naar Jordanië geëscorterd naar de westelijke oever die de grens vormt met Israël. Van daaruit wandelden wij met onze metgezellen over de Allenby brug. We voelden de spanning toen we vlakbij gewapende soldaten zagen die beide zijden van de internationale grens bewaakten.

Toen wij deze belevens in veiligheid doorstaan hadden, dacht ik aan de ironie van dit alles. In dat land, dat geheiligd is door de Vredevorst, is er sinds zijn verblijf bijna voortdurend twist en strijd geweest.

Voordat Hij vanuit het Heilige Land ten

hemel voer, sprak de Heiland een unieke zeging uit: 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef ik hem u' (Joh. 14:27).

Zijn vrede is niet noodzakelijkerwijs een politieke vrede; zijn vrede is persoonlijk. Maar die innerlijke vrede wordt verjaagd door twist.

Twist of strijd begint meestal niet als een geschil tussen twee landen. Hij begint meestal met een persoon, want we kunnen innerlijk strijden over eenvoudige aangelegenheden betreffende goed en kwaad. En dan, als een besmettelijke ziekte, kan hij naasten en naties aansteken.

Net zoals wij ziekten vrezden die onze lichamelijke gezondheid ondermijnen, behoren wij twist te verafschuwen, omdat hij de kanker is die de geest aantast. Ik vind de raad van Abraham Lincoln erg goed. Hij heeft gezegd:

'Twist niet. Niemand die vastbesloten is er het beste van te maken, heeft de tijd om met anderen te strijden. (...) Het is beter een hond uit de weg te gaan dan door hem gebeten te worden.' (Uit een brief aan J. M. Cutts, gedateerd 26 oktober 1863, geciteerd in *Concise Lincoln Dictionary Thoughts and Statements*, Ralph B. Winn, New York Philosophical Library, 1959, blz. 107.)

President Ezra Taft Benson beschreef twist gisteren als 'nog een facet van hoogmoed'.

Ik vind het zorgelijk dat twist tegenwoordig volkomen aanvaard is als een onderdeel van het leven. In de media, in de klas en op het werk kunnen we zien dat iedereen tegenwoordig in zekere mate met de twist-ziekte besmet is. Hoe makkelijk, maar hoe verkeerd is het om de twistziekte toe te laten in belangrijke geestelijke aangelegenheden, want twisten is ons door God verboden:

'En voorts heeft de Here God geboden, dat de mensen niet moeten moorden, niet liegen, niet stelen, de naam van de Here hun God niet ijdelijk gebruiken, niet afgunstig

zijn, noch boosaardig, dat zij niet met elkander moeten twisten' (zie 2 Ne. 26:32).

De aanstichter van twist

Om te kunnen begrijpen waarom de Heer ons geboden heeft dat wij 'niet met elkander moeten twisten', moeten wij de bron van twisten kennen. Een profeet uit het Boek van Mormon openbaarde die belangrijke kennis al voor de geboorte van Christus:

'Satan hitste hen op om voortdurend ongerichtigheid te bedrijven; ja, hij ging rond en verspreidde geruchten en veroorzaakte twisten door het ganse land om het hart van het volk te verstokken tegen het goede, en tegen hetgeen zou geschieden' (zie Hel. 16:22).

Toen Christus de Nephieten bezocht, vestigde Hij die profetie.

'Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkaar te twisten.

'Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitzen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan' (zie 3 Ne. 11:29-30).

De oorsprong van twist

Er was al twist vóór de schepping van de aarde. Toen voor het eerst Gods plan voor de schepping en het sterfelijk leven op aarde werd aangekondigd, juichten de zonen en dochters van God van vreugde. Aan het plan lag de keuzevrijheid van de mens ten grondslag, alsook de verwijdering van de mens uit de tegenwoordigheid van God, en de genadige gave van een heiland om de mens te verlossen. In de Schriften is te lezen dat Lucifer het plan wilde wijzigen door de keuzevrijheid van de mens teniet te doen. Satans sluwe bewegreden werd onthuld in deze uitspraak:

'Zie, hier ben ik, zend mij, ik wil uw zoon zijn, en ik zal het gans mensdom verlossen, dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeeker doen; geef mij daarom uw eer!' (Zie Moz. 4:1.)

Satans zelfzuchtige pogingen om het plan van God te veranderen, hadden een grote strijd in de hemel tot gevolg. De profeet Joseph Smith legde uit:

'Jezus zei dat er zekere zielen waren, die niet zalig zouden worden; de duivel zei dat hij hen allen zalig kon maken en legde zijn plannen aan de raadsvergadering voor. De leden hiervan stemden voor het plan van Jezus Christus; daarop rebelleerde de duivel tegen God en werd uitgeworpen.' (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 326.)

De Assembly Hall op Temple Square. Eén van de vele gebouwen die worden gebruikt voor de conferentiebezoekers voor wie geen plaats is in de Tabernakel.

Deze strijd in de hemel ging niet met bloedvergieten gepaard. Het was een strijd van meningsverschillen – het begin van de twist.

De Schriften waarschuwen regelmatig dat de vader van de twist tegen het plan van onze Hemelse Vader is. Satans methode berust op besmetting met de kanker van de twist. Zijn bewegreden: zich boven God verheffen.

De doelen van de tegenstander

Het werk van de tegenstander kan vergeleken worden met een beschieting van Gods (bol)werk. Salvo's met twistbacteriën worden afgevuurd op strategische doelen die essentieel zijn voor het heilige werk. Die strategische doelen zijn bijvoorbeeld – nog afgezien van het individu – het gezin, de leiders van de kerk en heilige leerstellingen.

Het gezin

Het gezin wordt al onder vuur genomen sinds Satan voor het eerst Adam en Eva verleide (zie Gen. 3; Moz. 4). Daarom moet tegevoerd worden dat iedereen waken voor het gevaar van onenigheid in het gezin. Het begint

meestal onschuldig. Jaren geleden, toen onze dochters kleine meisjes waren die graag grote meisjes wilden zijn, was het mode om meerdere petticoats over elkaar te dragen. Er had onenigheid kunnen ontstaan toen de meisjes erachter kwamen dat degene die zich het eerst aankleedde, het beste gekleed was.

In een gezin met veel jongens kregen de kinderen met de langste armen het meeste eten. Om de bijna onvermijdelijke onenigheid te voorkomen, stelden ze een regel in dat de kinderen tijdens de maaltijd minstens één voet op de vloer moesten houden.

Het gezin is de aangewezen plaats om te leren en liefde te hebben. Hier helpen de ouders de kinderen om de van nature aanwezige neiging tot zelfzuchtigheid te overwinnen. Zuster Nelson en ik zijn bij het opvoeden van onze eigen kinderen erg dankbaar geweest voor de volgende raad uit het Boek van Mormon:

'En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongert of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten (. . .)

'Maar gij zult hen leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkaar liefde te hebben

en elkander te dienen' (Mos. 4:14-15).

En daar zou ik aan toe willen voegen: wees geduldig terwijl de kinderen dat leren.

De ouders zouden partners moeten zijn die elkaar koesteren en beschermen, in de wetenschap dat het het doel van de tegenstander is het gezin te vernietigen.

Kerkleiders

Aanstichters van onenigheid en twist kiezen vaak kerkleiders als doelwit. En dat ondanks het feit dat geen enkele leider in de kerk zichzelf tot een verantwoordelijke positie geroepen heeft. Alle algemene autoriteiten hadden bijvoorbeeld een andere beroepsrichting gekozen. Maar ieder werd, net als Petrus en Paulus, 'geroepen door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten' (zie Art. 5). Inherent aan die roeping is de belofte en de toewijding om het voorbeeld van de Vrededorst te volgen.

Veel getrouwe volgelingen van de Meester hebben dat als doel. Zij zouden nooit kwaad spreken over de gezalfden des Heren noch onenigheid veroorzaken over leerstellingen die door de profeten vanouds of door de huidige profeten verkondigd zijn.

Omdat twist niet van de Heer is, zal beslist geen enkele trouwe volgeling van God een controversiële gedachte aanhangen als daar, ook al is het maar zijdelings, een godsdienstig aspect aan kleef.

Een trouw iemand zou beslist zijn godesnaam niet verbinden aan tijdschriften, programma's of groepen waartoe ophitsers behoren die 'twist [stoken] tussen broeders' (zie Spr. 6:19; tevens 6:14).

Zulke onruststokers vervullen helaas de profetie vanouds: zij 'spannen samen tegen de Here en zijn gezalfde' (zie Ps. 2:2).

Toch bidden de gezalfden in hun barmhartigheid voor hen die hen aanvallen, omdat zij weten welk droevig lot hun aanvallers voorspeld is (zie LV 121:16-22).

Over de hele wereld volgen de heiligen van de Heer Hem en zijn gezalfde leiders. Zij hebben geleerd dat verwerping van hun leer tot werkelijke gevaren leidt. In het Boek van Mormon staat de volgende waarschuwing:

'Nu, deze afgescheidenen hadden dezelfde leringen en onderwijzingen (. . .), zij waren in dezelfde kennis des Heren onderlegd; toch is het een feit, hoe vreemd het ook moge klinken, dat zij niet lang na hun afscheiding meer verhard en onboetvaardig, wilder, goddelozer en wreder werden (. . .) zich aan allerlei ontucht overgaven, ja, de Here, hun God, geheel en al vergaten' (Alma 47:36).

Verwerping van de leer zaait zoveel verdeeldheid! Kleine handelingen kunnen grote gevolgen hebben. In wat voor situatie of

positie men zich ook bevindt, niemand mag aannemen immuun te zijn voor de vreselijke toel die twist eist.

Thomas B. Marsh, die eens een van de Twalf was, verliet de kerk. Zijn geestelijk verval begon toen zijn echtgenote en een andere vrouw ruzie hadden gemaakt om wat room! Na bijna negentien jaar lang uit de kerk te zijn geweest, kwam hij terug. Hij zei toen in een vergadering tegen de heiligen:

‘Als er onder u mensen zijn die ooit zullen afvallen en doen wat ik heb gedaan, en de Heer heeft u lief, bereid u dan voor op een flinke kastijding. Maar neem van mij aan, u kunt beter, steunt u de autoriteiten’ (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 206; zie ook de conferentietoespraak van president Gordon B. Hinckley van april 1984).

Natuurlijk zijn de autoriteiten ook maar mensen. Maar God heeft hen de sleutels van zijn werk toevertrouwd en Hij vraagt ons rekschap van onze reactie op de leringen van zijn dienstknechten. Dit zijn de woorden van de Heer:

‘En indien Mijn volk zal luisteren naar Mijn stem en naar de stem van Mijn dienstknechten, die Ik heb aangewezen om Mijn volk te leiden, zie, voorwaar zeg Ik u, dan zal het niet uit zijn plaats worden bewogen.

‘Doch indien zij niet naar Mijn stem zullen luisteren, noch naar de stem van deze mannen, die Ik heb aangewezen, zullen zij niet worden gezegend’ (zie LV 124:45-46).

Goddelijke leerstellingen

De goddelijke leerstellingen van de kerk zijn het voornaamste doelwit van hen die op geestelijk gebied onenigheid willen zaaien. Ik herinner me een vriend die vaak in de klassen van de kerk het zaad van twist en onenigheid zaaide. Zijn aanvallen werden altijd voorafgegaan door de voorspelbare opmerking: ‘Ik zal de rol van de duivelsadvo-

caat spelen’. [Duivelsadvocaat: iemand die de negatieve kant van iets belicht – vert.] Onlangs is hij overleden. Eens zal hij voor de Heer staan om geoordeeld te worden. En ik vraag me af of zijn voorspelbare opmerking dan zal worden herhaald.

Zo’n geest van twist is niet nieuw. In een brief aan Timoteüs gaf de apostel Paulus deze waarschuwing: ‘dat de naam Gods en de leer geen smaad lijden’ (zie 1 Tim. 6:1).

‘Indien iemand een andere leer verkondigt en zich niet voegt naar de gezonde woorden van onze Here Jezus Christus en de leer (. . .) en heeft hij een zwak voor geschillen en haarkloverijen’ (zie [NV:] 1 Tim. 6:3-4), ‘daar zij denken dat het resultaat godsvrucht is; onthoud u daarvan’ ([Naar de King James-vertaling van de Bijbel], zie 1 Tim. 6:5). (Zie ook Jes. 29:21; 2 Ne. 27:32; LV 19:30, 38:41, 60:14.)

Leerstellingen ontleden en in een controverse daglicht stellen om aandacht op zichzelf te vestigen, misnoegt de Heer. Hij heeft gezegd:

‘Zij zullen het opbouwen en de ware beginselen van Mijn leer, ja, de enige leer, die in Mij is, ontvouwen.

‘En dit doe Ik, opdat Ik Mijn evangelie moge vestigen, en er niet zoveel onenigheid moge zijn; ja, Satan hitst het hart der mensen op tot onenigheid aangaande de beginselen van Mijn leer; en in deze dingen dwalen zij, want zij verdraaien de Schriften, en verstaan ze niet’ (zie LV 10:62-63).

Door twist ontstaat tweedracht. In het Boek van Mormon is te lezen hoe het beter kan:

‘En Alma, die gezag van God had, (. . .) gebod hun, dat er geen twist onder hen zou zijn, maar dat zij eenparig voorwaarts zouden zien, en één geloof en één doop hebben, en dat hun harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed dienden te zijn’ (Mos. 18:18, 21; zie ook 23:15).

Manieren om twist te verdrijven

Wat kunnen wij doen om de kanker die twist heet, te bestrijden? Welke stappen kunnen wij nemen om twist te vervangen door innerlijke rust?

Toon om te beginnen dat u om anderen geeft. Houd uw tong, uw pen en uw tekstverwerker in bedwang. Denk aan de volgende spreuk wanneer u in de verleiding bent te redetwisten: ‘Wie zijn naaste veracht, is verstandeloos; maar een verstandig man zijgt stil’ (Spr. 11:12; zie ook 17:28).

Beteugel uw lust om uit zelfucht of begeerte naar roem mondeling of schriftelijk te redetwisten. De apostel Paulus gaf de Filippenzen het volgende advies: ‘[Weest] zonder zelfucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf’ (Fil. 2:3).

Met zo’n hoge wederzijdse achting kunnen wij het met respect voor elkaar onenig zijn, zonder daarbij onaangenaam te worden.

Maar de belangrijkste stap die wij kunnen doen, gaat verder dan onze uitingen leren bedwingen. Innerlijke rust verkrijgt men wanneer men God werkelijk in nederige ootmoed liefheeft.

Denk eens goed na over deze tekst:

‘En er waren geen twisten in het land wegen de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde’ (4 Ne. 15; zie ook vs. 2).

We moeten God dus liefhebben. Het eerste gebod is het fundament van geloof. Naarmate wij liefde voor God en Christus ontwikkelen, zal er vanzelf liefde voor onze familieleden en naasten uit voortkomen. Dan zullen wij geestdriftig Jezus navolgen. Hij genas. Hij troostte. Hij onderwees: ‘Zalig [zijn] de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden’ (Matt. 5:9; zie ook 3 Ne. 12:9).

Door God lief te hebben, wordt de pijn die de kanker van de twist veroorzaakt, uit de ziel gebannen. Dit geneesproces begint met een persoonlijke gelofte: ‘Laat er vrede op aarde zijn en laat die bij mij beginnen.’ (‘Let There Be Peace on Earth’, Sy Miller and Jill Jackson, Jan-Lee Music, Beverly Hills, Californië, 1972.) Deze gelofte zal zijn invloed hebben op familieleden en vrienden en zal gemeenschappen en naties vrede brengen.

Mijd twist en onenigheid. Streef naar godsvrucht. Laat u verlichten door eeuwige waarheid. Wees één van gedachten met de Heer en één in liefde en geloof met Hem. Dan zal ‘de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat’ (zie Fil. 4:7) met u zijn en u en uw nageslacht tot zegen zijn. Dat getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

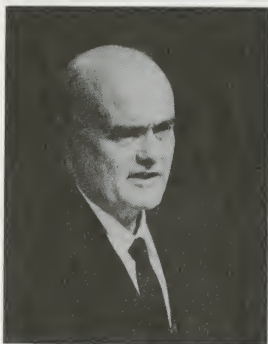

De ouderlingen Monte J. Brough en Lloyd P. George van het Tweede Quorum der Zeventig

De universaliteit voor het eeuwige leven

Ouderling F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig

‘De tempel is de plaats waar de Heer wil dat we ons leven oprecht evalueren. Hij wil dat we de consequenties beseffen van het feit dat dit leven een proeftijd is’.

Ik ben overweldigd door gevoelens van blijdschap en diepe dankbaarheid, omdat ik bij deze grote conferentie van heiligen der laatste dagen mag zijn. Woorden schieten tekort om het gevoel te omschrijven dat zuster Busche en ik hebben, nu wij voor het tweede jaar werkzaam zijn in een van de tempels van de Heer. De heiligheid daarvan blijft ons elke dag inspireren.

Sinds ons eerste bezoek aan de tempel, dertig jaar geleden, hebben we de tempel altijd gezien als een heilige plaats. Een plaats om te leren en te dienen – maar nu, nadat we twee jaar lang onze gedachten en ons hart mochten richten op het doel en de heiligheid van het huis des Heren, lijkt het wel of onze ziel doordrongen wordt van een nieuwe gewaarwording. De eerste gewaarwording vond plaats toen het evangelie van Jezus Christus aan ons werd geopenbaard door het licht van de Heilige Geest. Deze gaf ons begrip van geloof, bekering en doop. Deze keer lijkt het wel of er een sluier van onze geest is weggetrokken en we hetzelfde evangelie zien, maar scherper, de kleuren zijn

helderder en we begrijpen meer en dieper.

Dit is de tijd noch de gelegenheid om uitvoerig in te gaan op het doel en de betekenis van de tempel. Toch voel ik dat ik u wat over mijn gevoelens moet zeggen die bij me gegroeid zijn gedurende de vele stille uren in het huis des Heren.

Het is zeker zo dat we als leden, nadat we onze eigen begifing hebben ontvangen, meestal weer teruggaan naar het huis des Heren om te werken voor de verlossing van onze voorouders. Maar doordat ik zo dicht bij het huis des Heren ben, ben ik ervan doordrongen geraakt dat de Heer dringend alle leden uitnodigt zich voor te bereiden op hun gang naar de tempel. Niet alleen voor de reddende verordeningen voor zichzelf en hun voorouders, maar om nog meer redenen. Ik ben ervan overtuigd geraakt dat de tempel de enige ‘universaliteit’ is waar de mensen zich geestelijk kunnen voorbereiden op hun eeuwige verhoging. De tempel is de plaats waar de Heer wil dat we ons leven oprecht evalueren. Hij wil dat we de consequenties beseffen van het feit dat dit leven een proeftijd is. Dat is de mens heden ten dage geopenbaard door middel van het Boek van Mormon. We lezen bijvoorbeeld in Alma 12:24:

‘En wie zien dat de dood over het mensdom komt; (...) namelijk de tijdelijke dood; niettemin werd de mens een tijdruimte toegestaan, waarin hij zich zou kunnen bekeeren; daarom werd dit leven een proefstaat, een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten.’

Met dit begrip lijkt het noodzakelijk dat wij onszelf de volgende vragen stellen: Hoe staan we ervoor? Kunnen wij te weten komen hoe we ervoor staan en of we op de goede weg zijn?

En weer vind ik de antwoorden op deze vragen in het Boek van Mormon, en wel in het 41ste hoofdstuk van Alma, de verzen 10 en 11:

‘... goddeloosheid bracht nimmer geluk. (...) alle mensen, die in een natuurlijke staat zijn, of laat mij zeggen, in een vleselijke staat, zijn vol bittere gal en in de banden der ongerechtigheid; (...) daarom zijn zij in een staat, tegenovergesteld aan de aard van gelukzaligheid.’

Af en toe zijn wij allen in een staat, tegenovergesteld aan de aard van gelukzaligheid, en niet omdat we uitsluitend goddeloosheid of zonde hebben nagestreefd. Maar zolang wij ons in deze proeftijd bevinden, kan de tegenstander ons beïnvloeden. Wellicht zijn we wat onachtzaam geworden, of hebben we onze relatie verwaarloosd met hen die ons na aan het hart liggen – zij die onze eerste verantwoordelijkheid zijn – onze echtgenote, onze kinderen, of onze ouders. Misschien hebben we toegeestaan dat kleine slechte gewoonten of verkeerde zienwijzen ons leven zijn binnengeslopen; misschien hebben we tot op zekere hoogte het begrip verloren van het belang van het exact naleven van de verbonden. Dan bevinden we ons in een gevaarlijke situatie. Wij moeten ons dit gewaarworden. Wij kunnen ons niet veroorloven de situatie te negeren. We weten wel dat we al een tijdje niet echt gelukkig zijn, dat een glimlach er maar ternauwernood afkan, misschien bevinden we ons wel op de rand van een inzinking. Iemand hoeft nog geen verbond gebroken te hebben, hij zal zich misschien schuilhouden achter een masker van geluk. Hoewel we misschien anderen kunnen misleiden, kunnen we niet onszelf misleiden en zeker niet de Heer.

Wanneer de Geest des Heren zich terugtrekt, al is het maar in kleine mate, voelen we dat, hoewel we daarvoor niets of vrijwel niets van het evangelie van Jezus Christus of het heilsplan hoeven te weten. Wanneer een kind van God een van de wetten van God, de wetten van gerechtigheid, schendt, zal de Geest van Christus, die volgens de Schriften aan een ieder licht geeft, in zekere mate worden teruggetrokken (zie LV 84:46; LV 121:37; LV 93:2; Joh. 1:9). Er vallen dan duistere schaduwen op de ziel, en in deze staat is een *gevaarwording* van wat er gaande is, essentieel.

Het evangelie wordt in haar volheid over de hele wereld verkondigd door de daartoe geroepen dienstknechten van de Heer om iedereen tot een gewaarwording van zijn staat te brengen. Om zo min mogelijk af te dwalen van de woorden van de gezalfden des Heren is het noodzakelijk dat we de Schriften toegewijd lezen en bestuderen. Wat we gezien of gevoeld hebben, of wat we geleerd hebben uit de lessen, die anderen door veel beproeving geleerd hebben, maakt het voor ons mogelijk zo’n zelfde lijden te vermijden.

Wij kunnen bijvoorbeeld veel baat hebben bij de leringen van de profeet Alma in het Boek van Mormon, alsof wij persoonlijk aanwezig waren bij zijn prediking meer dan tweeduizend jaar geleden:

‘Indien dan ons hart verstokt is, ja, indien wij ons hart tegen het woord hebben verstokt, zodat het niet in ons wordt bevonden, dan zal onze toestand vreselijke zijn, want dan zullen wij worden verdoemd.

‘Want onze woorden zullen ons veroordelen, ja, al onze werken zullen ons veroordelen; wij zullen niet vlekkeloos worden bevonden, en onze gedachten zullen ons ook veroordelen; en in deze vreselijke toestand zullen wij niet naar onze God durven opzien, en wij zouden gaarne willen, dat wij de rotten en de bergen konden gebieden op ons te vallen om ons voor Zijn tegenwoordigheid te verbergen.

‘Doch dit kan niet; wij moeten te voorschijn komen en voor Hem staan in Zijn heerlijkheid en in Zijn kracht, Zijn macht, majesteit en heerschappij, en tot onze eeuwige schande erkennen, dat al Zijn oordelen

rechtvaardig zijn, en dat Hij rechtvaardig is in al Zijn werken; en dat Hij barmhartig is jegens de menskinderen, en dat Hij alle macht heeft om iedere mens te verlossen, die in Zijn naam geloof en vruchten voortbrengt, der bekering waardig’ (Alma 12:13-15).

Mijn geliefde broeders en zusters, de Heer wil niet dat wij ons pas op de oordeelsdag bewust worden van onze nietswaardigheid en ellende (zie Mos. 4:11; Alma 26:12; Hel. 12:7; Moz. 1:10). Nu en iedere dag van ons leven, wil Hij onze gewaarwording scherpen, opdat wij onze eigen rechters zullen zijn in ons voortdurende bekeringsproces.

Nadat Alma gesproken had over bekering en rechtvaardige verlangens tot het einde toe, zei hij:

‘Dit zijn zij, die door de Here zijn bevrijd; (. . .) want zie, zij moeten zelf beslissen om óf goed óf kwaad te doen’ (Alma 41:7). Ook de apostel Paulus legde uit in 1 Korintiërs 11:31: ‘Indien wij echter onszelf beoordeel- den, zouden wij niet onder het oordeel komen.’

Het lijkt erop dat we ons heel goed voortdurend kunnen bekeren als we letterlijk leren onze eigen rechter te zijn. Wij zelf en de Heer zijn de enigen die ons werkelijk kennen. En we kennen niet eens onszelf, tenzij wij leren die eenzame en moeilijke weg in te slaan waarop we, voortdurend daartoe bewegen door de Heilige Geest, leren eerlijk tegenover onszelf te zijn.

Dit is het offer dat we moeten leren brengen. Niemand zal ooit de beginselen van waarheid begrijpen of zelfs maar aanvaarden, tenzij hij of zij, in zekere mate, een pijnlijke gewaarwording heeft ontwikkeld van de dimensies van het eerlijk zijn tegenover zichzelf. Zonder het vermogen om de waarheid te herkennen, zullen wij niet echt vrij zijn: we zullen slaven van gewoonten of vooroordelen zijn, die overlanden zijn met uitvluchten. Maar wanneer wij leren ons gewaar te worden van de diepten van de dimensies van de waarheid zal dat ons vrij maken. We kunnen een struikelblok alleen verwijderen als we het zien liggen. Wij kunnen geen vooruitgang maken als we niet weten wat ons tegenhoudt.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik weet geen betere plaats om in ons begrip van de beginselen van eerlijkheid te kunnen groeien dan het huis des Heren. Ik weet geen betere plaats waar we kunnen leren hoe we moeten groeien in de dimensies van hoe wij onze eigen rechter kunnen worden dan het huis des Heren.

Wij hebben reden om ons te verblijden, omdat het begrip dat dit leven een tijd is voor de mens om zich voor te bereiden op de ontmoeting met God, tot ons gekomen is nu we nog tijd hebben om de consequenties van deze boodschap te overwegen. We leven nog, onze proeftijd is nog niet voorbij. Er zijn tempels gebouwd, huizen des Heren. Deze staan ons ter beschikking bij onze geleidelijke gewaarwording van de volle dimensies van waarheid op onze onvermijdelijke weg naar de eeuwigheid.

Deze dagen van bepeining in de tempel hebben mij nederig gestemd. Mij is een groter begrip geschonken van de nietigheid van de mens, de noodzaak van een voortdurend bekeringsproces, en de noodzaak van de tempelverbonden, die gebaseerd zijn op de beginselen van de verzoening van Christus.

Ik weet dat de Heer Jezus Christus leeft. Ik weet dat dit zijn kerk is. Ik weet dat Hij dit werk leidt. Het is een grote vreugde te zien dat steeds meer leden het belang van de tempel begrijpen voor hun geestelijke verrijking en hun eigen geestelijke voorbereiding op het eeuwige leven, dat daaruit voortvloeit.

Ik laat u dit getuigenis als uw broeder en dienaar en in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen H. Burke Peterson en F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig.

'Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien'?

Zuster Joy F. Evans

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging

'Begaan zijn met hen die (. . .) verdriet hebben en dan de reactie van het hart omzetten in de benodigde handeling, is dienen zoals God dat wil.'

In het boek Matteüs lezen we dat alle volkeren van de aarde bij de wederkomst van de Zoon des Mensen in zijn heerlijkheid voor Hem verzameld zullen zijn en dat Hij ze van elkaar zal scheiden zoals een herder zijn schapen van de bokken scheidt. Zij die aan zijn rechterhand zijn, zullen gezegend worden en het koninkrijk ontvangen dat vanaf de grondlegging van de wereld voor hen bereid was (zie Matt. 25:31-34). Dan zal de Koning tot hen zeggen:

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden (. . .): Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U

ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden (. . .): Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matt. 25:35-40).

Wij hebben bijna elke dag de kans om, zoals de Heiland ons leerde, de hongerigen te voeden, de zieken te bezoeken en te helpen elkaars lasten te dragen. Soms dienen wij onze gezinsleden, onze kinderen, onze huwelijkspartner, onze ouders of onze geliefde. Soms is het een buurman of een vriend in nood, soms een vreemdeling.

Begaan zijn met hen die om wat voor reden dan ook verdriet hebben en dan de reactie van het hart omzetten in de benodigde handeling, is dienen zoals God dat wil.

Toen de zustershulpvereniging gesticht werd, vertelde de profeet Joseph Smith de zusters dat zij nu de gelegenheid hadden om te handelen naar het gevoel dat God hen in hun boezem gegeven had (zie *History of the Church*, deel 4, blz. 605).

Tegenwoordig gaan veel zusters op huisbezoek of verrichten zij liefdediensten voor anderen – dat is nog steeds het wezen van de zustershulpvereniging. De zusters zijn anderen tot zegen en beuren hen op die ontmoedigd zijn, heimwee hebben of bang zijn. Zij zijn de raad inachtig die een profeet ons heeft gegeven: 'God ziet ons; Hij waakt over ons. Maar meestal geeft Hij ons wat wij nodig hebben door tussenkomst van een ander. Daarom is het o zo belangrijk dat wij elkaar dienstbaar zijn in het koninkrijk' (Spencer W. Kimball, *De Ster*, december 1976, blz. 1). In het boek Spreuken worden wij als volgt vermaand: 'Onthoud het goed niet aan wie het toekomt, terwijl het in uw macht is het te doen' (Spr. 3:27).

Misschien kan ik aan de hand van een persoonlijke belevenis duidelijk maken hoe wij liefhebber en zorgzaam voor elkaar behoren te zijn.

Mijn man en ik zijn gezegend met tien fijne kinderen, waarvan er zeven nog in leven zijn. Dat betekent uiteraard dat er drie overleden zijn. Tijdens mijn zwangerschappen moest ik het grootste gedeelte van de tijd in bed doorbrengen. De vraag of ik die lieve baby's lang genoeg kon dragen om hen levensvatbaarheid te geven, was altijd een grote zorg. Wekenlang kwamen de huisbezoeksters mij een middagmaaltijd of het gezin een avondmaaltijd brengen. Ze verzorgden onze peuters en zorgden ervoor dat ik bibliotheekboeken had om te lezen.

Toen onze tweeling werd geboren, waren we volkomen verrast dat we twee baby's hadden! Het was fantastisch om na één zwangerschap twee baby's te hebben! Maar het duurde niet lang – tenminste niet wat dit leven betreft. Het jongetje leefde twee dagen en het meisje drie. De zusters kwamen weer langs en dit keer niet alleen met voedsel, maar ook met een prachtige rozenstruik die 'Duet' heette en goed groeide en bloeide. Het was een fijne herinnering aan een pijnlijke periode. De prachtige bloemen hielpen ons terug te denken aan onze kleintjes, onze vrienden en onze dankbaarheid voor het evangelie en de kerk.

Wij moeten onze taak om in liefde de eenzamen en de ongelukkigen onder ons te dienen ernstig opvatten – of zij nu met problemen of verleidingen worstelen. Zij zullen ergens vrienden en troost vinden. Waarin zijn wij tekortgeschoten als zij ze elders vinden omdat wij er op dat moment niet waren of niet genoeg moeite deden?

'Ik had je nodig – ik kon je niet vinden – ik heb je niet meer nodig.' Zolang er een manier is waarop wij kunnen helpen, moeten we niet toelaten dat dat gebeurt.

Voorzinnen in de behoeften van de zieken (en vooral de ongeneeslijk zieken) en hun gezinsleden heeft vanaf het begin deel uitgemaakt van het liefdedwerk van de zustershulpvereniging. Sinds de Nauvoov-periode is er veel veranderd. Destijds verschaften bijna uitsluitend de zusters zorg voor de zieken en de stervenden. Zij naaiden de beklading van de lijkst, maakten de begrafenis-kleding, verzorgden op liefdevolle wijze het lichaam van de overledenen en troosten de levenden. In onze tijd is het leven niet meer zo zwaar. Bovendien is het voor de meesten onder ons langer en veel comfortabeler geworden.

Maar er bestaan ook steeds langdurige en ongeneeslijke ziekten – soms tref het jongeren, soms ouderen – en we krijgen ook nog steeds te maken met de dood. We behoren nog steeds 'elkanders moeilijkheden' te dragen (zie Gal. 6:2), 'hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben' en 'met de treurden te treuren' (zie Mos. 18:9).

Door liefdediensten kan een patiënt en zijn of haar gezin in moeilijke tijden gesteund worden. Ik was 'ziek en gij hebt mij bezocht' (zie Matt. 25:36).

Vaak doen de mensen niets in zo'n situatie omdat ze gewoon niet weten wat ze moeten doen. Ze willen zich niet opdringen of iets verkeerd zeggen. Misschien weten ze niet hoe ze moeten omgaan met iemand die stervende is of met hun gezinsleden. Ze kunnen gevoelens van boosheid, verdriet of verwarring hebben. Maar niettegenstaande dat kunnen ook zij manieren vinden om te helpen.

Een vrouw vertelde eens over de tragische ervaring die ze had toen vijf naaste familieleden uit een andere staat waren omgekomen bij een auto-ongeluk. Bij haar zelf drong het maar met moeite door en ze was koffers aan het pakken voor haar gezinnetje om de volgende dag naar de begrafenis te gaan. Een buurman en goede vriend belde aan met de mededeling dat hij was gekomen om hun schoenen te poetsen. Ze had niet eens aan schoenen gedacht.

Hij knielde op hun keukenvloer met een pan zeepwater, een spons, schoenpoets en een borstel en had al gauw alle schoenen, inclusief de zondagse, schoongemaakt en glanzend gewreven. Toen hij klaar was, glipte hij stilletjes weg en liet de schoenen achter, klaar voor het inpakken; zelfs de zolen waren schoongemaakt.

De moeder zei: 'Wanneer ik nu van een kennis hoor dat die een geliefde verloren heeft, beik ik niet meer met het vage aanbod 'Als er iets is wat ik kan doen . . .' Nu probeer ik iets specifiek te bedenken waarmee ik die persoon echt help – zoals de auto wassen, de hond naar het dierenpensioen bren-

gen of op het huis passen tijdens de begrafenis. En als die persoon tegen me zegt: 'Hoe wist je dat dat gedaan moest worden?' antwoord ik: 'Dat komt omdat iemand eens mijn schoenen heeft geпоets' (Madge Harrah, 'He Cleaned Our Shoes', *Reader's Digest*, december 1983, blz. 21-24).

De volledige verzorging op zich nemen van een patiënt met een ernstige, langdurige of ongeneeslijke ziekte is geen gemakkelijke taak die van korte duur is. Meestal is het zowel in emotioneel als in lichamelijk opzicht een zware opgave. Over het algemeen worden zowel de zieke als de gezinsleden graag regelmatig emotioneel en geestelijk gesterkt.

Wanneer we mensen die voor langdurig of ongeneeslijk ziekten zorgen, wat tijd voor zichzelf geven, kunnen we hen in staat stellen op krachten te komen en hun incasseringsvermogen te vergroten. De lange duur van die zorg is in grote mate afhankelijk van de individuele omstandigheden; zelfs een uurtje of twee voor zichzelf hebben kan erg belangrijk zijn voor overbelaste gezinsleden.

De moeder die vanwege de verzorging van een door een beroerte getroffen grootmoeder niet de nodige tijd kan doorbrengen met een tienerdochter, de gezinsleden die zich schuldig voelen omdat ze de wens uitbrengen om eens even achter zich te kunnen laten, de ouders die te moe zijn om goed voor hun kleintjes te kunnen zorgen, de moeder die zoveel tijd besteedt aan een gehandicipt kind dat de andere kinderen in het gezin het gevoel hebben (soms terecht) dat ze verwaarloosd worden – zij allen hebben liefdevolle steun nodig en verlichting van hun zware taken.

Om anderen door een erg moeilijke periode heen te helpen, moet men begrip en geduld hebben. Iedereen reageert anders op verdriet. Niet iedereen herstelt zich even snel en niet iedereen gedraagt zich hetzelfde. De verdrietige persoon kan geïrriteerd, depressief, stil of teruggetrokken zijn, maar wanneer vriendelijk benaderd, zal hij of zij zich bijna altijd herstellen en tot aanvaarding komen.

Een getuigenis van het bestaan van Jezus Christus en van zijn opstanding kan iemand in tijden van beproeving steunen en troosten. Deze overtuiging leidt de verdrietigen uit de schaduw naar het licht. In deze kennis kunnen we elkaar laten delen: 'Ik weet, dat mijn Verlosser leeft, niets dat mij zoveel troost hier geeft!' (HL 10.)

Openstaan voor zulke behoeften brengt vreugde in het dagelijks bestaan en helpt ons om in geloof uit te zien naar de toekomst, wetend dat verdriet, moeilijkheden doorstaan en volharding een noodzakelijk onderdeel uitmaken van het sterfelijk leven.

Er is weleens gezegd dat liefde in het vuur van lijden en tegenspoed beproefd wordt. We moeten openstaan voor de behoeften van hen die lijden of verdriet hebben, voor hen die bijzondere problemen hebben – de zuster die een miskraam of een vroeggeboren kind heeft gehad, die een te doed geboren kind of een gehandicipt kind heeft; de zuster wiens geliefde echtgenoot overleden is; de aantrekkelijke vrouw die nog geen huwelijk of gezin heeft; het pasgedoopte lid wiens familie haar vanwege haar doop afgewezen heeft.

Wat we doen of zeggen is niet zo belangrijk als het feit dat we iets zeggen of doen – zoals 'Ik geef om je' of 'Ik wil graag wat voor je doen'. Waar liefde wordt betoond, reageert het ene hart op het andere en worden er lasten verlicht.

We moeten nooit denken dat we ons deel hebben gedaan of onze beurt hebben gehad. Ik hou van de uitspraak die Dag Hammarskjöld eens deed toen hij secretaris-generaal van de Verenigde Naties was: 'U hebt nog niet genoeg gedaan, u hebt nooit genoeg gedaan als u nog iets kunt bijdragen' (Richard L. Evans jr., *Richard L. Evans, The Man and the Message*, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, blz. 256).

Tegen diegenen onder ons die door ziekte, ouderdom of om andere redenen niet de diensten kunnen verrichten die ik behandeld heb, zou ik in de woorden van iemand anders willen zeggen: 'Van de mensen die wij kennen zijn het niet noodzakelijkerwijs diegenen die altijd snel als een komeet achter een duidelijk zichtbare taak aanrennen, aan wie wij het meeste te danken hebben. Het is vaak het leven van iemand dat, net als

De ouderlingen Rex C. Reeve, Carlos E. Asay en F. Burton Howard van het Eerste Quorum der Zeventig.

een ster, gewoon het kalme licht van zijn heldere en getrouwe wezen op ons uitstort, waarnaar wij opzien en waaruit wij de meeste rust en moed putten. Het is goed te weten dat wij, zelfs wanneer we niets meer voor onze medemens kunnen doen, toch nog iets voor hen kunnen betekenen; en vooral te weten dat zelfs de nederigste man of vrouw niet werkelijk sterk, zachtvaardig en goed kan zijn zonder dat het de wereld verbetert.'

Bijna iedereen kan iets doen of iets betekenen voor een ander die daar behoefte aan heeft.

Wanneer we voor overweldigende problemen staan, zijn er misschien dagen of tijden dat we graag willen geloven. Misschien maken we ons zorgen, zijn we ongerust of twijfelen we, maar we willen toch graag geloven. Ik vind het een hele troost te weten dat de Heer wist dat dit zo zou zijn en ons in het boek Marcus (9:14-29) een fantastisch verhaal gaf van een verontruste vader die zijn zoon naar de Heiland bracht om genezen te worden van een ziekte die op epilepsie leek.

Jesus zei: 'Alle dingen zijn mogelijk voor wie geloof.'

'Terstond riep de vader van de knaap uit en zeide: Ik geloof, kom mijn ongelooft te hulp!' (Zie vs. 23-24.)

Wij kunnen elkaar helpen, ook in onze tijden van ongelooft. Wij kunnen de zwakken van geloof sterken, opbouwen en hen tot zegen zijn. In de woorden van Alma: 'Al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken' (zie Alma 32:27). Dan zaaien we het zaad van geloof.

We moeten inzien dat het leven een waardevolle gave is (Florence Nightingale noemde het 'een schitterende gave'), dat vertrouwen en gevoeligheid erg kwetsbaar zijn, dat we elkaar moeten dienen, elkaar moeten aanmoedigen, elkaar moeten vergeven – en dit alles niet één keer, maar telkens weer. Misschien zullen dan diegenen zich ons herinneren die, wanneer de Heer de wederkomt in heerlijkheid, aan zijn rechterhand zitten.

'Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij u als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden (. . .): Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (zie Matt. 25:37-40).

Dat wij dat allen zullen doen, broeders en zusters, wanneer wij de kans hebben, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

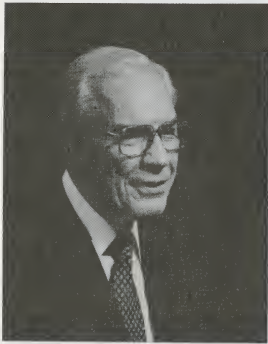

De weg naar volmaking

Ouderling Royden G. Derrick
van het Eerste Quorum der Zeventig

'Jezus wees ons de weg. De eenvoud ervan is vervat in zijn zaligsprekingen.'

In oktober 1833 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring waarin de Heer zei: 'Ik zal Mij een rein volk verwekken, dat Mij in alle gerechtigheid wil dienen' (LV 100:16). De Heer sprak over onze voorouders, de pioniers, en ook over de heiligen van deze tijd. In het licht van de taak die hierin opgesloten ligt, zou ik vandaag willen spreken over de weg naar volmaking, die niet alleen betrekking heeft op dit leven, maar ook op het leven hierna.

Twee weken geleden ontving ik een interessante brief van een kerklid dat opgegroeid is in een hoog in het Himalayagebied gelege land.

Hij schreef: 'Ik ben opgegroeid in een koninklijke familie van hindoeïerasters. Men leerde mij te werken, maar niet te hopen op een beloning. Ik dacht: "Waarom zou ik werken als ik geen beloning krijg? Ben ik wel op de juiste weg?" De polytheïstische leer [leer van het veelgodendom – vert.] en de pantheïstische filosofie [wijsgerige leer volgens welke het stof van de wereld en God identiek zijn – vert.] ergerden mij. Ik wilde de *echte* waarheid weten en de *fjuiste* weg vinden.' Hij vertelde hoe hij door de mormoonse zendingen in Seoul (Korea) de waarheid en de enig juiste weg gevonden

had. Hij gaf zo'n krachtig getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus, dat de tranen mij in de ogen schoten.

Ik was geïntrigeerd door zijn opmerking over de noodzaak van een beloning. De Heer heeft ons de opstanding en onsterfelijkheid beloofd, maar dat zijn geen beloningen. In het woordenboek wordt een beloning omschreven als 'iets dat men geeft (of ontvangt) om te belonen of als loon' [een stoffelijke vergelding voor diensten of verdienste].

De opstanding is de hereniging van het lichaam en de geest. Zoals Jezus werd opgewekt, zal uiteindelijk iedereen die ooit in deze wereld geboren is, worden opgewekt – of hij dat nu wil of niet. Wanneer iemand wordt opgewekt, wordt hij onsterfelijk, wat inhoudt dat hij voor altijd in een opgestane staat verder leeft. En iedereen die ooit in deze wereld geboren is, zal onsterfelijk worden, ongeacht hoe zijn of haar gedrag in dit leven is geweest. Daarom zijn *de opstanding en de onsterfelijkheid* synoniem. Het zijn geen beloningen – het zijn gaven – want we hebben geen diensten verricht of verdienste verworven waarmee wij voor zulke beloningen in aanmerking zouden komen. Deze gaven zijn afkomstig van de Heiland en vloeien voort uit zijn zoenoffer.

Uit de Schriften leren we dat er *werkelijk* een beloning in het verschiet is – dat er *werkelijk* een beloning bestaat voor bezwene diensten en voor prestatie. Die beloning is verhoging in het celestiale koninkrijk van God. Verhoging brengt ons naar de hoogste van de drie graden van heerlijkheid in het celestiale koninkrijk. Het celestiale koninkrijk is het hoogste van de drie koninkrijken in de onsterfelijkheid. Verhoging verdienen we door Jezus Christus te aanvaarden als de Zoon van God en zijn leringen na te volgen.

Jezus wees ons de weg. De eenvoud ervan is vervat in zijn zaligsprekingen, die door de eeuwen heen weerklonken hebben en nog door de millennia heen zullen weerklinken: 'Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen' (Matt. 5:3). Hij herhaalde de bergrede voor de mensen

in het oude Amerika en zei het toen iets anders: 'Gezegend zijn de armen van geest, *die tot Mij komen*, want hunner is het koninkrijk der hemelen' (zie 3 Ne. 12:3; cursivering toegevoegd). De toevoeging 'die tot Mij komen' stelt ons in staat de betekenis van dit vers beter te begrijpen. De Heer zei dat Hij boos was op de bewoners der aarde want 'zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandeld zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god' (zie LV 1:16). De zaligsprekingen vormen de stappen die we kunnen doen om tot Christus te komen.

Stap 1. De eerste stap die men moet doen om tot Christus te komen, is het overwinnen van misplaatste trots door een verslagen geest en een gebroken hart, en het zich onderwerpen aan zijn wil.

Stap 2. 'Zalig [zijn zij] die treuren, want zij zullen vertroost worden' (Matt. 5:4). De apostel Paulus zei dat een godvrezend betrouwbaar onze zonden onmisbaar is voor onze geestelijke vooruitgang.

Stap 3. 'Zalig [zijn] de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven' (Matt. 5:5). In het woordenboek is van *zachtmoedig* de volgende definitie te vinden: 'niet geneigd tot heftigheid, zich gemakkelijk schikkende; vriendelijk'. Dit is een belangrijke eigenschap die men moet ontwikkelen om zich erop voor te bereiden het celestiale koninkrijk binnen te gaan, welk koninkrijk op aarde gevestigd zal worden wanneer die celestiaal gemaakt is.

Stap 4. 'Zalig [zijn zij] die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden' (Matt. 5:6). In de Schriften uit het oude Amerika wordt daaraan toegevoegd: 'want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld' (3 Ne. 12:6).

Een jongeman vroeg eens aan Socrates of die hem als leerling wilde aannemen en hem wilde leren wat hij wist. Socrates nam de jongeman mee naar het strand en liep met hem het water in. Vervolgens duwde hij het hoofd van de jongeman zolang onder water dat hij bijna verdrinkte. De jongeman worstelde, kwam happend naar adem boven water en eiste een verklaring voor deze ongerechtvaardigde handeling. De grote Socrates antwoordde: 'Ik kan je pas leren wat je weten wilt wanneer je verlangen om te leren net zo groot is als je verlangen naar lucht.' Om het evangelie van Jezus Christus te begrijpen, moet men eerst verlangen om te leren en bereid zijn om te studeren.

Stap 5. 'Zalig [zijn] die barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden' (Matt. 5:7). In het woordenboek is van *barmhartigheid* de volgende definitie te vinden: 'gezindheid van medeliden, mededogen te hebben'. Dat is een bijkomend gevolg van

het naleven van het evangelie.

Stap 6. Wie anderen barmhartigheid toont, ontwikkelt reinheid van hart. De Heiland heeft gezegd: 'Zalig [zijn] de reinen van hart, want zij zullen Gods zien' (Matt. 5:8). In het woordenboek zijn achttien verschillende definities van het woord *zien* te vinden. Het betekent onder andere begrijpen. Wie reinheid van hart ontwikkelt, zal God leren begrijpen. Naarmate iemand God leert begrijpen, leert hij Hem kennen. De Heiland zei het volgende toen Hij tot de Vader sprak: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Joh. 17:3).

Stap 7. Wanneer iemand eenmaal reinheid van hart ontwikkeld heeft, krijgt hij geloofsrust en vrede in zijn hart. De Heiland heeft verder gezegd: 'Zalig [zijn] de vreedstichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden' (Matt. 5:9). Wanneer wij geloofsrust verkregen hebben, hebben we de hele wapenrusting Gods aangedaan. Dan kunnen we vervolging beter doorstaan, met als gevolg:

Stap 8. 'Zalig [zijn] de vervolgdten om de gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

'Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.

'Verlijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want also hebben zij de profeten vóór u vervolgd' (Matt. 5:10-13).

De Heiland beëindigde zijn rede met een aanmoediging om volmaakt te worden, zoals onze Hemelse Vader volmaakt is. Hoe-wel elk van deze stappen een logisch gevolg van de ander is, moeten we er altijd bewust naar streven onszelf in ieder van deze deugden te vervolmaken en ook anderen daarbij te helpen. Niemand onder ons zou minachting mogen hebben voor een ander, want we vinden het allen moeilijk om vooruitgang te maken. We moeten de helpende hand toesteken om elkaar over de klippen heen te tillen langs de rotskust waar ons schip moet varen.

In onze staat van onvolmaaktheid begaan wij vaak zonden. De Heer heeft gezegd ons te zullen vergeven als wij ons werkelijk bekennen. Erkenning van onze onvolmaaktheiden is een onderdeel van bekering, alsmede berouw over het feit dat we afgedwaald zijn, zonodig herstelling van hetgeen verloren is gegaan of geschaad is en een vast voornemen om nooit meer in herhaling van de overtreding te vervallen.

Het is belangrijk om regelmatig aan het avondmaal deel te nemen. Wanneer we dat doen en ons oprecht bekeerd hebben, wordt ons doopverbod vernieuwd. De Heer vergeeft ons dan en we gaan verder met een

schone lei. Het is werkelijk een wonderbaarlijk proces van barmhartigheid waardoor we in staat worden gesteld te groeien en vooruitgang te maken.

Wanneer we deelnemen aan het avondmaal, betuigen we God dat we gewillig zijn de naam van Jezus Christus op ons te nemen (zie LV 20:77). Wat houdt dat in?

De Heiland zei tegen Petrus: 'Kom achter Mij' (zie Matt. 4:19 en Marc. 1:17). Petrus volgde drie jaar lang in zijn voetspoor. Waar Jezus ging, ging hij ook. Hij deed wat Jezus hem opdroeg. Toen zei de Heiland tegen Petrus en de andere apostelen: 'In het huis Mijn Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (Joh. 14:2-3).

En waar ging Jezus heen? Hij ging naar zijn Vader. Maar voordat Hij naar zijn Vader ging, ging Hij nog ergens anders heen. Hij ging naar Getsemane. Er wordt niet van ons verlangd dat wij zijn beproevingen doorstaan, maar wel dat we daartoe de bereidheid hebben. Om dat te bewijzen, moeten we onze eigen beproevingen doorstaan en getrouw blijven.

De Heer heeft gezegd: 'Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd, opdat zij erop mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die Ik voor hen heb, namelijk de heerlijkheid van Zion; en hij, die geen kastijding wil verdragen, is Mijn koninkrijk niet waardig' (LV 136:31).

Aan het slot van zijn bergrede in het Heilige Land, zei de Heiland: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (Matt. 5:48). Maar toen de Heiland de bergrede herhaalde voor de mensen in het oude Amerika, zei Hij: 'Daarom zou ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is' (3 Ne. 12:48; cursivering toegevoegd).

Tussen de bergrede in het Heilige Land en zijn bezoek aan de mensen in het oude Amerika, gebeurde er iets belangrijks. In die tijd doorstond Hij het lijden in Getsemane, waar Hij de bittere drinkbeker uitdronk zonder terug te deinzen. Ook wij moeten naar volmaking streven, onze problemen en verdriet moedig het hoofd bieden, getrouw blijven tot het einde en niet terugdeinzen.

Mijn vriend uit het Himalayagebiedte zal de nodige beproevingen en tegenstand ervaren wanneer hij naar zijn thuisland terugkeert om zijn volk in deze belangrijke boodschap te laten delen: dat Jezus de Christus is, onze Verlosser en ons voorbeeld, die hen de juiste weg naar de verhoging zal wijzen; dat er werkelijk een beloning is, maar dat die moet worden verdiend; en dat die beloning onbeschrijfelijk heerlijk is. Hij proefde al van die heerlijke beloning toen hij de Heer vroeg: 'Is het waar?' en de Heilige Geest tot hem getuigde dat het inderdaad waar is.

Ik getuig tot u dat het herstelde evangelie dat wij aankleven werkelijk waar is, en de juiste weg is naar een heerlijke en eeuwige beloning. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

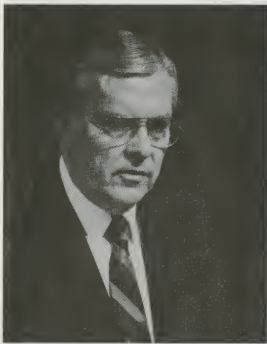

De ouderlingen Alexander B. Morrison, Robert E. Sackley en Lloyd P. George van het Tweede Quorum der Zeventig.

De uitwerking van de televisie

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Er zijn teveel programma's die niet opbouwend en verheffend zijn, maar gewelddadig, verlagend en schadelijk voor de zedelijke normen. Deze televisieprogramma's ontstemmen de Geest van de Heer; daarom waarschuw ik u ervoor en maan ik u tot voorzichtigheid.'

Het is weer een fijne conferentie geweest, broeders en zusters. Ik denk dat we allemaal de geïnspireerde boodschappen waarden die ons in deze tijd zeker van pas komen. Ze zijn simultaan in 29 talen vertaald en zijn via de satelliet en televisie naar miljoenen mensen uitgezonden.

Het wonder televisie doet mij geloven dat Philo T. Farnsworth in 1927 beslist door de Heer geïnspireerd moet zijn om dit opmerkelijke communicatiemiddel te ontwikkelen. Zoals u weet, was broeder Farnsworth lid van de kerk. Hij gebruikte zijn vakbekwaamheid om de wereld deze geweldige uitvinding te geven, die volgens mij in eerste instantie gebruikt moet worden voor het doen voortgaan van het werk van de Heer.

In de afgelopen zestig jaar is de televisie een belangrijke wereldindustrie geworden. Naar schatting bezitten de inwoners van 160 landen samen meer dan 750 miljoen televisies. Ongeveer 2,5 miljard mensen kijken er dagelijks naar.

De meesten onder ons beseffen dat de t.v. in onze hedendaagse gehaaste wereld zoveel veel voordelen als problemen met zich meebrengt. Enkele voordelen zijn, afgezien van de mogelijkheid naar het evangelie te luisteren, door een druk op de knop op de hoogte te kunnen blijven met zowel plaatselijk als internationaal nieuws en met het weer; fantasieprogramma's te kunnen bekijken; zich te kunnen verdiepen in aardrijkskunde; de geschiedenis van nabij te kunnen beleven; van theaterproducties, dans en muziek te kunnen genieten; en de cultuur van bijna ieder land ter wereld te kunnen bekijken.

Voor het produceren van deze programma's prijzen wij de t.v.-industrie. Maar helaas zijn er teveel programma's die niet opbouwend en verheffend zijn, maar gewelddadig, verlagend en schadelijk voor de zedelijke normen. Deze televisieprogramma's ontstemmen de Geest van de Heer; daarom waarschuw ik u ervoor en maan ik u tot voorzichtigheid wat deze programma's betreffen.

Het is bijzonder moeilijk voor goede gezinnen om het gebruik van de t.v. en videobanden thuis in de hand te houden. Ik ben het eens met dr. Victor B. Cline. Hij zei: 'Door uitgebreid onderzoek ben ik ervan overtuigd dat de beelden, fantasieën en voorbeelden waaraan wij herhaaldelijk worden blootgesteld in advertenties, amusementsprogramma's, boeken, films en andere kunstwerken; het zelfbeeld, en later ook het gedrag, van bijna alle jonge mensen en ouderen kunnen en zullen beïnvloeden' [uit een toespraak, gehouden tijdens het Tidewater Assembly on Family Life in Norfolk, Virginia].

Bij een andere gelegenheid zei dr. Cline dat letten op ons geestelijk voedsel net zo belangrijk is als letten op ons lichamelijk voedsel: 'De hoeveelheid geweld die een kind van zeven zien, voorspelt hoe gewelddadig

hij zal zijn wanneer hij 17, 27 en 37 is. De gedachten van een kind zijn als een bank - wat je stort, krijg je tien jaar later met rente terug.' Hij zei dat gewelddadige t.v.-programma's de kinderen stap voor stap laten zien 'hoe ze gewelddadige handelingen moeten verrichten, hetgeen ze ongevoelig maakt voor het gruwelijke van een dergelijk gedrag en voor de gevoelens van de slachtoffers'. Dr. Cline heeft gezegd dat Amerika lijdt onder een 'uitbarsting van interpersoonlijk geweld zoals we nooit eerder hebben meegemaakt. (...) Dat geweld wordt veroorzaakt door het geweld in ons amusement' (zie 'Therapist says children who view television violence tend to become violent', *Deseret News*, Salt Lake City, 24 maart 1989).

Het zal sommigen verbazen te horen dat de t.v. in het gemiddelde Amerikaanse gezin iets minder dan zeven uur per dag aanstaat en dat er meer dan 66 miljoen Amerikanen onder de negentien tot die gezinnen behoren.

In een recente uitgave van een tijdschrift was te lezen: 'Vroeger waren er op de t.v. - het "venster op de wereld" - gezinnen te zien waarvan de leden een goede onderlinge band hadden, duidelijk herkenbare helden en een samenleving die bestendigheid bood en waarin men zich thuis voelde. Nu (...) is het duidelijk dat onze t.v.-programma's iets heel anders laten zien. Men zou in feite kunnen stellen dat de t.v. niet langer slechts een venster op de wereld is, maar zelf de normen bepaalt' (*Another View of the Window*, Triangle Publications).

Ik wil u graag de hoogtepunten vertellen uit een aantal alarmerende bevindingen uit onderzoeken die in de afgelopen acht tot tien jaar gedaan zijn naar de uitwerking van het dagelijks meer dan twee uur lang t.v. kijken zonder een zorgvuldige selectie van de programma's.

1. Voordat er t.v. was, speelden kinderen vaker samen, speelden meer buiten, besteedden meer tijd aan creatieve bezigheden, waren inventiever, (...) en lazen meer. Ouders en kinderen brachten meer tijd met elkaar door, praatten meer, deden meer karweitjes en andere activiteiten samen, aten vaker samen en bespraken veel onderwerpen. (Zie Ellen B. Franco, *TV On-Off: Better Family Use of Television*, Santa Monica, Californië, Goodyear Publishing Company, 1980, blz. 3-6.)

2. Televisie kijken werkt verslavend. (Ibid., blz. 4.)

3. Televisie kijken is een lichamelijk passieve activiteit die over het algemeen creatief spel ontmoedigt. Het kan een zekere passiviteit in kinderen ontwikkelen die leidt tot een houding van 'laat het me maar zien of amuseer me'. (Zie: *Television and Behavior*,

Rockville, Maryland: National Institute of Mental Health, 1987, blz. 45-46.)

4. Televisie kan het kind ongevoelig maken voor het lijden van anderen. (Zie: Kate Moody, *Growing Up on Television; The TV Effect - A Report to Parents*, New York: Times Books, 1980, blz. 91-92.)

5. Sommige kinderen raken het vermogen kwijt om van de werkelijkheid te leren, omdat het leven gecompliceerder is dan wat ze op de t.v. zien. Daarom kunnen ouders en leraars de vergelijking met de t.v. niet doorstaan wanneer ze problemen niet in

dertig tot zestig minuten kunnen oplossen. (Zie: *Television Awareness Training: The Viewer's Guide for Family and Community*, Nashville, Abingdon, 1979, blz. 43.)

Men kan hele planken vullen met de uitslagen van onderzoeken die aantonen dat de t.v. een nadelige uitwerking heeft. Maar ik wil er alleen maar mee zeggen dat het kijken naar de t.v. en naar videofilms een belangrijke uitwerking heeft op het gedrag van jongeren. We moeten niet te gemakkelijk denken over de bekendsten van een onlangs ter dood gebrachte moordenaar aangaande de in-

vloed die pornografie en geweld in de media op zijn leven hadden. De apostel Paulus waarschuwde dat de mens zich kan 'over (. . .) geven aan de losbandigheid om gretig winst te slaan uit allerlei onreinheid' (zie Ef. 4:19). In Spreuken kunnen we lezen: '. . . als iemand (. . .) zijn eigen plannen maakt, zo is hij' (zie Spr. 23:7). Een geest die wordt blootgesteld aan geweld en onkuisheden, kan de negatieve uitwerking daarvan niet ontlopen.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd:

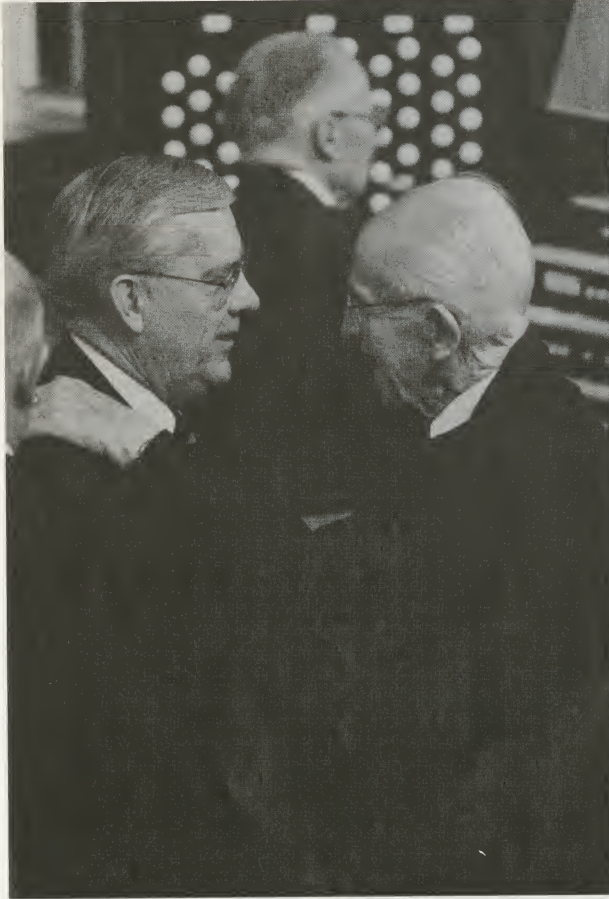
'Een onderzoek naar de achtergrond van belangrijke t.v.-scenarioschrijvers en leidinggevende functionarissen in Hollywood heeft uitgewezen dat zij veel minder godsdienstig zijn dan de gemiddelde kijker. (. . .) Hoewel bijna alle 104 geïnterviewde mensen uit Hollywood godsdienstig opgevoed zijn, zegt 45 procent momenteel geen godsdienst te hebben en van de resterende 55 procent zegt slechts 7 procent minstens één keer per maand een kerkdienst bij te wonen.

'Deze groep mensen heeft een belangrijke rol gespeeld bij het samenstellen van de shows en de onderwerpen die een belangrijke plaats zijn gaan innemen in onze amusementscultuur' (*Los Angeles Times*, 19 februari 1983, deel 2, blz. 5).

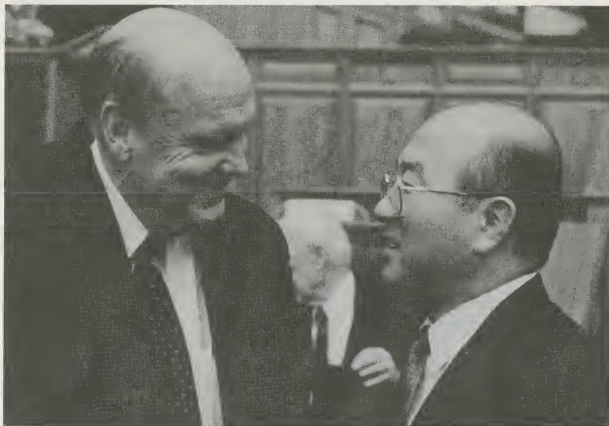
'Dit zijn de mensen [t.v.-scenarioschrijvers en leidinggevende functionarissen] die ons door middel van amusement ontspanning verschaffen en ons vormen op basis van hun eigen normen die in veel gevallen lijnrecht tegenover de normen van het evangelie staan' (algemene conferentie, oktober 1983).

In een artikel in het tijdschrift *Time* was te lezen:

'Deze enorme toename in openheid wordt door sommige critici geweten aan bezuinigingen in de censuurafdelingen van de omroepen - de censors die controleren of er in programma's en reclame's aanstootgevend (. . .) materiaal voorkomt. (. . .) De aantallen van deze waakhonden werden drastisch verminderd: het hoogtepunt van een aantal van vijftig tot tachtig per omroep in de jaren zeventig is teruggelopen tot het huidige aantal van vijfendertig tot veertig bij ABC en minder dan dertig bij CBS en NBC' ('Where Are the Censors?', 12 december 1988, blz. 95). Geweld op de televisie is zo algemeen geworden dat de gemiddelde scholier aan het voortgezet onderwijs bij het halen van zijn diploma achttienduizend moorden en nog vele andere gewelddaden en zonden heeft zien plegen. Gezien die huidige stand van zaken is er meer selectie en begeleiding door de ouders nodig om het gezin te beschermen tegen de televisie en de vloedgolf van geweld op de televisie en de

President Ezra Taft Benson (rechts) begroet ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf.

Ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig begroet een nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig, ouderling Malcolm Seth Jeppsen.

uitwerking die dat op ons heeft.

Randal A. Wright schrijft in zijn boek *Families in Danger* ['Gezinnen in gevaar']:

'Het is mogelijk om het verval van de Amerikaanse t.v.-programma's helemaal vanaf het begin te volgen. In een t.v.-schema voor de tijd met de meeste kijkdichtheid van ongeveer dertig jaar geleden is te zien dat er in 1955 tussen zeven en tien uur 's avonds geen gewelddadige, op misdaad gerichte programma's te zien waren. In 1986 waren er op diezelfde tijd van de avond gewelddadige programma's met een totale duur van 29 uur te zien' (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1988, blz. 45-46).

Naar mijn mening is het aantal gewelddadige programma's sinds 1986 nog aanzienlijk vergroot.

Meneer Wright schrijft verder: 'Niet alleen het geweld op de televisie neemt toe, maar elke vorm van verdorvenheid, losbandigheid en corruptie wordt ons gezin in steeds groter wordende hoeveelheden voorgeschoteld. Vraag je eens af of er twintig jaar geleden dezelfde seksuele scènes en boodschappen in de programma's te vinden waren. Als we niet selectief zijn bij het kijken naar de televisie, worden we blootgesteld aan een steeds groter wordende hoeveelheid aanstootgevend materiaal' (ibid., blz. 46).

Wél in de kerk zeggen we vaak: 'We moeten wel in de wereld, maar niet van de wereld zijn.' Wanneer wij zien dat televisieprogramma's godslastering, geweld en ontrouw tot een gemeengoed maken en het

zelfs aantrekkelijk doen lijken, wensen we vaak dat we de wereld op de een of andere manier konden buitensluiten en bij ons gezin weghouden.

Misschien is mateloze verontwaardiging de juiste reactie op onmatig gedrag, of misschien moet ik zeggen dat mateloze verontwaardiging misschien de juiste reactie is op t.v.-programma's die onmatig gedrag laten zien. Ik uit bij deze, ook namens de kerk, teleurstelling over, afwijzing van en zelfs verontwaardiging over t.v.-programma's die onze aandacht richten op en ons misschien zelfs doen neigen tot geweld, inhaligheid, godslastering, een gebrek aan respect voor traditionele waarden, vrij seksueel verkeer en buitensporig gedrag.

Nephi voorspelde dat Satan in onze tijd 'in het hart der mensenkinderen [zou] woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen' (2 Ne. 28:20). Het gebruik dat Satan van de t.v. maakt voor de verspreiding van het kwaad, draagt bij tot de toegenomen goddeloosheid van onze samenleving.

Misschien moeten we de eerder genoemde uitdrukking opdelen in twee verschillende vermaningen. Allereerst: 'We moeten in de wereld zijn'. Wees betrokken bij de gebeurtenissen in de buitenwereld; blijf op de hoogte. Probeer begrijpend en tolerant te zijn, en de verscheidenheid in de samenleving te waarderen. Lever een zinvolle bijdrage aan de samenleving door dienstbaar te zijn en betrokken te zijn bij wat er om u heen gebeurt. Ten tweede: 'We moeten niet van de wereld zijn'. Volg het kwaad niet, werk er niet

voor, plooi uzelf er niet naar en aanvaard het niet.

We moeten ernaar streven de slechte en bandeloze neigingen in de t.v.-programma's en in de samenleving te veranderen door alles wat aanstootgevend en verlagend is uit ons huis te weren. Ondanks al het kwaad in de wereld en de algemene tegenstand tegen het goede, moeten we niet proberen onszelf of onze kinderen uit de wereld te halen. Jezus heeft gezegd: 'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een zuurdesem' of gist (zie Matt. 13:33). Wij moeten de wereld verheffen en allen helpen uit te stijgen boven al het kwaad dat ons omringt. De Heiland bad tot de Vader:

'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze' (zie Joh. 17:15).

Leden van de kerk moeten meer invloed uitoefenen dan beïnvloed worden. We zouden moeten proberen de vloedgolf van zonde te stuiten in plaats van ons er op passieve wijze door mee te laten slepen. In plaats van het probleem te vermijden of te negeren, moeten we proberen bij te dragen aan de oplossing ervan.

Ik vind dit een fijn gedichtje:

*[Al het water in de oceaan,
Hoe hard het ook probeert om toe te slaan,
Kan nooit het kleinste scheepje doen vergaan
Tenzij het het scheepje binnen kan gaan.
Alle kwaad van de wereld,
En elke zonde die ons kwelt,
Kan nooit een menselijke ziel
ter helle doen gaan,
Tenzij we dat,
door ze binnen te laten, toestaan.]*

Broeders en zusters, wij kunnen in de wereld leven zonder de wereld binnen te laten. Wij hebben de boodschap van het evangelie die mannen en vrouwen opgewekt door de 'donkere mist' kan leiden (zie 1 Ne. 8:23) naar de bron van alle licht. Wij kunnen kinderen opvoeden die geleerd hebben het goede van het kwade te onderscheiden en goede beslissingen te nemen.

De Heer heeft geen behoefte aan mensen die zich verbergen voor en afsluiten van de wereld, maar aan getrouwe mensen en gezinnen die een voorbeeldig leven leiden in de wereld en laten zien dat vreugde en vervulling niet door de wereld komen, maar door de geest en de leringen van Jezus Christus.

Wat kunnen we nu, zowel individueel als met het gezin, doen om de negatieve t.v.-trends ten goede te keren? Ik wil u daar een paar ideeën voor geven.

Onderzoeken hebben uitgewezen dat gezinnen die hooguit twee uur per dag naar

zorgvuldig geselecteerde t.v.-programma's kijken, de volgende belangrijke veranderingen in de relaties binnen het gezin zullen waarnemen:

1. De gezinsleden zullen leren normen te stellen en aan te moedigen. De gezinsleden zullen leren hoe die normen gesteld moeten worden en hoe ze er samen over kunnen praten.

2. De band tussen ouders en kinderen zal beter worden.

3. Huiswerk zal minder haastig gemaakt worden.

4. Het aantal persoonlijke gesprekken zal aanzienlijk toenemen.

5. De kinderen zullen hun fantasie weer gebruiken.

6. Ieder gezinslid zal de programma's kieskeurig selecteren en evalueren.

7. De ouders kunnen weer de leiders van het gezin worden.

8. Het kijken naar de t.v. kan vervangen worden door goede leesgewoonten.

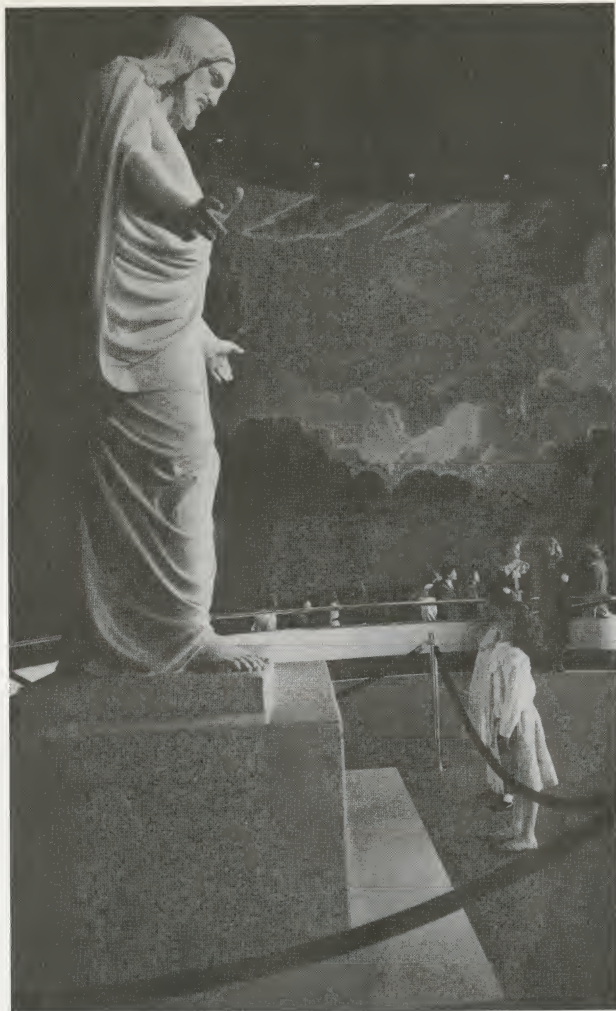
Broeders en zusters, wij kunnen de omroepen schrijven om onze bezorgdheid uit te spreken. De adverteerders die de aanstootgevende programma's en reclames betalen, zullen waarschijnlijk ook onze mening willen horen.

Ik vind dat we onze invloed moeten uitoefenen door ons aan te sluiten bij andere bezorgde mensen die er tegen zijn dat t.v.-programma's de normen die ons gezin en ons land sterk hebben gemaakt, naar beneden halen en vernietigen. De heiligen der laatste dagen staan hierin niet alleen. Veel mensen, kerkgenootschappen en andere organisaties laten hun stem horen. Broeders en zusters, laten wij ons bij hen aansluiten en proberen de t.v.-scenarioschrijvers, de leidinggevende functionarissen en de adverteerders over te halen hun geld en talenten te gebruiken om de wereld beter en veiliger te maken.

President George Bush deed in zijn inhuldigings toespraak een beroep op ons om het land een vriendelijker en de wereld een vrediger gezicht te geven (zie *Investor's Daily*, 23 januari 1989, blz. 11). Laten we beginnen met over de hele wereld de t.v. een vriendelijker en vrediger gezicht te geven.

De profeet Mormon heeft gezegd dat ieder van ons de Geest van Christus is gegeven om het goede van het kwade te onderscheiden; alles wat uitnodigt het goede te doen is van God. Maar alles wat uitnodigt het kwade te doen is van de duivel, want hij en zijn volgelingen nodigen niemand uit het goede te doen (zie Moro. 7:16-18). Deze eenvoudige toets zal onze leidraad zijn bij het beoordelen van t.v.- en andere programma's.

Moge de Heer ons zegenen en ons helpen onszelf, ons gezin en de geest in ons gezin te beschermen en ons helpen de wereld te ver-

Bezoekers wachten alvorens de Tabernakel (rechts) binnen te kunnen gaan voor een bijeenkomst van de conferentie. Op de achtergrond zijn het kantoorgebouw van de kerk (links) en de Salt Lake-tempel te zien.

beter door ons sterk te maken voor de betere t.v.-programma's.

Ik geef u mijn getuigenis dat er maar één manier is om ons gezin te beschermen en dat is door de beginselen van het evangelie van

Jezus Christus te leren en na te leven. Dat de Heer u zal zegenen en u helpen te voorkomen dat het kwaad uw gezin binnensluipt, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aan de kinderen van de kerk

President Ezra Taft Benson

'Vandaag wil ik jullie vertellen wat onze Hemelse Vader wil dat je weet, zodat je zijn wil kunt leren en echt gelukkig zult zijn. Dat zal je nu en in je verdere leven helpen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, ik heb ontzettend genoten van de toespraken die in deze geweldige algemene conferentie vanaf dit spreekgestoelte zijn uitgesproken.

De boodschappen zijn waar. Zij zijn belangrijk. Zij zijn van wezenlijk belang voor ons heil en ik beveel ze met heel mijn hart bij u aan.

In voorgaande algemene bijeenkomsten van de kerk heb ik achtereenvolgens gesproken tot de moeders en de vaders, tot de jongemannen en tot de jonge vrouwen, tot de alleenstaande zusters en de alleenstaande broeders.

Mijn slottoespraak in deze conferentie richt ik nu tot de kinderen van de kerk – ja, tot jullie, dierbare kinderen. Ik bid dat jullie ervan doordrongen zullen zijn dat deze boodschap alleen voor jullie is.

Ik houd van jullie! En onze Hemelse Vader houdt van jullie!

Jullie zijn allemaal kinderen van God, zoals jullie zingen in dat mooie jeugdwerkliedje. Onze Hemelse Vader wil jullie veel ge-

ven, en als jullie leren zijn wil doen, zal zaligheid jullie deel worden. Ik weet dat dit waar is. (Zie 'Ik ben een kind van God', *Zing maar mee*, B-76.)

Vandaag wil ik jullie vertellen wat onze Hemelse Vader wil dat je weet, zodat je zijn wil kunt leren en echt gelukkig zijn. Dat zal je nu en in je verdere leven helpen.

Eerst wil ik jullie zeggen hoe fijn ik het vind dat jullie bekend raken met het Boek van Mormon. Dit is een van de belangrijkste dingen die onze Hemelse Vader wil dat je doet.

Ik weet dat jullie het Boek van Mormon lezen, want ik heb honderden brieven van jullie gekregen, waarin jullie me vertellen dat je dit heilige boek leest. Dan huil ik van blijdschap.

Velen van jullie hebben het Boek van Mormon al uitgelezen. Jullie hebben tijdens de gezinsavond en in het jeugdwerk verhalen uit het Boek van Mormon nagespeeld, jullie hebben liedjes gezongen over het Boek van Mormon, jullie hebben de namen van de boeken in het Boek van Mormon geleerd, jullie hebben spelletjes over het Boek van Mormon gespeeld, jullie hebben over de geweldige profeten uit het Boek van Mormon geleerd. Sommigen van jullie hebben zelfs geld gespaard om exemplaren van het Boek van Mormon de wereld in te sturen.

Ik vind het fijn dat jullie zoveel van het Boek van Mormon houden. Ik houd er ook van en onze Hemelse Vader wil dat je elke dag uit het Boek van Mormon blijft leren. Het is een geschenk van onze Hemelse Vader aan jou. Als je de leringen in het boek gehoorzaamt, zul je leren de wil van onze Vader in de hemel te doen.

Ik hoop ook dat je ouders en leiders je de kans geven om over de Leer en Verbonden te leren, en ook over de Parel van grote waarde en de Bijbel.

Er zijn belangrijke dingen die je Hemelse Vader wil dat je doet.

Hij wil dat je elke dag tot Hem bidt. Hij wil je helpen omdat Hij van je houdt, en Hij zal je helpen als je tot Hem bidt en Hem om hulp vraagt. Dank Hem in je gebeden voor je zegeningen. Dank Hem dat Hij je oudste broer, Jezus Christus, naar de aarde heeft gestuurd. Hij heeft ervoor gezorgd dat we naar ons hemels huis kunnen terugkeren. Dank Hem voor het gezin waar je toebehoort. Dank Hem voor de kerk. Dank Hem voor de mooie wereld waarin je leeft. Vraag Hem je te beschermen. Vraag Hem in je gebeden jou te helpen, zodat je zult weten wat je met je leven moet doen. Ook al maak je fouten, je Hemelse Vader blijft altijd van je houden. Bid daarom tot Hem, Hij zal je helpen het opnieuw te proberen en beter te doen.

Bid je Hemelse Vader of Hij je altijd wil zegenen met zijn Geest. Wij noemen de Geest vaak de Heilige Geest. De Heilige Geest is ook een geschenk van onze Hemelse Vader. De Heilige Geest zal je helpen het goede te kiezen. De Heilige Geest zal je beschermen voor het kwaad. Hij fluisstert je met een stille, zachte stem in het goede te doen. Als je goed doet, zul je je goed voelen, en dat is de Heilige Geest die tot je spreekt. De Heilige Geest is een geweldige vriend. Hij staat *altijd* klaar om je te helpen.

Lieve jongens en meisjes, eer je vader en je moeder. Zij zullen je helpen goede beslissingen te nemen. Eerbiedig je grootouders, je kunt heel veel van ze leren. Wees een echte vriend voor je broers en zussen. Kies goede vrienden met hoge idealen. Kies vrienden die je zullen helpen het goede te doen.

Bezoek de avondmaalsdienst. Luister goed naar wat je bisschop zegt. Hij is een belangrijke geestelijke leider die van onze Hemelse Vader de opdracht heeft gekregen om jou te helpen.

Ga elke week met plezier naar het jeugdwerk. Neem je vriendjes mee naar het jeugdwerk, ook al zijn ze geen lid van de kerk. Leer de jeugdwerkliedjes uit het hoofd. Dat zijn mooie liedjes. Leer de Artikelen des geloofs uit het hoofd en verdien de 'Onderscheiding: Evangelie in actie'.

Wees eerlijk. Lieg of steel niet. Speel niet vals. Vloek niet, maar wees rein in wat je denkt en wat je zegt.

Wees een *ware* heilige der laatste dagen. Verdedig wat je gelooft. Eén van mijn lievelingsjeugdwerkliedjes is 'Strijd voor het recht'. Daarin staat:

*'Strijd voor het recht, wees toch nooit bang!
Jij kunt iets doen wat een ander niet kan;
doe het dus moedig en vriend'lijk en blij,
Gods heil'ge engelen staan je dan bij.'*
(*Zing maar mee*, B-81.)

Onthoud dat Satan niet wil dat je gelukkig bent. Hij wil dat je niet strijdt voor het recht. Hij wil dat je je ellendig voelt, zoals hij zich voelt. Hij heeft macht over het hart van slechte mannen en vrouwen, die willen dat je meedoet aan slechte dingen zoals pornografie, drugs, vloeken en onzedelijkheid. Blijf weg van die kwade zaken. Vermijd boeken, tijdschriften, video's, films en tv-programma's die niet goed zijn. Doe zoals in de Schriften staat, onthoud je van *alle soort* van kwaad (zie 1 Tess. 5:22).

Kleed je netjes. Kies kleding die je lichaam goed bedekt. Gedraag je beleefd en beschaafd. Onderhoud het woord van wijsheid. Heilig de sabbat. Luister naar goede muziek. Doe je best om gehoorzaam te zijn. Doe je best op school en probeer een goede leerling te zijn.

Begin met behulp van je ouders aan je eigen bibliotheek van favoriete bandjes, boeken en platen, die je kunt krijgen bij de distributiecentra van de kerk. Lees elke maand De Kinderster.

Houd van het land waarin je woont. Wees een goede burger. Wees vaderlandslievend. Ga de vlag van je land uit op feestdagen. Bid voor de leiders van je land.

Jeugdwerkjongens, bereid je voor en kijk uit naar je voltijszending voor de Heer. Meisjes, wees klaar voor een zending als je geroepen wordt. Maar leer ook de belangrijke huishoudelijke taken van je moeder, die je later in je eigen gezin zult gebruiken.

Nu wil ik iets zeggen tegen de kinderen die zich niet veilig voelen en die bang zijn of lijden en niet weten wat ze moeten doen. Soms zul je je heel alleen voelen. Je moet weten dat zelfs als het ernaar uitziet dat niemand om je geeft, je Hemelse Vader dat wel doet. Hij zal altijd van je houden. Hij wil dat je beschermd en veilig voelt. Als je dat niet bent, praat dan eens met iemand die je kan helpen – een ouder, een leerkracht, je bischop, of een vriend. Zij zullen je helpen.

Ik ben er zeker van dat jullie allemaal lievelingsverhalen uit de Schriften hebben. Een van mijn lievelingsverhalen staat in het zeventiende hoofdstuk van 3 Nephi in het Boek van Mormon. Het gaat over het bezoek van Jezus aan de mensen in Amerika na zijn opstanding. Jezus geneest de zieken, onderwijst de mensen en bidt voor hen tot onze Hemelse Vader.

Het volgende deel van het verhaal vind ik vooral goed:

‘En toen Jezus Zijn gebed tot de Vader had beëindigd, richtte Hij Zich op; maar zo groot was de vreugde van de schare, dat zij overstelpt was.

‘En Jezus sprak tot hen, en verzocht hun op te staan.

En zij stonden op, en Hij zeide tot hen: Ge-

zegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

‘En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

‘En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

‘En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

‘En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen’ (de verzen 18-24).

Ik beloof jullie, lieve kinderen, dat jullie ook door engelen gediend zullen worden. Misschien zie je ze niet, maar ze zullen er zijn om je te helpen en je zult voelen dat ze bij je zijn.

*Jezus maakte kind'ren blij,
Want ze mochten bij Hem zijn,
En Hij nam ze op zijn schoot
En dat was toch o zo fijn!
Jezus houdt van jou en mij;
Dit is wat Hij steeds weer zei:
"Zij gaan naar de hemel toe,
Laat ze komen blij te moe."
Jezus roept ze aan zijn zij:
"Laat de kinderen komen vrij!"
(Zing maar mee, B-14.)*

Lieve kinderen, onze Hemelse Vader heeft je in deze tijd naar de aarde gestuurd, omdat je tot zijn heldhaftigste kinderen behoort. Hij wist dat er veel kwaad in de wereld zou zijn en Hij weet dat jij getrouw en gehoorzaam kunt zijn.

Lief kind, jij bent Gods geschenk aan je ouders, en het geschenk dat je ouders aan God kunnen geven is jou rein en getrouw te-

rug te brengen bij Hem.

Hij verwacht van je ouders en leiders dat zij jou onderwijzen, met je optrekken en een goed voorbeeld voor je zijn, zodat jij weet welke kant je op moet. Zij moeten *met* en met jou doorbrengen, van je houden en *met* en *voor* je bidden.

Jouw leiders moeten getrouwe mannen en vrouwen roepen om jou in het jeugdwerk te onderwijzen. We moeten ervoor zorgen dat je al vroeg in je leven ervaringen opdoet die jou zullen helpen het evangelie na te leven.

God zegene de kinderen van deze kerk. Ik houd heel veel van jullie! Onze Hemelse Vader houdt van jullie! En mogen wij als je ouders, leerkrachten en leiders *kinderlijker* worden – meer onderworpen, zachtmoediger, nederiger.

Ik besluit mijn boodschap aan jullie met de bede dat wij altijd zullen doen wat *jullie* zo lief zingen:

*Leer mij te wand'len in 't licht van de Heer;
Leer mij te bidden tot Hem altijd weer,
Dat ik mijn oog op het goede steeds richt.
Leer mij, leer mij te wand'len in 't licht.*

En dan zingen wij, als jullie ouders:

*Laat ons te zamen toch leren, mijn kind,
Van zijn geboden, ja, dat Hij ons mint,
Tot wij verschijnen voor zijn aangezicht,
Altijd, altijd te wand'len in 't licht.*

En dan zingen we samen:

*Hemelse Vader, wij danken u zeer
Voor uwe liefde en leiding steeds weer.
Dankbaar tot U is ons loftied gericht,
Blij nu, blij nu: wij wand'len in 't licht.
(Zing maar mee, B-45.)*

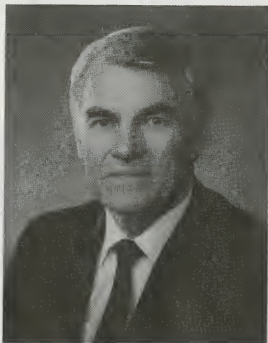
Dit bid ik vurig voor de kinderen van de kerk, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Het Eerste Presidium (rechtsboven), leden van het Quorum der Twaalf en andere algemene autoriteiten.

Ouderling Joe J. Christensen van het Eerste Quorum der Zeventig

Ouderling Joe J. Christensen reageerde als volgt op zijn roeping als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: 'In deze kerk is onderwijs uitermate belangrijk en ik kom er nu achter dat ik nog heel veel zal onderwijzen.'

In dit opzicht heeft broeder Christensen zich met zijn loopbaan van 34 jaar in de kerkelijke onderwijsinstellingen opmerkelijk goed voorbereid op deze nieuwe roeping.

Joe J. Christensen, zoon van Joseph Amos en Goldie Echo Miles Christensen, is op 21 juli 1929 geboren. Op de boerderij die zijn familie bezat in Banida, een kleine plaats in het zuidoosten van Idaho, groeide hij op. Zijn zending naar Mexico en Midden-Amerika werd voortgegaan door twee jaar studie aan de Utah State University.

Nadat hij afgestudeerd was aan de Brigham Young University, voldeed hij aan zijn militaire verplichtingen door enige tijd in de luchtmacht van de Verenigde Staten te dienen. Daarna werkte hij eerst als seminarieleerkracht en vervolgens als directeur van de bij de Washington State University, University of Idaho en de University of Utah gelegen instituten voor godsdienstonderwijs. Later promoveerde

hij aan de Washington State University.

In 1970 reisde broeder Christensen met zijn gezin naar Mexico-Stad, omdat hij groepen was als zendingspresident voor dat gebied. Maar kort na hun aankomst – nog voordat hun persoonlijke bezittingen waren aangekomen – werd hem gevraagd terug te keren naar Salt Lake City om daar onder Neal A. Maxwell medegevolmachtigd voor het kerkelijke onderwijs te worden.

'Destijds was het seminarie- en institutprogramma nog in opkomst in de niet-Engelstalige landen,' zegt ouderling Christensen, 'waardoor ik de negen daaropvolgende jaren naar 66 landen over de hele wereld reisde om toe te zien op het organiseren van de seminaries en instituten. Het waren spannende jaren!'

Zijn werk bij de kerkelijke onderwijsinstellingen werd in 1979 onderbroken door een roeping om het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah) te presideren, waar hij vier jaar lang de supervisie had over de opleiding van meer dan 58000 zendingen.

Het zendingsprogramma van de kerk is nog steeds één van de grote wereldwonderen,' zegt ouderling Christensen. Zijn vrouw, Barbara, voegt daar aan toe: 'Onze ervaringen aan het opleidingsinstituut voor zendingen zijn niet te beschrijven. Maar in veel opzichten leek het veel op een langdurig verblijf in de tempel. Datzelfde geest was daar aanwezig.'

Vanaf 1985 was ouderling Christensen president van Ricks College in Rexburg (Idaho), dat hij zonder aarzeling beschrijft als 'beslist het beste instituut dat eerste- en tweedejaarsstudenten voorbereidt op hun studie bedrijfskunde'. We zullen het bijzonder missen.

Buiten zijn werk voor de kerkelijke onderwijsinstellingen en zijn roeping als zendingspresident is ouderling Christensen nog bisschop, hogeraadslid, lid van de algemene besturen van de Melchizedekse priesterschap en van de jonge-mannen, raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool en regionale

vertegenwoordiger geweest.

De taken die hij als het belangrijkste beschouwt, heeft hij ook altijd goed uitgevoerd – die van echtgenoot en vader. In 1952 trouwde hij met Barbara Kohler in de Salt Lake-tempel.

'Trouwen met Barbara was de belangrijkste beslissing die ik ooit genomen heb en het beste wat me ooit overkomen is,' zegt broeder Christensen.

Daarop zegt Barbara: 'Ik heb de liefste man van de hele wereld. Hij is zo vriendelijk en aardig voor iedereen, vooral voor mij. Je kunt er altijd zeker van zijn dat hij in iedere situatie hetzelfde zal reageren – liefdevol en vriendelijk. Daarom houdt iedereen van hem.'

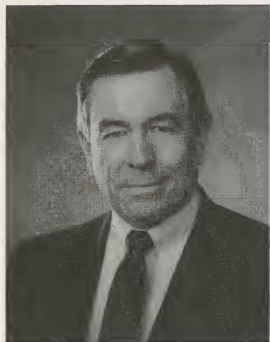
Het echtpaar Christensen heeft zes getrouwde kinderen: Amy (Poulton), Susan (Jones), Stephen, Linda (Evans), Douglas en Spencer. Ze hebben zestien kleinkinderen.

'We hebben het altijd belangrijk gevonden om samen bijzondere dingen te doen,' zegt ouderling Christensen. De meest gedenkwaardige familie-activiteiten waren een kampeertocht langs plaatsen in de V.S. en Canada die in de kerkgeschiedenis een belangrijke plaats innemen en een rondreis door Israël, waar ze bij Betlehem in het veld van de herders de avond voor Kerstmis doorbrachten. 'En we hebben ook nog steeds een gedeelte van de oude boerderij in Idaho,' zegt hij, 'want we wroeten nog steeds graag in de aarde.'

'We zijn gezegend met bijzondere ervaringen,' zegt ouderling Christensen, 'we hebben opdrachten vervuld die weliswaar moeilijk waren, maar die ons in contact brachten met de fijnste mensen op aarde.'

'Ik ben er absoluut zeker van dat Jezus de Christus is en dat dit zijn kerk is. Het is geweldig om met de algemene autoriteiten te mogen samenwerken. Wij zijn toegewijd aan het evangelie en aan het vervullen van taken waartoe we geroepen worden, net zolang als de Heer ons dat wil laten doen.' □

Ouderling W. Eugene Hansen van het Eerste Quorum der Zeventig

Als u vanuit de woonkamer van ouderling Hansen naar de hal zou lopen, dan zou u langs een muur komen die vol hangt met familiefoto's. Ouderling Hansen is in vele zaken geïnteresseerd, zijn werk als advocaat, zijn dienst als reserve-militair, zijn bijdragen aan het academisch onderwijs als lid van verschillende commissies, zijn roepingen in de kerk. Toch heeft hij nooit zijn eerste liefde uit het oog verloren: zijn gezin.

Zelfs als hij voor zijn werk weg moest, bedachten zijn vrouw en hij toch dikwijls een manier om als gezin bij elkaar te kunnen zijn. Bijvoorbeeld: 'Als ik in de zomer mijn twee weken actieve dienstplicht per jaar buiten Utah moest vervullen, dan kwam mijn gezin me ophalen en reden we samen naar huis'.

De moeilijkheden die ze als gezin hebben moeten doorstaan, hebben hen ook dichter tot elkaar gebracht. Ouderling Hansen en zijn vrouw Jeanine Showell hebben zes kinderen: Christian, Jeff, Susan (Porter), Matthew, Steven, en Stan. Matthew stierf als gevolg van een auto-ongeluk en drie andere kinderen zijn bijna gestorven als gevolg van ongelukken of ziekte. Zuster Hansen zegt: 'We hebben het uitsluitend aan de Heer te danken dat

we al deze moeilijke tijden zo goed zijn doorgekomen.'

Eugene Hansen is op 23 augustus 1929 geboren in Tremonton (Utah) als zoon van Warren E. en Ruth Steed Hansen. Zijn jeugd bracht hij door op een boerderij in East Garla (Utah). 'Ik ben dankbaar dat het boerenleven me ertoe dwong vroeg op te staan en hard te werken,' zegt hij. 'Die gewoonte kwam me goed van pas als ik om twee uur s'ochtends moest opstaan om zaken die nog niet af waren, alsnog af te krijgen'. Zelfs tijdens zijn studie molk hij elke dag een paar koeien om zijn studie te kunnen bekostigen.

In 1950 studeerde hij af aan de Utah State University in landbouwkunde (afd. economie) en had toen ook een opleiding voltooid als reserveofficier in het leger. Op 8 september trouwde hij met Jeanine in de Idaho Falls tempel. Ze hadden samen op dezelfde middelbare school gezeten en hadden ook allebei aan de Utah State University gestudeerd. Vervolgens gaf broeder Hansen zich op aan de universiteit van Utah voor een studie rechten, een totaal andere richting. Hij had net een semester gedaan toen zijn vrouw en hij te horen kregen dat hij spoedig in actieve dienst geroepen zou worden in Korea.

Daarop terugkijkend zegt hij: 'Ik hield op met studeren vanwege die aanstaande dienstoproep en ging tijdelijk als assistent-programmaleider bij het radiostation KSL werken, in een programma met een agrarische achtergrond. De dienstoproep liet echter op zich wachten en toen die eindelijk kwam, was ons eerste kind net geboren. In 1953 gingen we samen met onze baby van zes weken naar Fort Lee (Virginia)'. Een jaar later voer broeder Hansen naar Korea. Zuster Hansen ging intussen met hun zoon terug naar Utah, om haar opleiding tot onderwijzeres af te maken aan de Utah State University.

In mei 1955 zat de diensttijd van broeder Hansen erop en verhuisde hij met zijn gezin naar Bountiful (Utah). Broeder Hansen ging weer rechten studeren terwijl zuster Hansen les gaf op een lagere

school. In 1958 studeerde hij af. Het grootste deel van zijn carrière heeft hij een eigen advocatenpraktijk gehad. Hij was de advocaat in een zaak voor de hoge raad van de staat Utah waarin een nationale standaard werd vastgelegd voor het bepalen van de kwaliteit van medische zorg. Hij was lid van de Amerikaanse orde van strafpleiters en deken van de orde van advocaten in de staat Utah van 1979-1980.

Gedurende al die jaren tot aan zijn pensioen uit de militaire reservediens, deed hij op dinsdagavond altijd zijn plicht als reserveofficier. Daar kwamen in de zomer dan nog twee weken actieve dienst bij. Hij was als advocaat verbonden aan het kantoor van de in Fort Douglas (Utah) gestationeerde generaal. Toen hij 44 jaar oud was, werd hij bevorderd tot kolonel.

De familie Hansen geeft zich helemaal voor dienstbaarheid in de kerk. Ze leggen uit dat de kerk altijd een centrale rol in hun leven heeft gespeeld. Broeder Hansen gaf in zijn studietijd les in de zondagsschool. In de jaren zestig diende hij in de bisschop van de Wijk Bonneville en later in verschillende roepingen op ringniveau in de vroegere OOV en als ringsecretaris. Van 1975-1980 was hij bisschop en in 1980 werd hij geroepen als president van de Ring Salt Lake Bonneville. Zuster Hansen heeft gediend in het jeugdwerk, de jongevrouwen, de zondagsschool en scouting. De roeping waar ze het meest van hield was die van adviseuse van de Lauwermeisjes.

Bij de aprilconferentie in 1989 werd ouderling Hansen geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ouderling Hansen zegt het volgende over die roeping: 'We aarzelden geen moment om die roeping te aanvaarden. Ik kan niets anders bedenken dat ik liever zou willen doen dan mijn leven te wijden aan het werk van de Heer'. □

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Eerste Quorum der Zeventig

Jeffrey Holland had uitzicht op een veelbelovende carrière in de universitaire wereld. Hij was zich aan het voorbereiden om te promoveren aan de Yale University en was gevraagd om daar of elders hoogleraar te worden. Zuster Holland en hij hadden getwijfeld en gebeden om erachter te komen wat ze moesten doen.

'Ik herinner het me alsof het gisteren was: ik liep de slaapkamer in en knielde neer om een antwoord te vragen,' zegt hij. 'Halverwege mijn gebed werd het me zo duidelijk wat we moesten doen, dat ik letterlijk niet meer in staat was om verder te bidden. Ik geloof dat ik gewoon stopte en zoiets zei als: "Dank U, Heer!"'

Hij belde ouderling Neal A. Maxwell op, destijds gevolmachtigde voor het kerkelijk onderwijs, om hem te vertellen dat hij zou terugkeren naar het seminarie- en institutprogramma. 'Mijn professoren aan de Yale University vonden het onbegrijpelijk dat ik die andere kansen liet schieten,' herinnert ouderling Holland zich, 'maar ik heb er nooit spijt van gekregen.'

'Jeff heeft een volkomen zuiver geloof,' zegt Patricia Terry Holland. 'Zijn geloof is erg vast en sterk.' Ouderling Holland er-

kent dat hij al vanaf zijn jeugd gezegend is met een sterk geloof.

Hij werd op 3 december 1940 geboren. Zijn vader, Frank Holland, was een bekeerling die getrouwd was met Alice Bentley, wier voorouders tot de eerste pioniers behoorden. Hij groeide onder bescheiden omstandigheden op in St. George, een stad in het zuiden van Utah. 'Ik groeide op met alle geborgenheid en onvoorwaardelijke liefde die een kind zich maar wensen kan,' zegt ouderling Holland. Een vast geloof in de goddelijke herkomst van de kerk van de Heer maakte deel uit van dat gevoel van geborgenheid. Zelfs zijn intensieve universitaire opleiding gaf hem nooit aanleiding om dit in twijfel te trekken.

'In gedachten zie ik het leven als een pad,' zegt ouderling Holland, 'en ik zie Christus voor ons op dat pad. Hij wijst ons de weg, spreekt geruststellende en waarschuwendende woorden tot ons en geeft ons zo nu en dan verlichting door ons op zijn schouders te nemen wanneer we vinden dat het pad gevaarlijk of onbegaanbaar is.'

Eén van die moeilijke perioden was de studietijd aan de Yale University. Terwijl broeder Holland een functie had in het presidium van een grote ring en zuster Holland eerst presidente van het jeugdwerk en toen van de zustershulpvereniging was, leefden zij van een studiebuurs en onderhielden er twee kinderen van. Terwijl hij een voltijdstudie volgde en in Yale en Amherst (Massachusetts) les gaf aan het instituut, speelde Jeff het toch klaar een studieprogramma van vier jaar in drie jaar af te werken. 'Dat was een opgave die wat ons betreft gelijk stond aan het oversteken van de Rode Zee,' zegt hij, 'want het leek onmogelijk het allemaal tegelijk te doen. Zonder de zegeningen en de speciale steun van de Heer hadden we het nooit financieel en mentaal kunnen doorstaan.'

Zuster Holland bevestigt dat: 'We hebben de steun van de Heer gevoeld. Hij leidde ons en verlichtte onze last. Wij weten dat Christus leeft en dat Hij de Goede

Herder is, want Hij heeft ons altijd geleid.'

Broeder en zuster Holland hebben elkaar op school ontmoet. Ze zijn getrouwd nadat Jeff in Groot-Brittannië op zending en Pat in New York City naar het conservatorium was geweest. Ouderling Holland prijst zijn vrouw voor de aanmoediging die ze hem in de beginjaren van hun huwelijk heeft gegeven om het gezin goed te leiden.

'We hebben altijd gezinsgebed gehouden en samen de Schriften bestudeerd, ook toen we pas getrouwd waren. Vaak deden we het gewoon omdat we de kracht, de troost en het begrip nodig hadden voor de moeilijkheden die we in het leven te overwinnen hadden, vooral in de begintijd van ons huwelijk.'

Ouderling en zuster Holland vinden dat de ervaring die ze in New Haven in de kerk hebben opgedaan minstens net zoveel waarde heeft als het feit dat broeder Holland daar aan de universiteit is gepromoveerd. Ze vinden ook dat hun beslissing om terug te gaan naar Salt Lake City op een belangrijk moment kwam. Enkele maanden nadat hij een functie had gekregen aan het in Salt Lake City, naast de University of Utah, gelegen instituut, werd broeder Holland gevraagd om het OOV-programma van de Melchizedekse priesterschap te leiden. Twee jaar lang werkte hij samen met en werd hij getraind door de algemene autoriteiten van de kerk. Sindsdien is de opeenvolging van kerkfuncties in een stroomversnelling geraakt: broeder Holland is voorzitter van de faculteit godsdienstonderwijs aan de Brigham Young University geweest, bestuurslid kerkelijk onderwijs en uiteindelijk president van de Brigham Young University, welke functie hij bekleedde toen hij geroepen werd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Hij is verder nog bisschop, raadgever van drie ringpresidenten, en regionale vertegenwoordiger geweest. Pat heeft ook veel functies gehad, ze is onder andere vier maal ZHV-presidente geweest en heeft twee jaar lang een functie vervuld in

het algemeen presidium van de jongere werkdagen.

'De enige twee dingen in deze wereld die we zelf gekozen hebben, zijn onze kinderen en de kerk,' zegt ouderling Holland. Het echtpaar Holland heeft drie kinderen – Matthew (22); Mary-Alice (19); en David (15). 'Ik ben en blijf in eerste instantie huisvader,' zegt ouderling Holland. 'Ik zie het leven door de ogen van mijn vrouw

en mijn kinderen.' Aan de BYU schiepen broeder en zuster Holland met humor en liefde een gezinsband onder de studenten en leerkrachten, en een gevoel dat de mensen daar om elkaar geven en elkaar zo nodig helpen.

Nadenkend over zijn nieuwe taken, voelt ouderling Holland een affiniteit met het gebod van de Heer: 'Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap han-

gen, en sterk de zwakke knieën' (zie LV 81:5).

'Ik heb steeds een beeld voor ogen van iemand die voor me uitloopt en mij leidt,' zegt ouderling Holland. 'Het is het imponerende beeld van de Heer Jezus Christus. Onze dagen en jaren zijn een reis, en Christus is de Weg tot de zaligheid – letterlijk de Weg, de Waarheid en het Leven. □

Ouderling Marlin K. Jensen van het Eerste Quorum der Zeventig

Door het donkere scheerwollen kruitstreekkostuum en de zijden das die hij als advocaat draagt, zou je in Marlin K. Jensen niet de boer uit Huntsville (Utah) herkennen. Maar wanneer hij eenmaal zijn hand in de joutwe geplaatst heeft en je vertelt over de familieboerderij waar hij en zijn vrouw Kathleen acht kinderen grootbrengen, groenten kweken en vee fokken, leer je de man kennen.

'Ik houd van het leven en het werk op de boerderij. En om zo te kunnen leven, ben ik advocaat geworden,' bekent hij. Ouderling Jensen, die zichzelf 'een plattelandsadvocaat' noemt, is op 46-jarige leeftijd geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij beschrijft Huntsville als 'het thuisdorp van vijf generaties

Jensen. Ik vind het hier fijn. Maar ik zal proberen te doen wat de Heer van me vraagt. Hij heeft ons zo enorm gezegend.'

Marlin Keith Jensen werd op 18 mei 1942 geboren. Zijn vader was Keith Crow Jensen en zijn moeder Lula Hill Jensen. Toen hij op 28-jarige leeftijd net zijn studie rechten had afgemaakt, werd hij geroepen als bisschop van de Wijk Huntsville, wat zijn vader en grootvader ook waren geweest. Later werd hij quorumadviseur, priester, ringpresident en regionale vertegenwoordiger.

'Ik houd van de Heer, ik houd van de mensen en ik kan hard werken,' zegt ouderling Jensen. 'Mijn afstamming geeft mij kracht; ik heb in feite op de sterke, gelovige schouders van mijn vader en mijn grootvader kunnen steunen.'

En dat heeft ouderling Jensen ook gesterkt toen hij rechten studeerde aan de University of Utah. 'Ik beschouw mezelf niet als erg intelligent, maar ik put vertrouwen uit de wetenschap dat je met hard werken ver kunt komen en ik vertrouw op de Heer. Omdat ik wist dat ik een goede familie-achtergrond heb, kwam ik tot de conclusie dat het mijn eigen schuld zou zijn als ik niet slaagde.' Zijn ijver was er de oorzaak van dat hij vanaf zijn eerste jaar als student in de rechten, toen hij een van de minder goede leerlingen in de klas was, steeds beter werd totdat hij uiteindelijk als beste afstudeerde.

En die traditie wordt doorgegeven aan de volgende generatie Jensen. 'Samenwerking in het gezin is de beste manier om de gezinsband te versterken,' voegt ou-

derling Jensen eraan toe, 'en het is onze stelling dat als we hier op aarde niet met elkaar op kunnen schieten, we de hemel wel kunnen vergeten.' Daarom doet iedereen zijn deel op de boerderij – eieren rapen, kalveren voederen, koeien melken, naaien, bakken, enzovoorts; iedereen doet wat.

Nadat hij in 1964 van zijn zending was teruggekomen, ging Marlin Jensen uit met een hem onbekend meisje: Kathleen Bushnell. Hij studeerde toen aan de Brigham Young University en zij studeerde aan de Utah State University. Op 9 juni 1967 trouwden ze in de Salt Lake-tempel. Vanaf die tijd hebben ze beiden veel verschillende functies gehad.

'Ik werk graag in de kinderkamer of met de welpen,' zegt Kathy. Onlangs werd ze ontheven als presidente van de zustershulpvereniging om te kunnen bevallen van Sarah Jane, hun achtste kind. Ze hebben nog vijf andere dochters – Jennifer, Julie, Emily, Kate en Allison; en twee zoons – Matthew (die momenteel op zending is in Duitsland, waar zijn vader en grootvader ook op zending zijn geweest) en Ryan.

'Kathy heeft een prachtige obsessie: een goede moeder te zijn,' zegt ouderling Jensen van zijn vrouw. 'Ze houdt van haar kinderen en haar opgewekte aard is een voorbeeld voor het hele gezin. Ze houdt ervan als moeder nog samen met haar kinderen te leren – ze leest vaak hardop voor en vertelt anderen over haar ontdekkingen.'

De reactie van Kathy Jensen op dit compliment van haar man geeft aan hoe goed

zij elkaar aanvoelen: 'Wij doen voor de Heer wat we kunnen, en het is ook uiterst belangrijk dat ik klaar sta voor de kinderen. Ik ben wel eens te druk geweest met bezigheden buitenshuis – een oudercommissie of een kerктаak – en dan kan ik hier thuis meteen het verschil merken.'

Het echtpaar Jensen beschrijft hun werk

als ouders als een soort samenwerkingsverband: 'We proberen niet al teveel regels vast te stellen,' legt ouderling Jensen uit, 'en in feite stellen we helemaal geen regels vast totdat blijkt dat er echt een nodig is. We steunen elkaar liever, delen onze bezittingen, gaan naar elkaars belangrijke evenementen toe om te laten zien dat

we om elkaar geven – of het nu een toneelvoorstelling van de kinderen is, een sportwedstrijd of "één van papa's oude-mannen-basketbalwedstrijden in de kerk".'

Op zijn boerderij is ouderling Marlin K. Jensen in veel belangrijke opzichten goed voorbereid op zijn werk in de grotere wijngaard van de Heer. □

Ouderling Carlos H. Amado van het Tweede Quorum der Zeventig

Toen zijn familie voor het eerst een HLD-kerkdienst bijwoonde, vond de negenjarige Carlos het maar niets. Hij was bang dat het net zo zou zijn als de chaotische diensten die hij in andere kerken had meegemaakt. En in deze kerk leek niets hem aan te trekken, totdat de ouderling die hen begroette over de scouting vertelde!

Het duurde niet lang voordat het gezin lid werd van de kerk. Carlos groeide met het evangelie op, en door een leven vol dienstbaarheid is hij geestelijk volwassen geworden. Op 1 april jongstleden werd ouderling Carlos H. Amado uit Guatemala-Stad gestuend als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

De roeping was een volslagen verrassing voor hem – maar niet voor zijn kinderen. Omdat zij de sterke kanten van hun vader kenden, hadden zij al lang gedacht

dat hij eens algemene autoriteit zou worden. De oudste zoon van het echtpaar Amado – de zestienjarige Carlos Josue – hield van blijdschap toen zijn ouders de kinderen over de roeping vertelde. De andere kinderen waren enthousiast – de onlangs geadopteerde Julio van zestien; David van vijftien; Juan Pablo van elf; Andres van tien en de naar haar moeder vernoemde Mayavel van acht.

Ouderling Amado bedacht dat zijn vrouw en hij behoren tot 'de eerste generatie leden die in Guatemala in de kerk zijn opgegroeid'. Beiden werden in Guatemala-Stad geboren – hij op 25 september 1944; zij acht jaar en twee dagen later. De ouders van zuster Amado werden lid van de kerk toen zij vier jaar was. Zij en Carlos kenden elkaar als kind. Maar zij werden pas verliefd toen zij en haar familieleden terug waren gekeerd van een vijfjarig verblijf in El Salvador en hij was teruggekeerd van een zending in het Zendingengebied Andes (waar hij van 1965 tot en met 1967 op zending was). In december 1971 zijn ze getrouwd.

Toen hij enkele jaren geleden als bisschop geroepen werd, was hij ontwepert. Die roeping dwong hem minder opdrachten aan te nemen, maar daar heeft hij nooit spijt van gekregen. Al vanaf het begin van het programma in Guatemala had hij les gegeven in het seminarie en daar ging hij mee door toen hij eenmaal bisschop was. Na twee jaar werd hij door de kerkelijke onderwijsinstellingen in dienst genomen. Drie maanden daarna werd hij gebiedsoverziener voor de kerkelijke onderwijsinstellingen in Guatemala. In totaal heeft hij veertien jaar voor de kerkelijke onderwijsinstellingen gewerkt.

Na zijn terugkeer van de zending in Peru heeft hij achter elkaar allerlei kerkfuncties gehad. Hij is gemeentepresident geweest, bisschop, raadgever in een ringpresidium, zendingspresident en tweemaal regionale vertegenwoordiger voor regio's in Midden-Amerika. Toen hij het Zendingengebied Guatemala-Stad-Guatemala presideerde, werd hij gevraagd vervolgens het Zendingengebied San Salvador-El Salvador te heropenen en te presideren.

Toen hij ontheven was van zijn functie als zendingspresident, en voordat hij geroepen werd als regionale vertegenwoordiger, was ouderling Amado nog wegbannersleider in zijn thuiswijk. Het was typerend voor hem, zo zegt zijn vrouw, om zich op zijn jeugdwerkles net zo grondig en zorgvuldig voor te bereiden als op een presentatie aan priesterschapsleiders, hoewel hij het destijds ook druk had als lid van het inwijdingscomité van de Guatemala-Stad-tempel. Wat voor roeping hij ook krijgt, hij zet zich er helemaal voor in, legt zuster Amado uit.

Ook zij heeft vanaf hun huwelijk veel van zichzelf gegeven in kerkroepingen: ze is nu al enige tijd assistente van de tempelmater.

Het echtpaar Amado weet elkaar als man en vrouw zo te steunen dat beiden in staat zijn hun taken te volbrengen. Ze weten ook dat ze kunnen rekenen op de steun van hun kinderen en van hun moeder: 'In feite zijn onze roepingen altijd gezinsroepingen geweest,' zegt ouderling Amado.

Soms ontspant hij zich met een partijje tafeltennis met de kinderen; en om wat lichaamsbeweging te hebben, probeert hij

iedere dag te joggen. Maar het kerkwerk schijnt hem echt goed te doen.

'Toen we elkaar weer ontmoetten, nadat we elkaar sinds onze jeugd niet gezien hadden, ben ik hem gaan bewonderen vanwege zijn liefde voor de Heer,' zegt zuster Amado. 'Hij heeft ons er altijd toe

willen brengen voortdurend aan Christus en zijn verzoening te blijven denken en Hem de hoogste prioriteit te geven in ons leven.'

Vaak heeft het vervullen van zijn taken als kerkleider veel persoonlijke offers geëist, maar het ligt niet in zijn karakter

om dienstbaarheid als een offer te zien: 'Ik heb mijn roepingen nooit als een last beschouwd – eerder als een zegening,' legt ouderling Amado uit.

'Alles wat ik ben en wat ik bezit, heb ik gekregen door de Heer te dienen.' □

Ouderling Benjamin B. Banks van het Tweede Quorum der Zeventig

Zijn wakkere oogopslag, de kleur in zijn gezicht en het zelfvertrouwen dat uit zijn houding spreekt – dit alles verraadt de grote voorliefde van Ben Banks voor sport en bezigheden buitenshuis; hoewel hij 57 is, is hij werkelijk een toonbeeld van lichamelijke gezondheid. Ouderling Benjamin Berry Banks is net teruggekeerd uit Schotland, waar hij zittingspresident is, om de algemene conferentie bij te wonen en gesteund te worden als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

'We houden van het Schotse volk en van Schotland zelf,' zegt zijn vrouw, Susan Kearnes Banks, 'en het zal moeilijk zijn om dat land, en het geweldige zendingswerk daar, achter te laten. We hebben een grote liefde voor de zendingen ontwikkeld; zij zijn ons werkelijk tot zegen geweest. Maar we gaan graag daarheen, waar we naar toe gestuurd worden.'

Gaan waarheen hij geroepen is en doen wat hem gevraagd is, zijn eigenschappen die het dienstbare leven van president Banks kenmerken.

'Of het nu om zaken gaat, dienstbaarheid in de kerk of mijn gezin,' zegt hij glimlachend, 'ik vond altijd dat ik meer moest doen dan van mij verwacht werd, en ik liet dan de rest aan de Heer over. Ontelbare zegeningen zijn er het gevolg van geweest.'

Zuster Banks zegt: 'Ben is één van de attentste en vrijgevigste mensen die ik ken. Hij vindt dat alles wat hij heeft, van de Heer is. Daarom vindt hij dat het zijn taak is alles wat hij heeft, te delen met anderen. En dat doet hij.'

Ben Banks heeft door toepassing van datzelfde beginsel een bloeiende hout-handel opgebouwd in Salt Lake City – hij probeerde meer te geven dan de mensen verwachten. Nu wordt de zaak door twee zonen geleid – Ben jr. en Brad.

Behalve deze twee oudste zonen hebben ouderling en zuster Banks een dochter, Nanette (Amis) en vijf andere zonen: Davyd, Marty, Steven, John en Holger. Alle zeven zonen zijn op zending gegaan; John is momenteel nog op zending in Japan. Het echtpaar Banks heeft dertien kleinkinderen, inclusief de zeven kinderen van hun Duitse pleegzoon, Holger.

Ouderling Banks werd op 4 april 1932 in Salt Lake City geboren. Zijn moeder is Chloa Berry Banks; zijn vader, Ben F. Banks, stierf toen Ben twee jaar was.

Na drie keer bisschop te zijn geweest, werd ouderling Banks ringpresident. In 1987 werd hij geroepen om het Zittingspresidentie Schotland Edinburgh te presideren, een roeping waarvan hij deze zomer ontheven zal worden om aan zijn taken als

lid van het Tweede Quorum der Zeventig te kunnen beginnen.

Ouderling Banks, die een enthousiast fietser is, sport graag samen met zijn gezinsleden. Zijn vrouw, Susan, en hij skiën graag samen – zowel op sneeuw als water – en kamperen is altijd een favoriete gezinsactiviteit geweest. Door deze activiteiten en de herinneringen die ze hieraan over hebben gehouden, is de gezinsband altijd erg hecht geweest.

Ouderling en zuster Banks hebben de gezinsband ook altijd hecht gehouden door de leiding die ze als ouders aan het gezin gaven, op de Schriften te baseren. Ouderling Banks: 'Ik vond altijd dat Susan en ik nergens zulke goede adviezen voor de opvoeding van onze kinderen konden vinden als in de Schriften. Die hebben we dan ook voortdurend gebruikt en we zijn erg dankbaar voor de wijsheid die erin te vinden is. Als onze kinderen raad nodig hadden, zochten wij die altijd het eerst in de Schriften.'

Volgens de kinderen zijn de normen van hun ouders hoog en veeleisend; maar desondanks hebben ze altijd het gevoel gehad dat hun ouders van ze hielden en dat ze gewaardeerd werden. Eén zoon voegt daaraan toe: 'Hoewel hij het als kerkleider druk had, hield vader altijd tijd voor ons vrij.'

Een andere zoon is het daarmee eens: 'Hij was trainer van een aantal sportploegen, hij woonde bijzondere evenementen bij en hield altijd openhartige gesprekken met ons, wanneer we dat nodig hadden. De strikte, hoge verwachtingen van onze vader werden goed in balans gehouden door de terdeerheid van onze moeder.' Waarop ouderling Banks zegt: 'Ik heb mijn vrouw nog nooit boos gezien en heb

haar nooit iets kwaads tegen of over iemand horen zeggen. Haar hart is rein.'

Alle kinderen van het echtpaar Banks zijn actief betrokken bij het werk in de

kerk. 'Wij zijn eindeloos dankbaar voor de vreugde die ons gezin ons geeft,' zegt ouderling Banks.

'De liefde die wij voor onze eigen kinde-

ren en voor de kinderen van onze Hemelse Vader hebben, doet ons intens genieten van iedere vorm van dienstbaarheid.' □

Ouderling Spencer J. Condie van het Tweede Quorum der Zeventig

Toen Spencer Condie nog in zijn tienerjaren was, had hij een probleem met zijn zelfbeeld. Als ambitieus sportman met twee neven die in de basketbalploeg van de University of Utah speelden, besefte hij al gauw '... dat ik nooit een groot sportman zou worden of een topbasketballspeler'.

Maar beslissen wat er in zijn leven voorrang zou krijgen, was een andere zaak: 'Als je eerst het koninkrijk van God zoekt en je meer doet met het evangelie dan het alleen maar in je top tien zetten, kun je bijna alles studeren of op bijna elk terrein werkzaam zijn en toch het koninkrijk van God trouw zijn.'

Ouderling Spencer J. Condie, die onlangs gestuurd werd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, heeft veel onderwerpen bestudeerd, is op vele terreinen werkzaam geweest en is in staat geweest zijn toewijding aan het evangelie toch in alles voor te laten gaan.

Hij is op 27 augustus 1940 in Preston (Idaho) geboren. Zijn vader was Spencer

C. Condie en zijn moeder Josie Peterson Condie. Spencer Joel Condie kreeg zijn patriarchale zegen kort na zijn negende verjaardag: 'Ik was nog te jong om die toen op waarde te schatten of zelfs maar te begrijpen,' herinnert hij zich, 'maar als een soort script voor het leven gaf die zegen me de leiding die me hielp beslissen wat belangrijk was in het leven.'

De prioriteiten van ouderling Condie werden nog verder in de juiste richting gestuurd toen hij op zeventienjarige leeftijd de kans kreeg te werken als ringzending. Daarna ging hij op zending naar het Zendingengebied Zuid-Duitsland (van 1960 tot en met 1963), waar hij zuster Brigitte Dorothea Speth leerde kennen – een zendingeling uit Dresden. Toen ouderling Condie anderhalf jaar later terugkeerde uit Duitsland, trouwden zij. Daarover zegt hij: 'Dat was de beste beslissing die ik ooit genomen heb. Zij is altijd de stuwende kracht in ons gezin geweest en tot op de dag van vandaag heb ik ontzag voor haar spiritualiteit.'

Ouderling Condie schrijft ook zijn vermogen om tijdens zijn studie het evangelie de hoogste prioriteit te geven toe aan de invloed van zijn vrouw (hij ging eerst naar de Brigham Young University, waarna hij aan de University of Pittsburgh promoveerde in de medische sociologie; uiteindelijk ging hij in 1969 als hoogleraar in de sociologie en oude geschriften terug naar de BYU). Hij is verkozen als hoogleraar van het jaar en heeft de Karl G. Maeser Distinguished Teaching Award [een onderscheiding op onderwijsgebied] gekregen.

'In mijn studietijd maakte ik iets mee dat typerend is voor het voorbeeld dat mijn vrouw voor mij is,' zegt hij. 'Toen ik eens 's nachts om één uur doodmoed thuis kwam na aan mijn proefschrift te hebben gewerkt en me op bed liet vallen, voelde ik

duidelijk een tik op mijn borst. 'Je bent je gebed vergeten,' zei ze.'

De functies die ouderling Condie tijdens zijn studie en daarna vervuld heeft, zijn onder andere: jonge-mannenpresident, bisschop en ringpresident. Bovendien superviseerde hij van 1984 tot en met 1987 het Zendingengebied Oostenrijk, waartoe ook Polen, Tsjecho-Slowakije, Hongarije, Joegoslavië en Griekenland behoorden. Na zijn terugkeer uit Oostenrijk in 1987 werd ouderling Condie geroepen als regionale vertegenwoordiger.

Ouderling en zuster Condie hebben vijf kinderen, die ze hebben grootgebracht 'in een huis vol boeken en zonder video'. De oudste, Brigitte (mevrouw Madrian), zet in de herfst aan het Massachusetts Institute of Technology haar studie economie voort. Stefanie bereidt zich voor op een zending. De identieke tweeling Heidi en Christel gaan in het voorjaar, na het behalen van hun diploma in het voortgezet onderwijs, naar de Brigham Young University. En de jongste, Craig, bespeelt de saxofoon. Hij speelt graag 'When the Saints Come Marching In' in een levendig duet, op de piano begeleid door zijn vader. Elke avond is het na de maaltijd tijd voor het favoriete tijdverdrijf van het gezin: een imitatie-wedstrijd voor het hele gezin. Iedereen geniet dan van het gezellige samen-zijn.

Ouderling Condie zet in zijn uitleg van zijn filosofie aangaande het gezin zijn prioriteiten nog eens op een rijtje: 'Het evangelie moet op de eerste plaats komen en in al zijn facetten nageleefd worden: schriftstudie, gezinsavond, vaderlijke zegen – alle ingrediënten van het recept zijn belangrijk. Sommige gezinnen laten enkele ingrediënten weg en vragen zich dan af waarom ze dan kaaskoekjes zonder kaas krijgen.'

Ouderling Condie zegt vaak tegen zijn

studenten: 'Het evangelie is niet alleen waar; het is van essentieel belang!' In zijn leven vol dienstbaarheid heeft hij zich op dat belang geconcentreerd. Hij bezit dan ook een optimisme dat zijn oorsprong

vindt in een bewustzijn van de veranderingen die het evangelie teweeg kan brengen:

'In de Oosteuropese landen, vooral in Hongarije, zagen we bij wijze van spreken

de Rode Zee zich bijna in tweeën delen om de zendingen toe te laten. Door de ervaringen die ik heb gehad, weet ik dat Jezus de Christus is en dat God nog steeds wonderen doet.' □

Ouderling F. Melvin Hammond van het Tweede Quorum der Zeventig

Toen hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig geroepen werd, was F. Melvin Hammond, samen met zijn vrouw, leerkracht in de zondags-school. Zij gaven les aan de 17-jarigen in hun wijk. Toen zij geroepen werden om deze klas les te geven, waren er maar drie of vier jongelui regelmatig aanwezig. De rest kwam af en toe. Maar naarmate de weken vorderden nam dit aantal aanzienlijk toe, totdat er uiteindelijk wekelijks 25 jongelui aanwezig waren.

'Leerlingen willen graag over het evangelie horen,' zegt ouderling Hammond, 'en ze willen graag weten dat je ze liefhebt.'

Mensen liefhebben en het evangelie onderwijzen, zijn de twee dingen die ouderling Hammond het beste kan. Hij is op 19 december 1933 in Blackfoot (Idaho) geboren als het tweede kind van Floyd M. en Ruby Hoge Hammond. Zijn vader overleed toen hij negen maanden oud was en zijn moeder aan het Ricks College studeer-

de om haar onderwijsakte te behalen. Toen Mel vijf jaar was, trouwde zijn moeder met Earl Schofield en verhuisde de familie naar een boerderij bij Ashton (Idaho). Later kochten ze een veefokbedrijf in Lima (Montana) waar Mel naar de middelbare school ging. Hij deed eindexamen in 1951. Hij ontving een basketbalbeurs voor Ricks College, maar het eerste jaar kreeg hij een motor-ongeluk waardoor hij verschillende verwondingen opliep en bijna zijn voet brak. In een priesterschapszegen werd hem beloofd dat hij weer zou lopen en rennen. En deze belofte kwam uit. Hij kon ook weer basketballen.

Door het ongeluk was hij tot de ontdekking gekomen dat basketbal niet zo belangrijk was als hij eerst dacht. Hij besloot op zending te gaan – wat hij nooit had gepland. Van 1954 tot 1956 was hij op zending in het Spaans-Amerikaanse zendingsgebied. Zijn zending heeft zijn leven op vele manieren ten goede beïnvloed. Een van die manieren was zijn goede verstandhouding met zijn zendingspresident, Harold I. Bowman. 'Hij eiste veel van ons, maar altijd met liefde, respect en vertrouwen,' zegt ouderling Hammond. 'Als ik iets van hem heb geleerd, is het om mensen te vertrouwen.'

Twee maanden na zijn zending, op 14 september 1956, trouwde hij met Bonnie Sellers in de Salt Lake-tempel. Hij ging naar Ricks college en vervolgens naar de Brigham Young University. Toen hij was afgestudeerd, onderwees hij seminarie en instituut in Utah en Colorado. Hij speelde baseball en deed andere buiten-activiteiten met zijn seminariecuristen – van wie enkelen toen minder-actief waren, maar die later besloten op zending te gaan.

Een van zijn sterke punten als leerkracht is zijn liefde voor mensen. 'Dat is het belangrijkste wat we in deze roeping

te bieden hebben,' zegt zuster Hammond. 'Wij kunnen gemakkelijk liefde uiten, en dat hebben de mensen nodig. De wereld heeft dat nodig. De Heer heeft ons allebei met een positieve instelling gezegend.'

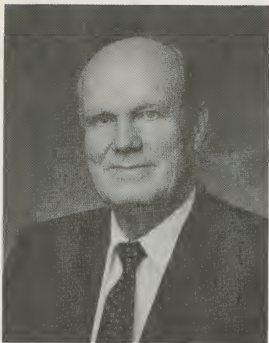
In 1966 verhuisde de familie Hammond naar Rexburg (Idaho), waar Mel aan het Ricks College tot godsdienstleraar werd benoemd. Kort daarna werd hij tot de wetgevende macht van de staat Idaho gekozen, waar hij 16 jaar werkzaam is geweest. Van 1984 tot 1987 werkte hij als zendingspresident van het Zendingengebied Bolivia Cochabamba. Ook heeft hij als bisschop, rimpresident en secretaris van een regionale vertegenwoordiger gewerkt. Toen hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig geroepen werd, was hij, naast zijn roeping als zondagsschoolleerkracht, groepsleider hogepriesters.

Ouderling Hammond en zijn vrouw hebben zes kinderen – Melanie (Rynearson), Lezlee (Porter), Stephanie (Weekes), Todd, Lisa en Nathalie. Ook hebben zij tien kleinkinderen.

Ouderling Hammond houdt veel van zingen en van activiteiten buiten – vooral van vissen. Hij heeft pas nog een cursus 'vliegbinden' gevolgd en hij kijkt ernaar uit om zijn eigengemaakte vliegen uit te proberen. 'Hij heeft ze allemaal in een envelop, klaar om te gebruiken,' zegt zuster Hammond. 'Maar ik denk dat hij nu een "visser van mensen" en niet een visser van vissen zal zijn!'

Het is een offer dat ouderling Hammond graag zal brengen. Hij ziet zijn nieuwe roeping als een gelegenheid om meer tijd te besteden aan wat hij het liefste doet: het evangelie onderwijzen. 'Ik heb de Heiland oprecht lief,' zegt hij. 'Ik spreek graag over Hem en over de dingen die Hij deed. En wanneer ik over Hem leesgef, voel ik dat ik Hem beter leer kennen.' □

Ouderling Malcolm Seth Jeppsen van het Tweede Quorum der Zeventig

Onze bereidheid om te doen wat de Heer vraagt, is belangrijker dan de kerkfunctie die wij vervullen,' zegt ouderling Malcolm S. Jeppsen, die onlangs als lid van het Tweede Quorum der Zeventig gesteund werd. 'De verhoging krijgen we niet door het vervullen van een kerkfunctie, maar door ons te houden aan onze verbonden. De Heer heeft mij rijkelijk gezegend en ik zal zeker mijn best doen om Hem te dienen.'

Ouderling Jeppsen heeft een huisartsenpraktijk in Salt Lake City, waar hij en zijn vrouw Marian Davis Jeppsen al 37 jaar wonen. Hij vindt het ideaal: 'Ik loop de hele dag van kamer tot kamer om mijn patiënten te spreken, die mijn vrienden zijn - sommigen al dertig jaar - en om voor hen te zorgen. Ik zou geen fijner werk kunnen bedenken.'

Ouderling Jeppsen schrijft het belangrijkste deel van de goede invloed in zijn leven aan zijn ouders toe, Conrad en Laurine Nielsen Jeppsen. 'Ik heb altijd geweten dat ze toegewijd waren aan de Heer,' zegt hij. Hij is op 1 november 1924 geboren in Mantua (Utah), waar hij ook opgroeide.

Van kleins af aan wilde ouderling Jeppsen al arts worden. In de marine begon hij met zijn opleiding, waarna hij later, in

1948, zijn studie medicijnen afrondde aan de Baylor University in Houston (Texas). Tijdens de oorlog in Korea diende hij een jaar lang als marine-arts aan boord van een schip.

'Wat ik het moeilijkst vind,' zegt hij, 'is in de wereld te leven, maar die wel buiten mijn gedachten, mijn doelen en ambities te houden. Maar ik denk dat veel mensen dat moeilijk vinden.' Hij is bisschop geweest, ringpresident, regionale vertegenwoordiger, en de afgelopen twee jaar verzegeelaar in de Salt Lake-tempel.

Ondanks zijn vele bezigheden heeft ouderling Jeppsen altijd tijd gehad voor zijn gezin. Ouderling en zuster Jeppsen trouwden op 21 juni 1950 in de Logan-tempel en hebben zeven kinderen gekregen: Julie Ellen, die vier dagen na haar geboorte overleed; Christine (Clark); Robert M.; Kathryn (Eargle); John C.; David D.; en Jerry Yazzie, hun pleegzoon via het huisvestingsprogramma voor Indiaanse scholieren, die vanaf zijn achttste jaar bij de familie Jeppsen gewoond heeft.

Broeder en zuster Jeppsen schrijven hun welslagen in het in balans brengen van het gezin, de kerk en een carrière toe aan zorgvuldige organisatie: 'Ik denk niet dat de eenheid in ons gezin geleden heeft onder Malcolms drukke werkzaamheden,' zegt zuster Jeppsen. 'We hebben er voor gezorgd dat het gezin regelmatig bij elkaar is, zoals tijdens het avondeten. Als we reisden, hadden we ook de gelegenheid samen te zijn. Het plannen van de reis was al erg leuk. We hingen dan een kaart aan de muur en maakten plannen om allerlei plaatsen te bekijken. Onze drieweekse rondreis langs plaatsen die in de kerkgeschiedenis van belang zijn, was één van onze fijnste vakanties.'

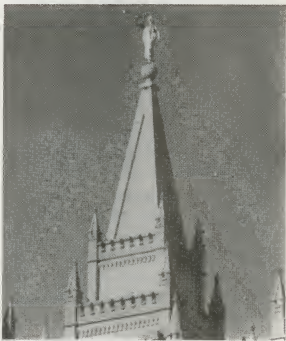
Muziek is ook heel belangrijk voor de familie Jeppsen. Marian is een verdienstelijk violiste en speelt in het Salt Lake Symphony Orchestra. Christine is gastorganiste en bespeelt op Temple Square vaak het orgel van de Tabernakel.

Ouderling Jeppsen vindt het leuk om thuis met electronica te experimenteren.

Toen de kinderen nog in de tienerleeftijd waren, konden ze er maar niet achter komen hoe hun ouders altijd precies wisten hoe laat ze 's avonds thuiskwamen, totdat ze één van de vindingen van hun vader ontdekten: hij had de lichtknop in de gang verbonden met de klok, zodat de klok stopte zodra het licht uit werd gedaan.

Het getuigenis van ouderling Jeppsen is sterk beïnvloed door zijn werk als verzegeelaar in de tempel: 'Eén van de dingen die ik tot mijn fijnste ervaringen reken, is het voor tijd en eeuwigheid verzegeelen van veel jonge mensen die ik als baby verlost heb,' zegt hij. 'Deze roeping heeft mij ook de kans gegeven om veel tijd in de tempel door te brengen. In de tempel is de sluiert zeer dun, en de Heilige Geest is de beste onderwijzer van waarheid. Ik heb in de tempel veel fijne geestelijke ervaringen gehad.'

Wanneer hij gevraagd wordt naar zijn nieuwe roeping, neemt ouderling Jeppsen zijn vrouw Marian bij de hand en zegt: 'Wij zijn overweldigd door deze roeping. Volgens ons zijn er veel mensen die meer hiervoor in aanmerking komen dan ik, maar het is een eer en een vreugde om de roeping te aanvaarden. We weten dat het een roeping van God is en we zijn één in ons verlangen om Hem te dienen.' □

Ouderling Richard P. Lindsay van het Tweede Quorum der Zeventig

Als ouderling Richard P. Lindsay naar zijn achtergrond gevraagd wordt, vertelt hij over zijn vrouw, Marian, en hun kinderen: 'Wat mij heel veel vreugde geeft,' zegt hij, 'is te zien hoezeer mijn kinderen elkaar liefhebben.' En toen we Marian Bangerter Lindsay vroegen naar haar achtergrond, begon ze over haar man en haar kinderen te vertellen: 'Ons gezin is de parel aan onze kroon,' zegt ze, 'en de zegeningen van onze eeuwige gezinsband worden jaarlijks fijner en bevredigender.'

Alle leden van het gezin zijn met heel hun hart toegewijd aan het gezin en de familie. Hun huis staat bijvoorbeeld op de grond waar grootvader Lindsay in de jaren zeventig van de vorige eeuw zijn boerderij begon. Zelfs in deze tijd, waarin de meeste familieleden uit elkaar wonen, houden Richard en Marian Lindsay nog jaarlijks een familieërelnie in de bergen waarbij de kinderen en kleinkinderen die er de tijd voor hebben, bij elkaar komen. Ze hebben zes kinderen - Richard Bruce, Gordon, Susan (Gong), Sharon (Lyons), John en Miriam (Warnick) - en zeventien kleinkinderen.

In het licht van die familie- en gezinsgerichtheid is het niet verbazend dat de fa-

voriete kerkroepingen van ouderling Lindsay, die roepingen waren die hem de kans gaven met zijn vrouw samen te werken: 'Ik heb het voorrecht gehad om samen met mijn vrouw huisonderwijs te doen,' zegt hij. 'De Ring Taylorsville Utah Central organiseerde een gemeente in het Golden Living Center en Marian en ik kregen de taak de oudere leden daar te bezoeken. Het was het fijnste wat ik ooit heb gedaan.' Hij is ook leerkracht van de hogepriestersgroep in zijn wijk en Marian geeft les in de klas evangelieleer in de zondagschool. 'We vinden het echt fijn om samen het evangelie te bestuderen,' zegt ouderling Lindsay. 'Toen onze kinderen nog klein waren, konden we daar niet zoveel tijd aan besteden als we wilden.'

Richard Powell Lindsay werd geboren in Salt Lake City. Zijn vader was Samuel J. en zijn moeder Mary Alice Powell Lindsay. Toen Richard vijf was, overleed zijn vader, en zijn moeder bracht vijf kinderen groot tijdens de grote economische crisis en speelde het klaar om haar zonen op zending te laten gaan en haar dochters te laten studeren.

Richard ging vlak na de Tweede Wereldoorlog in het Zendingsgebied Zwitserland/Oostenrijk op zending. Een week na zijn zending, in maart 1949, bracht hij tijdens een ringconferentie verslag uit over zijn zending. Na de bijeenkomst stelde zijn jongere zuster hem voor aan haar vriendin, Marian. Richard en Marian trouwden op 17 november 1949 in de Salt Lake-tempel.

In de daaropvolgende tien jaar werkte broeder Lindsay voor verscheidene ondernemingen in de Verenigde Staten, met als gevolg dat de familie Lindsay vaak verhuisde. Ze hebben onder andere in Salt Lake City, Denver (Colorado) en San Francisco (Californië) gewoond. En in de tussentijd greep broeder Lindsay iedere kans aan om avondonderwijs te volgen. In 1953 studeerde hij aan de Denver University af in de politicologie.

In 1959 begon zijn lange overheids-carrière. Hij werd eerst 'Utah State Commis-

sioner of Finance' en een jaar later directeur van de 'Utah State Employees Association'. In 1965 stapte hij over naar de rechterlijke macht van de staat. Hij werkte eerst als bestuurder van het 'Utah Juvenile Court System' en later als directeur van de 'Utah Council on Criminal Justice Administration'. In 1969 werd hij directeur van het 'Utah State Department of Social Services'. Hij werd ook tweemaal gekozen voor de 'Utah State House of Representatives' en was daar lid van in de periode van 1972 tot en met 1977.

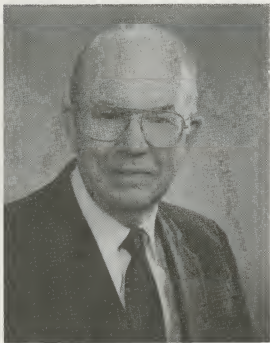
In de tussentijd bleef hij 's avonds studeren en behaalde in 1965 nog een graad in de politicologie en in 1976 promoveerde hij aan de University of Utah in de politieke beleidskunde. Tijdens de jaren waarin hij deel uitmaakte van de wetgevende macht, leidde hij achtereenvolgens het 'Bureau of Community Development' aan de University of Utah en was hij gastdocent aan de Brigham Young University.

Vervolgens aanvaardde hij in 1978 een functie als bestuurder 'Special Affairs' van de kerk (de afdeling 'Special Affairs' onderhoudt contacten met regering en gemeenschap). In juli 1983 werd hij directeur van de afdeling 'Public Communications/Special Affairs' van de kerk. In die tijd was ouderling Lindsay ook bisschop en later ringpresident.

Ouderling Lindsay spreekt met overgave over de omgang die hij door zijn werk en kerkroepingen met de leiders van de kerk heeft gehad: 'Ik bewonder de algemene autoriteiten zeer en heb ze lief,' zegt hij. 'Ik had nooit gedacht zelf nog eens zo'n roeping te zullen krijgen.' Toen hij dus in april 1989 als lid van het Tweede Quorum der Zeventig geroepen werd, was hij stomverbaasd: 'Ik voel me erg nederig, want ik geloof dat we zonder de hulp van de Heer niets kunnen doen. Maar ik zie deze roeping als een extra gelegenheid om met de hulp van de Heer zoveel leden als niet-leden tot zegen te zijn.'

□

Ouderling Merlin Rex Lybbert van het Tweede Quorum der Zeventig

Ik heb nooit getwijfeld aan de waarheid of de goddelijke herkomst van de kerk,' zegt ouderling Merlin R. Lybbert, nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Hij kreeg dit getuigenis toen hij op zending was in het oosten van de Verenigde Staten. Hij werkte zestien maanden als zendingsecretaris op het zendingskantoor en werd toen raadgever in het zendingspresidium. Doordat hij veel leerde van zijn zendingpresident, Roy W. Doney – 'een bijzonder kundig en geleerd man' – kreeg ouderling Lybbert zijn basis-kennis van het evangelie en de Schriften. 'Broeder Doney is mijn hele verdere leven mijn voorbeeld geweest,' zegt hij.

Merlin Rex Lybbert werd op 31 januari 1926 in Cardston (Alberta – Canada) geboren. Zijn ouders, Charles Lester en Delvia Reed Lybbert, hadden een boerderij in Cherry Grove (Alberta), een gemeenschap waar de burens meer dan vijf kilometer verderop woonden. Het gezin bezat niet veel en 'elke avond was gezinsavond. Moeder las altijd voor uit een boek met bijbelverhalen,' herinnert hij zich. Hij leerde veel over hard werken, integriteit en zelfredzaamheid. 'Ondanks de materiële ontberingen was het een periode van grote

eenheid en geluk in het gezin.'

Na het middelbaar onderwijs nam hij dienst bij de 'Royal Canadian Air Force', vervulde een zending en wachtte totdat zijn grote liefde, Nola Cahoon, haar verpleegstersopleiding aan de University of Alberta had afgerond. Op 26 mei 1949 trouwden ze in de Alberta-tempel.

Het echtpaar Lybbert verhuisde toen naar Salt Lake City, waar broeder Lybbert aan de University of Utah rechten ging studeren. Hij slaagde in 1953 voor het kandidaatsexamen en in 1955 voor het doctoralexamen. Bijna 35 jaar lang heeft hij in Salt Lake City een praktijk als advocaat gehad, vaak in rechtszaken de verdediging gevoerd en vele jaren voor de orde van advocaten in Utah gewerkt aan de ethiek en strafmaatvoering van de rechtspraak. Hij werd gekozen als lid van het 'American College of Trial Lawyers' en was nog onlangs voorzitter van het 'Advisory Committee to the Supreme Court of Utah on the Rules of Professional Practice'. In het jaar 1981-1982 werd hij in Utah verkozen tot de beste advocaat van het jaar.

Ouderling Lybbert is bisschop geweest, raadgever in een ringpresidium en ringpresident. De afgelopen drie jaar is hij regionale vertegenwoordiger geweest. Hij vertelt graag dierenverhalen met een moraal. Een van die verhalen gaat over een kraai die op de boerderij van zijn neef tussen de kippen was uitgedroefd en opgegroeid. Op een dag hoorde die neef kippegeluiden hoog uit een boom komen. De kraai, die dacht dat hij een kip was, had geleerd om ook te klinken als een kip. 'Kies met zorg je vrienden en kennissen uit,' onderwijst hij, 'want hun gedrag wordt al gauw jouw gedrag.'

Zuster Lybbert zegt dat haar man veel goede eigenschappen heeft waaraan hij in zijn roeping veel zal hebben. 'Behalve bestuurderstalenten en zijn vriendelijke omgang met de mensen, heeft hij ook een goed gevoel voor humor,' zegt ze.

Ouderling en zuster Lybbert vertellen graag het grapje dat ze vroeg in hun huwelijk zes verschillende theorieën hadden

over de opvoeding van kinderen, en dat ze na tien jaar zes kinderen hadden, maar geen theorieën meer. Hun kinderen zijn: Larilyn (Dirkmaat), Ruth (Renlund), Merla (Berndt), Louise (Nygaard), Perry Reed (overleden) en Clark Merlin. Ze vinden het grappig dat ze vier schoonzons met buitenlandse voorouders hebben, die de meisjes ontmoet hebben in de ring in Salt Lake City waar de familie Lybbert woont: ze zijn van Nederlandse, Duitse, Zweedse en Noorse afkomst. 'We zijn een internationale familie en we hebben er geweldige nieuwe tradities bijgekregen,' zegt zuster Lybbert.

Toen Clark en Louise op zending waren, schreef ouderling Lybbert hun lange brieven met uitleg van evangeliebeginselen die hij bestudeerd had. Een keer ontving Clark zo'n brief net op tijd om de vraag van een onderzoeker te beantwoorden waarop hij zelf geen antwoord wist.

Ouderling Lybberts studie van het evangelie heeft ook in andere opzichten nut gehad: 'Hoewel ik nu echt niet meer zekerheid heb over de waarheid van het evangelie dan tijdens mijn zending,' zegt hij, 'heb ik er nu een groter begrip van en is mijn band met Christus veel beter. Ik getuig vanuit het diepst van mijn hart dat ik weet dat het evangelie waar is, dat de profeten door God geroepen zijn en dat God en Jezus Christus echt leven.' □

Ouderling Horacio A. Tenorio van het Tweede Quorum der Zeventig

Horacio Tenorio moest lachen toen zijn vrouw, Maria Teresa, hem vertelde dat zij een afspraak had gemaakt om bij haar moeder thuis met een paar zendingen te spreken en dat hij met haar mee moest gaan om haar te helpen hun godsdienstige stellingen te weerleggen.

Hij ging drie en een halve maand met haar mee om te luisteren naar de leerstellingen die zij onderwezen. Maar in plaats van een standpunt tegen de kerk in te nemen, kwam zijn vrouw tot de conclusie dat ze de waarheid had gevonden. Lang nadat zijn vrouw wist dat ze zich bij de kerk moest aansluiten bleef hij nog het evangelie bestuderen. Toen hij eens 's avonds de Schriften aan het bestuderen was 'voelde ik de Geest van de Heer die mij zei dat alles wat de zendingen ons verteld hadden, waar was'. Hij wakte zijn vrouw en zei: 'We zullen ons laten dopen. Ik ben zover.'

Op 26 juli aanstaande is het twintig jaar geleden dat ouderling Horacio Tenorio van het Tweede Quorum der Zeventig en zijn vrouw lid werden van de kerk. Het grootste deel van die tijd heeft hij de kerk trouw gediend als gemeentepresident, bisschop, raadgever van de ringpresi-

dent, ringpresident, regionale vertegenwoordiger voor vijf regio's, president van het zendingsgebied Mexico Torreón en onlangs nog regionale vertegenwoordiger voor zeven regio's aan de westkust van Mexico.

Hij zegt dat de Mexicanen al jaren hopen op de roeping tot algemene autoriteit van een Lamaniet van Mexicaanse afkomst: 'Ik had alleen nooit gedacht dat ik dat zou zijn.'

Ouderling Tenorio zegt dat de organisatie van het Tweede Quorum der Zeventig, die een flinke uitbreiding van het aantal algemene autoriteiten inhoudt, een historische gebeurtenis is waardoor de heiligen der laatste dagen over de hele wereld gezegend zullen worden. Vooral in Mexico zal men er veel aan hebben omdat de groei van de kerk daar de leiders veel extra werk bezorgd heeft.

Ondanks de snelle groei van de kerk in Mexico in de afgelopen jaren zegt ouderling Tenorio: 'Ik denk dat het nog maar net begonnen is.' Hij wijst erop dat Mexico over tien jaar meer dan dertigduizend teruggekeerde zendingen zal hebben om het leger kerkleiders te versterken. Verder wordt het potentieel van de 96 ringen in Mexico geschat op een mogelijke groei tot tweehonderd of meer ringen.

Zijn enthousiasme over de groei van de kerk in Mexico is gedeeltelijk het gevolg van de vreugde die hij vindt in dienstbaarheid aan anderen. 'Hij heeft de mensen lief en respecteert hen, en ik vind het een bevredigend idee te weten dat hij deze kans krijgt om dienstbaar te zijn,' zegt zuster Tenorio. Vanaf hun doop hebben beiden veel vooruitgang gemaakt door hun kerkt functies. 'Dienstbaarheid heeft mij al tijd geholpen nader tot de Heer te komen,' zegt Maria Tenorio. Ze beseft dat het nu zowel een groot 'voorrecht' als een belangrijke 'verantwoordelijkheid' zal zijn om de echtgenote van een algemene autoriteit te zijn.

Horacio Tenorio is op 6 maart 1936 in de hoofdstad van Mexico geboren. Zijn vader, Leopoldo Horacio Tenorio, was dro-

gist en zijn moeder, Blanca Otilia Tenorio, was journaliste. Toen Horacio tien jaar was, verhuisde zijn familie naar Ciudad Obregon in de deelstaat Sonora. Daar groeide hij op en ontmoette hij Maria. Op 23 juli 1957 trouwden ze en verhuisden naar Mexico-Stad. En daar werden hun drie dochters geboren – Maria Teresa, Monica en Maria del Rocio.

Ten broeder en zuster Tenorio pas getrouwd waren, verkocht broeder Tenorio personenauto's en vrachtwagens. Later werd hij manager van de afdelingen inkoop en verkoop van een bedrijf dat handelde in elektriciteitskabels. Tien jaar lang was hij manager van het plaatselijke inkoopbureau van de kerk, waarna hij manager materiaalbeheer voor Mexico werd. Nadat hij van 1982 tot en met 1985 een zendingsgebied gepreseed had, begon hij een handelsonderneming in smaakstoffen voor ijs en vervolgens een handelsonderneming in irrigatiesystemen. De afgelopen anderhalf jaar heeft hij met zijn gezin in Guadalajara gewoond.

Zijn dochter Maria Teresa (mevr. Kent) Player, die nu in South Carolina woont, erkent de vele goede eigenschappen van haar vader, maar was wel verrast door zijn roeping, omdat er volgens haar in Mexico zoveel goede leiders zijn. 'Je denkt er nooit aan dat zoiets kan gebeuren, maar ik ben wel trots op hem.'

Ze legt uit dat haar vader er in zijn roeping veel profijt van zal hebben dat hij hard kan werken. 'Wanneer hij ergens zijn zinnen op zet, doet hij het ook.'

Het vermogen om hard te werken en het verlangen om standvastig te blijven in zijn gehoorzaamheid aan de geboden, zijn twee eigenschappen die hij goed zal kunnen gebruiken in zijn roeping, zegt ouderling Tenorio. Hij vertrouwt erop dat hij zo nodig geholpen zal worden: 'Ik weet dat de Heer me nooit in de steek zal laten zolang ik voor Hem werk'. □

